

Agape

*O Revelație a Caracterului
de Dragoste al Tatălui*

Adrian Ebens

Agape

O Revelație a Caracterului de Dragoste al Tatălui

Dedicat colegilor mei,
frați prețioși pe calea îngustă îngust: Craig
Jacobson, Eddie Perez, Craig Jones,
Colin Nicolson, și Gavin Devlin.

Mulțumiri speciale soției mele Lorelle,
Danutasn Brown, Tony și Anna Pace,
Gary Hullquist și Frank Klin.

Pentru mai multe informații:
fatheroflove.info
adrian@life-matters.org

Maranatha Media
Decembrie 2017

Agape

Copyright © Adrian Ebens, 2018

Prima tipărire 2018

ISBN: 978-0-6482290-4-9

Toate drepturile rezervate. Fără a limita drepturile de autor rezervate mai sus, nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau introdusă într-o bază de date și într-un sistem de recuperare sau transmisă sub orice formă sau orice mijloace (electronice, mecanice, fotocopiare, înregistrare sau în alt mod) fără permisiunea scrisă prealabilă a proprietarului.

Contents

Prefață	5
1. Revelația Tatălui	8
2. Cum citești?	14
3 Moartea Crucii	23
4. Fiul meu Preaiubit.....	32
5. Iubește pe vrăjmașii tăi.....	38
6. Foc din Cer	45
7. Nu va întăriți inimile	55
8. De ce sa comandat lapidarea păcătoșilor?	66
9. Legea ca o oglindă	77
10. Punând frica de Dumnezeu în tine	87
12. Punerea Sabiei în locul său	104
13. Coroana de spini	118
14. Puterea morții.....	129
15. Poruncile Tatălui meu	139
16. Omul bogat și Lazăr în oglindă.....	151
17. Îngeri Distrugători.....	165
18. Declarații simple	181
19. Rănit de păcatele noastre.....	190
20. Șarpe expus de Cruce	205
21. Legământul veșnic și administrarea morții	235
22. Moise cel mai blând om.....	248
23. Ilie și Frontiera Finală.....	267
24. Avraam și urâciunea care o dezolează.....	282

Prefață

Este un fapt bine cercetat că copiii adoptă multe, dacă nu toate, trăsăturile părinților lor. Prin procesul de observare și interacțiune caracteristicile tatălui și mamei, bune sau rele, se reflectă de obicei în viața copilului. Este legea moștenirii.

Lumea este plină de violență și brutalitate, chiar dacă cere creșterea securității. Spiritul de agresiune față de amenințări, reale sau percepute, conduce adesea la un proces de justificare pentru distrugerea vieții umane.

Adânc în interiorul fiecăruia dintre noi este dorința de pace, liniște și asigurarea de a fi iubit. Cum poate rasa umană să se apropie de acest ideal? Cu toate progresele noastre în tehnologie lumea noastră se scufundă mai adânc și mai adânc în egoism și violență.

Viața lui Hristos care a umblat pe pământ acum 2000 de ani ne oferă un model de iubire altruistă, agape, care a adus pacea la nenumărate milioane. Pentru mulți oameni acest model frumos de viață este necunoscut și chiar distrus de multe dintre povestirile înregistrate în paginile Bibliei detaliind interacțiunile lui Dumnezeu cu oamenii de-a lungul istoriei umane.

Dumnezeu uneori pare a fi extrem de violent comițând genocid nu numai prin condamnarea la moartea a soldaților inamici, dar, de asemenea, a miilor de copii mici. Biblia exprimă cu o regularitate înspăimântătoare că El este mânios și plin de furie. Dincolo de aceasta, moartea crucii pentru mulți aduce gândul că Dumnezeu cere moartea celor care Îl supără.

Aceste vederi ale lui Dumnezeu sunt proeminente în majoritatea religiilor lumii, inclusiv ateismul, a cărui ascensiune mai recentă la proeminență în revoluția franceză a fost pavat prin sacrificarea a mii de oameni.

Pentru cei care au interes în Cuvântul lui Dumnezeu, disparitatea dintre descrierile lui Dumnezeu în Biblie și viața lui Hristos au făcut unele dintre afirmațiile lui Hristos foarte greu de rezolvat. Totuși, într-

un moment emoționant în a vorbi cu unul dintre urmașii Săi, Isus a spus: "Dacă m-ai văzut pe mine, l-ai văzut pe Tatăl."

Cum ar putea fi posibil acest lucru? Ar putea fi adevărat că Dumnezeu este cu adevărat milostiv, grațios și bun, așa cum a fost revelat în viața lui Isus? În inima legii lui Dumnezeu se află porunca care spune că "nu veți ucide". Este aceasta o reflectare a caracterului lui Dumnezeu? Sau este un caz de un anumit set de reguli pentru o societate de ființe inferioare și un set complet diferit de reguli pentru cei de la putere, adică Dumnezeu? Ce fel de efect are acest lucru asupra liderilor care ar modela un astfel de model? Ar putea produce lideri care acționează la fel odată la putere?

În acest volum se găsește punctul culminant a șaisprezece ani de căutare pentru lumină la aceste întrebări. Călătoria a început când îmi aminteam de nașterea primului meu fiu. M-am gândit în momentul în care l-am ținut prima dată în brațe și la sentimentul profund de dragoste pe care l-am simțit pentru el. A avea un gust al unor astfel de emoții divine m-a adus într-o întâlnire cu Dumnezeu care m-a impresionat gândul că sentimentele pe care le-am avut pentru fiul meu au fost o expresie a dragostei lui Dumnezeu pentru Fiul Său și, prin urmare, dragostea Sa pentru toți copiii Săi născuți pe pământ.

Călătoria a fost lungă și uneori obositoare. Biblia a părut uneori să facă imposibilă reconcilierea aparentelor contradicții pe care le-a prezentat în fața mea.

Vă împărtășesc aici concluzia acestei cercetări. Prin ea am fost condus la mai multe țări pentru a mă întâlni cu alți căutători de lumina la aceste întrebări, și ce o binecuvântare a fost pentru noi toți.

Vă mărturisesc că Dumnezeu este într-adevăr dragoste. Nu e o persoană violentă. El nu ne intimidează cu amenințarea de a prăji copiii Săi în iad pentru eternitate, așa cum cred milioane de oameni. Îmi dau seama că mulți nu sunt convingși, dar pur și simplu vă invit să faceți această călătorie să vedeți cu ochii voștri și să descoperiți faptul că Dumnezeu este iubire.

1. Revelația Tatălui

Dumnezeu este iubire sunt cuvintele scrise de apostolul Ioan după legătura sa intimă cu Isus în timp ce lucra aici pe pământ. 1 Ioan 4:16. În timp ce Ioan stătea pe marginea unui deal ascultându-L predicând, în timp ce-L privea deschizând ochii orbilor, în timp ce îi muștra pe cei care greșesc cu lacrimi în ochi, Ioan a înțeles adevărata misiune a lui Isus.

Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.”Ioan 1:18

Imaginea lui Dumnezeu, așa cum a fost revelată în viața lui Isus, a fost în puternic contrast cu ceea ce oamenii au înțeles anterior că Dumnezeu este. În timp ce Isus și ucenicii Săi treceau pe lângă un orb, ei L-au întrebat:

... Stăpâne, cine a păcătuit, acest om, sau părinții lui, că s-a născut orb? Ioan 9:2 Întrebarea lor a arătat că oamenii l-au perceput pe Dumnezeu ca pe un dictator crud, pedepsindu-i pe cei care nu-L ascultă. Ascensiunea și căderea imperiilor lumii până în vremea lui Hristos au fost făurite prin vărsare de sânge și au domnit cu un pumn de fier, reflectând percepțiile umane ale caracterului divin ca fiind nemiloase și răzbunătoare.

Au fost martori care au proclamat un alt mesaj. Frumusețea naturii, gama vibrantă de flori cu parfumul lor dulce, păsările melodice care au umplut aerul cu cântecele lor, și copacii maiestuoși ai verdelui viu, toate au depus mărturie despre adevărul unui Creator minunat și al unui Tată iubitor. Dragostea ferventă și dedicată a părinților pentru copiii lor, precum și legăturile intime grijulii ale soțului și soției, de asemenea, a vorbit despre inima tandră a Creatorului.

Cu 1500 de ani mai devreme, Moise, căutând să-și înțeleagă creatorul, l-a rugat pe Dumnezeu să-și dezvăluie slava.

Domnul S-a pogorât într-un nor, a stat acolo lângă el și a **rostit Numele Domnului**. ⁶Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, Exod 34:5-6

Totuși, în ciuda acestor dovezi și a multor alte dovezi, viziunea predominantă care exista era că Dumnezeu este dur și sever și îi va pedepsi cu nerăbdare pe cei care L-au jignit.

De ce a prevalat acest punct de vedere? Pentru că Satana a pus la îndoială dragostea lui Dumnezeu de la bun început.

Atunci, șarpele a zis femeii: „Hotărât că nu veți muri,⁵ dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. Geneza 3:4-5

Satana i-a convins pe Adam și Eva că Dumnezeu nu avea interesul lor cel mai bun în suflet. El i-a convins că Dumnezeu nu poate fi de încredere. Spunându-le lui Adam și Evei că nu vor muri mâncând fructele, el a deschis calea ca avertismentul lui Dumnezeu, dat în dragoste, să fie înțeles foarte diferit.

dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.”Geneza 2:17

Dacă mâncatul din copac nu i-ar ucide pe Adam și Eva, atunci ce i-ar ucide? Singura concluzie care trebuia trasă a fost că trebuie să fie Dumnezeu, iar când Adam a auzit glasul lui Dumnezeu în grădina vedem rodul unei astfel de gândiri.

El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.” Geneza 3:10

De ce îi era frică lui Adam de Dumnezeu? Pentru că se temea de moarte și că Dumnezeu îi va ucide pentru nesupunerea lor. Această frică de moarte a fost prin ideea că Dumnezeu îi va ucide, i-a ținut în robie față de Satana. Dar Dumnezeu a căutat să:

... să-i elibereze pe cei care, prin frica de moarte, au fost supuși toată viața lor robiei. Evrei 2:15

Satana le-a sugerat primilor noștri părinți că Dumnezeu era un călău care îi va ucide pe cei care încalcă Legea și că El a fost un mincinos spunându-le că mâncatul pomului cunoașterii îi va ucide. Cu toate acestea, acestea au fost atributele lui Satana, însuși. Vorbind fariseilor, Isus descrie aceste atribute prin acțiunile lor.

Voi aveți de tată pe Diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii. Ioan 8:44

Prin aceste înșelăciuni Satana a înrobit lumea; el a denaturat caracterul lui Dumnezeu pentru a-i ține departe de El. Fiul lui Dumnezeu a venit din cer pentru a dezvălui adevăratul caracter al Tatălui Său; El a venit să îndepărteze norii întunecoși ai neînțelegerii și să arate cum este cu adevărat Tatăl. Când unul dintre ucenici a făcut cererea: "Arată-ne pe Tatăl", Isus a răspuns:

„Doamne”, i-a zis Filip, „arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns”. 9
Isus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: ‘Arată-ne pe Tatăl’? Ioan 14:8-9

În descrierea misiunii Sale pământești, Isus a spus:

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați Luca 4:18.

Cu imaginație sacră privim fața văduvei din Nain când Isus a întrerupt procesiunea funerară și și ia adus fiul la viață din nou. Inimile noastre sunt atinse în timp ce privim povestea lui Iairus și bucuria care i-a înlocuit agonia când Isus i-a adus fiica la viață din nou. Isus va trece prin sate întregi, și nici o persoană bolnavă nu va rămâne nevindecată. El i-a hrănit pe cei 5000 de pe deal din compasiunea Sa pentru ei și le-a spus despre dragostea Tatălui pentru ei.

Atât de primitoare a fost prezența lui Isus, încât mamele își aduceau copiii la El pentru ca El să-i poată binecuvânta. În toate acțiunile Sale slava Tatălui a fost revelată. În fiecare cuvânt pe care l-a rostit, straturile de întuneric care legaseră lumea în sclavie au fost risipite de lumina slavei Sale. Isus nu a folosit puterea gândirii pozitive sau a lingușirii; El ar spune întotdeauna adevărul în dragoste și nu i-a fost frică să expună falsitatea și necredința. Cu toate acestea, lacrimile erau în glasul Său în timp ce îi mustra pe cei care greșeau. El a trăit doar pentru alții și fiecare suflet a fost de o valoare infinită pentru El.

Caracterul lui Hristos pe pământ ne dezvăluie caracterul lui Dumnezeu. Hristos a spus că nu face nimic de la sine însuși. Dumnezeu a fost în Hristos reconciliind lumea cu El însuși. 2 Corinteni 5:19. Întregul caracter al Tatălui a fost revelat în Fiul Său. Isus pe pământ a revelat omenirii imaginea expresă a Tatălui.

Căci Eu n-am vorbit de la Mine Însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. ⁵⁰ Și știi că porunca Lui este viața veșnică. De aceea, lucrurile pe care le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl.” Ioan 12:49-50 (NKJV)

În timp ce se ruga serios tatălui Său, Isus a spus aceste cuvinte:

Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu. ⁴ Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. ⁵ Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea. ⁶ Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tău. Ioan 17:3-6

Isus ne spune că El l-a glorificat pe Tatăl pe pământ. Slava Tatălui este caracterul Său și aceasta este ceea ce Isus ne-a revelat în slujirea Sa pământească. El îi spune, de asemenea, Tatălui Său că El a manifestat numele sau caracterul Tatălui ucenicilor care erau cu El. Acesta este motivul pentru care Isus i-ar putea spune cu încredere lui Filip că, dacă m-ați văzut, l-ați văzut pe Tatăl. Filip nu a trebuit să asiste la toată lucrarea lui Isus din întreaga istorie a omenirii pentru a ști cum era Tatăl. În mai puțin peste trei ani, Isus ne-a arătat Tatăl, în fiecare aspect.

Revelația supremă a acestei iubiri a fost revelată pe cruce.

Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. ¹⁰ Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. ¹¹ Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții. 1 Ioan 4:9-11

Dacă Isus ar fi căzut victimă ispitei lui Satana, atunci ar fi fost pierdut pentru totdeauna, și întreaga rasă umană ar fi fost pierdută ca rezultat. Tatăl ceresc nu l-a împrumutat lumii pe Fiul Său timp de treizeci și trei de ani, El l-a dat nouă. Exista riscul ca totul să fie pierdut și totuși Tatăl, în marea Sa dragoste pentru lume, era dispus să renunțe la singurul Său Fiu născut pentru ca El să ne poată salva.

El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? Romani 8:32

Acest risc este revelat în rugăciunea lui Isus către Tatăl Său în grădină. Era o îngrijorare că El nu va îndura testul; totuși, El a avut încredere în voința Tatălui Său, indiferent de preț.

Apoi a mers puțin mai înainte, a căzut cu fața la pământ și S-a rugat, zicând: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.” Matei 26:39

Cum putem înțelege amploarea acelei iubiri? Ce cuvinte pot exprima minunea iubirii lui Dumnezeu? Adam nu a fost dispus să renunțe la ceea ce a fost cel mai prețios pentru El, dar Tatăl a fost. El nu l-a cruțat pe Fiul Său.

Isus a luat în tăcere bătaia, batjocura și ridiculizarea mulțimii care s-a bucurat de suferința Sa. El a încercat cu credință să poarte crucea Sa până când greutatea a fost prea mare pentru El. El l-a rugat pe Ioan să aibă grijă de mama Sa în timp ce era pe cruce și l-a rugat pe Tatăl Său să-i ierte pe cei care îl omorau.

Niciodată universul nu a fost martor la o dragoste atât de uimitoare ca asta. Caracterul Tatălui s-a reflectat de la Fiul Său într-o lumină glorioasă. Cu adevărat, Tatăl își iubește dușmanii și îi iartă pe cei care caută să-L distrugă. Toate acestea s-au manifestat în caracterul Fiului lui Dumnezeu. Prin moarte, Fiul lui Dumnezeu l-a revelat pe criminal care a fost Satana și a revelat faptele șarpelui. Pe cruce, criminalul și cei uciși au fost descoperiți pe deplin. Spiritul care l-a făcut pe Cain să-l ucidă pe fratele său Abel s-a manifestat în plină lumină pe cruce, iar universul ceresc a putut vedea pe deplin pentru prima dată ce

mincinos și criminal era Satana. Influența lui în cer a căzut ca fulgerul, și nu a mai fost găsit loc pentru el în cer în inimile îngerilor.

La începutul acestei călătorii dorim să putem obține perechea corectă de ochelari pentru a citi povestirile Bibliei. În lumina crucii calvarului, atributele lui Dumnezeu care ne-au umplut de frică în Vechiul Testament devin frumoase și atractive. Mila, tandrețea și dragostea părintească sunt văzute pentru a se amesteca cu sfințenia, dreptatea și puterea. Prin prisma povestirilor din Noul Testament putem începe să vedem adevărul actelor de judecată din Vechiul Testament. Acesta este obiectul acestei serii - pentru a arăta că viața lui Isus pe pământ este aceeași ieri astăzi și pentru totdeauna și că aceasta este exact cum Tatăl nostru este.

2.Cum citești?

Isus a fost cel mai uimitor învățător. Când ofițerii trimiși de conducătorii bisericii să-L aresteze pe Isus au fost rugați să explice de ce nu L-au adus, ei nu au putut decât să răspundă:

... Niciodată un om nu a vorbit ca acest om. Ioan 7:46

În ciuda acestui fapt, Noul Testament relatează că majoritatea oamenilor au avut probleme să-L înțeleagă.

Vorbind iudeilor despre moartea și învierea Sa, El a spus: "Distrugeți acest templu și în trei zile eu îl voi ridica." Ei credeau că El vorbea despre templul fizic din Ierusalim, dar El vorbea despre templul propriului Său trup. Isus i-a spus lui Nicodim că trebuie să se nască din nou; Nicodim credea că Isus vorbea despre nașterea fizică, dar Isus vorbea despre nașterea spirituală. Când Isus i-a oferit femeii la fântâna apa vie, ea a crezut că Se referea la apă fizică când se referea la apă spirituală. Din nou, Isus i-a avertizat pe ucenici despre aluatul fariseilor; ei credeau că El vorbea despre pâinea fizică. Dar Isus le-a spus:

Cum nu înțelegeți că nu v-am spus de pâini? Ci v-am spus să vă păziți de aluatul fariseilor și al saducheilor?" Matei16:11

Când Isus i-a hrănit pe cei 5000, El a început să-i învețe despre semnificația acestui miracol, ce el a făcut. El le-a explicat că pâinea era un simbol al vieții Sale pe care lumea trebuia să mediteze și să se gândească. El le-a spus:

Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică, și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Ioan 6:54

Aceste cuvinte i-au uimit pe ascultătorii Săi. Ei au murmurat spunând: "Aceasta este o zicală grea; cine o poate auzi?" Mulți dintre cei care erau interesați de slujirea Sa s-au întors de la El și nu L-au mai urmat.

El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. ¹¹ A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Ioan1:10-11

Toate aceste lucruri au fost o împlinire a profeției lui Isaia:

Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului? ² El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă. ³ Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă.. Isaia 53:1-3

Reacția naturală a inimii umane față de Fiul lui Dumnezeu este să-L respingă pe El și învățătura Sa.

Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie, și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește.1 Corinteni 2:14

Când omul natural citește Cuvântul lui Dumnezeu, el nu-l înțelege. Biblia ne spune:

Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. ⁹ Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre. Isaia 55:8-9

Dacă nu ne naștem din nou prin Spiritul lui Dumnezeu și nu venim la Biblie cerând cu umilință îndrumare, vom înțelege greșit ce spune Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă crede cineva că știe ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască.1 Corinteni 8:2

Știți bine lucrul acesta, preaiubiții mei frați! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie, Iacob 1:19

Cine răspunde fără să fi ascultat face o prostie și își trage rușinea. Proverbe 18:13

Este foarte ușor să răspundă la o problemă înainte de a fi auzit. Luați în considerare următorul exemplu:

Apoi, le-a mai zis: „Când v-am trimis fără pungă, fără traistă și fără încălțăminte, ați dus voi lipsă de ceva?” „De nimic”, I-au răspuns ei. ³⁶ Și El le-a zis: „Acum, dimpotrivă, cine are o pungă s-o ia; cine are o traistă de asemenea s-o ia și cine n-are sabie să-și vândă haina și să-și cumpere o sabie. Luca 22:35-36

Dar mai târziu, El pare să se răzgândească?

Atunci, Isus i-a zis: „Pune-ți sabia la locul ei, căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri. Matei 26:52

L-ea spus Isus ucenicilor Săi să cumpere o sabie, iar când Petru o folosește, este muștrat? Petru a folosit-o într-o ocazie greșită? Dacă da, i-a spus Isus când ar trebui să fie folosită și când nu ar trebui? Cuvintele, "toți cei care iau sabia vor pieri de ea, " par a fi destul de universale. În cazul în care nu au fost suficiente vom adăuga la aceasta o dimensiune suplimentară:

Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Efeseni 6:17

Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii. Evrei 4:12

În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui. Apoc. 1:16

Biblia folosește cuvântul *sabie* pentru a se referi la Cuvântul lui Dumnezeu. știm când să aplicăm această înțelegere și când să înțelegem o sabie literală? Luați în considerare din nou exemplul focului.

Ilie a răspuns căpeteniei peste cincizeci: „Dacă sunt un om al lui Dumnezeu, să se pogoare foc din cer și să te mistuie, pe tine și pe cei cincizeci de oameni ai tăi!” Și s-a pogorât foc din cer și l-a mistuit pe el și pe cei cincizeci de oameni ai lui. 2 Împarați 1:10

Când s-a apropiat vremea în care avea să fie luat în cer, Isus Și-a îndreptat fața hotărât să meargă la Ierusalim. ⁵² A trimis înainte niște soli, care s-au dus și au intrat într-un sat al samaritenilor, ca să-I pregătească un loc de găzduit. ⁵³ Dar ei nu L-au primit, pentru că Isus Se îndrepta să meargă spre Ierusalim. ⁵⁴ Ucenicii Săi, Iacov și Ioan, când au văzut lucrul acesta, au zis: „Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?” ⁵⁵ Isus S-a întors spre ei, i-a certat și le-a zis: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți! ⁵⁶ Căci Fiul omului a venit nu ca să

piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască.”Și au plecat într-alt sat. Luca 9:51-56

Mustrând ucenicii a mustrat Isus, de asemenea, pe Ilie? A fost pur și simplu doar că ei nu au știut momentul potrivit pentru a chema foc din cer? Din nou, cuvintele lui Isus sunt destul de universale. El afirmă că El nu a venit să distrugă viețile oamenilor, ci să-i salveze. Acest lucru se aplică doar când El a fost aici pe pământ, dar El poate distruge viețile oamenilor după aceea?

Acestea sunt câteva dintre multele întrebări care încep să apară atunci când cineva citește Biblia. Ea aduce în fața noastră o întrebare crucială pe care Isus a pus-o unui avocat când l-a întrebat.

Isus i-a zis: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?”
Luca 10:26

Isus nu l-a întrebat doar pe om ce citești, dar *cum* citești? Care sunt principiile pe care le folosiți pentru a citi Cuvântul lui Dumnezeu? Aceasta este o întrebare importantă care necesită un răspuns dacă dorim să armonizăm toate aceste pasaje aparent contradictorii.

La începutul secolului al^{XIX}-lea, un om care urma să conducă una dintre cele mai mari renașteri din America de Nord se lupta cu această întrebare. În viața sa anterioară, William Miller a renunțat la Biblie, concluzionând că este plină de contradicții. Cu toate acestea, după ce a asistat la o uimitoare victorie americană asupra forțelor britanice pe care britanicii ar fi trebuit să o câștige cu ușurință, el a fost convins că o putere mai mare decât omul era la lucru în acel loc, și s-a întors să reconsidere Biblia. Acest lucru a fost destul de umilitor pentru el să facă, pentru că el a luat peste picior mai mulți creștini cu privire la contradicțiile aparente în Biblie că acestea nu au fost în măsură să răspundă. Când și-a reînnoit interesul pentru Biblie, s-a confruntat cu aceleași argumente pe care le-a pus altora.

"La scurt timp după renunțarea sa la Deism, vorbind cu un prieten cu privire la speranța unei eternități glorioase prin meritele și mijlocirea lui Hristos, el a fost întrebat de unde știa că există un astfel de Mântuitor. El a răspuns: "Este revelat în Biblie." - "De unde știi că Biblia este adevărată?" a fost răspunsul, cu o reiterare a argumentelor sale anterioare cu privire la

contradicțiile și misticismele în care el a susținut că a fost învăluită. Dl Miller a simțit astfel de batjocură în toată forța lor. El a fost la început nedumerit; dar, la reflecție, el a considerat că, dacă Biblia este o revelație a lui Dumnezeu, ea trebuie să fie în concordanță cu ea însăși; toate părțile sale trebuie să se armonizeze, trebuie să fi fost date pentru instruirea omului și, în consecință, trebuie adaptate la înțelegerea sa. Prin urmare, el a spus: "Dă-mi timp și voi armoniza toate aceste contradicții aparente spre propria mea satisfacție, sau voi fi încă un Deist." Apoi s-a dedicat lecturii cu rugăciune a Cuvântului. El a lăsat deoparte toate comentariile și a folosit referințele marginale și concordanța sa ca singurele sale ajutoare. El a văzut că trebuie să facă distincția între Biblie și toate interpretările ciudate și partizane ale acesteia. Biblia a fost mai veche decât toate, trebuie să fie mai presus de toate; și a pus-o acolo. El a văzut că trebuie să corecteze toate interpretările; și, corectându-le, propria sa lumină pură ar străluci fără ceața în care credința tradițională a implicat-o. El a hotărât să lase deoparte toate opiniile preconcepționate și să primească, cu simplitate copilărească, înțelesul natural și evident al Scripturii." Sylvester Bliss, *Memoriile lui William Miller* (1853) p. 68.

Exact asta a făcut. Pe o perioadă de doi ani a studiat Biblia din scoarță în scoarță.

"Am hotărât să las deoparte toate preconcepțiile mele, și a compara Scriptura cu Scriptura, și să continui studiul său într-un mod regulat și metodic. Am început cu Geneza, și am citit verset cu verset, procedând nu mai repede decât sensul de mai multor pasaje ar trebui să fie atât de clar încât să mă lase liber de jenă cu privire la orice misticisme sau contradicții. Ori de câte ori am găsit ceva obscur, practica mea a fost să-l compare cu toate pasajele colaterale; și, cu ajutorul lui Cruden, am examinat toate textele Scripturii în care s-a găsit oricare dintre cuvintele proeminente conținute în orice porțiune obscură. Apoi, lăsând fiecare cuvânt să aibă o influență corectă asupra subiectului textului, iar dacă după punctul meu de vedere era armonizat cu fiecare pasaj colateral din Biblie, a încetat să mai fie o dificultate. În acest fel am urmărit studiul Bibliei, în prima mea abordare a ei, timp de aproximativ doi ani, și am fost pe deplin mulțumit că Cuvântul este interpretul său propriu. Sylvester Bliss, *Memoriile lui William Miller* (1853) p. 69.

În acest timp, el a dezvoltat un sistem de reguli prin care a fost capabil să armonizeze toate contradicțiile cu care s-a confruntat anterior. Aici este un rezumat al regulilor pe care le-a folosit:

1. Fiecare cuvânt trebuie să aibă o influență corectă asupra subiectului prezentat în Biblie.
 2. Toată Scriptura este necesară și poate fi înțeleasă printr-o aplicare și un studiu sârguincios.
 3. Nimic revelat în Scripturi nu poate sau va fi ascuns de cei care cer cu credință, nu șovăind.
 4. Pentru a înțelege doctrina, adunați toate Scripturile cu privire la subiectul pe care doriți să-l cunoașteți; atunci fiecare cuvânt să aibă influența sa corectă; și dacă vă puteți forma teoria fără o contradicție, nu puteți fi în eroare.
 5. Scriptura trebuie să fie propriul său interpret, deoarece este o regulă de sine. Dacă depind de un învățător care să-mi explice, și el ar trebui să ghicească semnificația sa, sau dorința de a avea acest lucru pe seama crezului său sectar, sau să fie crezut înțelept, atunci ghicitul lui, dorința, crezul sau înțelepciunea, este regula mea, și nu Biblia.
1. Dacă un cuvânt are sens în forma sa actuală și nu face nici o violență față de legile simple ale naturii, trebuie înțeles literalmente; dacă nu, figurativ.
 2. Cea mai importantă regulă dintre toate este că trebuie să ai credință. Trebuie să fie o credință care necesită un sacrificiu și, dacă ar fi încercată, ar renunța la cel mai drag obiect de pe pământ, la lume și la toate dorințele, caracterul, viața, ocupația, prietenii, casa, mângâierile și onorurile lumesti. Dacă vreuna dintre acestea ne-ar împiedica să credem orice parte din cuvântul lui Dumnezeu, ne-ar arăta credința ca fiind zadarnică. Nici nu putem crede vreodată atâta timp cât unul dintre aceste motive se află ascuns în inimile noastre. Trebuie să credem că Dumnezeu nu-și va pierde niciodată cuvântul; și putem avea încredere că Cel care observă căderea vrăbiei și numerează firele de păr ale capului nostru, va păzi traducerea propriului său cuvânt și va arunca o barieră în jurul lui și îi va împiedica pe cei care au încredere sinceră în Dumnezeu și nu îi va lăsa, să greșească departe de adevăr.

Aceste reguli de interpretare au oferit instrumentele necesare pentru a dezvolta un mesaj care a dus la una dintre cele mai mari renașteri pe care lumea le-a văzut vreodată.

Observăm cu atenție că, pentru a înțelege o învățătură, trebuie să luăm toată Scriptura pe care o putem găsi și să o aducem împreună înaintea noastră în forma concluziei. Fiecare cuvânt este vital pentru a avea locul și influența sa. Acest lucru nu este ușor pentru mulți oameni, deoarece vrem să obținem răspunsuri rapide, dar este nevoie de efort și disciplină pentru a căuta toate pasajele despre un subiect. Luați, de exemplu, cuvântul grecesc *monogenes* tradus ca *născut* în Ioan 3:16. Mulți oameni cred că acest cuvânt înseamnă unic, dar ce spune Biblia de la sine?

... iată, a fost un om mort cărat, singurul fiu al mamei sale, Luca 7:12	Singurul	copil
pentru că avea o singură copilă de vreo doisprezece ani, care trăgea să moară. Luca 8:42	Singurul	copil
Și un om din mijlocul mulțimii a strigat: „Învățătorule, rogu-Te, uită-Te cu îndurare la fiul meu, fiindcă îl am numai pe el. . Luca 9:38	Singurul	copil
Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl. Ioan 1:14	Singurul	copil
Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.” Ioan 1:18	Singurul	copil
Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine	Singurul	copil

crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Ioan 3:16	
Oricine crede în El nu este judecat, dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. Ioan 3:18	Singurul copil născut
Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare, el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! Evrei11:17	Singurul copil născut din soția lui adevărată și legitimă.
Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu , ca noi să trăim prin El. .1 Ioan 4:9	Singurul copil născut

Există doar cinci persoane menționate în Noul Testament ca *monogene sau* singur născut. Cinci texte se referă la Isus ca fiul lui Dumnezeu. Există o referire la Isaac și apoi celelalte referințe se aplică numai copiilor născuți pe care Isus i-a vindecat. În cazul celorlalți copii în cazul în care cuvântul este folosit sensul este clar că aceasta înseamnă singurul copil născut. În ceea ce-l privește pe Isaac, știm că nu a fost singurul copil al lui Avraam, dar a fost singurul copil născut al Lui Sarah care a primit promisiunile cu Avraam. Când punem toate aceste texte împreună vedem că acest cuvânt atunci când este aplicat lui Isus trebuie să însemne același lucru, singurul copil născut al Tatălui.

La aceasta se adaugă regula enumerate ca numărul șase de mai sus, care prevede că ar trebui să ia sensul literal al textului excepția cazului în care nu violență la natura. Ea nu face nici o violență la Scriptură să înțeleagă că Isus este singurul Fiu născut al Tatălui.

Deci, prin acest proces putem stabili sensul cuvântului *monogenes* fără a căuta o definiție dintr-un comentariu sau altcineva. Biblia, în sine, este propriul său interpret.

Va trebui să aplicăm cu atenție aceste reguli în timp ce căutăm să armonizăm viața lui Isus cu multele povești violente din Vechiul Testament. Va fi nevoie de un efort serios pentru a dovedi adevărata afirmație a Bibliei: că Isus este același ieri, astăzi și pentru totdeauna. Evrei 13:8. De aceea, dacă El nu se schimbă, atunci, în timpul slujirii Sale pe pământ, El a fost revelația perfectă a Tatălui Său.

3 Moartea Crucii

Misiunea Fiului lui Dumnezeu pe pământ a fost de a dezvălui caracterul Tatălui Său. Cât de prețios să citiți despre Mântuitorul iubitor și tandru care ridică poverile, vindecă bolile și atinge inimile bărbaților, femeilor și copiilor. Mamele doreau cu sinceritate să-și aducă copiii la El pentru ca El să-i atingă și să-i binecuvânteze. Niciodată lumea n-a fost martoră la o asemenea dragoste altruistă și grijulie. Cu fiecare oră care trecea, imaginea Tatălui Său era restaurată la frumusețea edenică. Pentru atât de mulți oameni, prima față pe care au văzut-o a fost cea a lui Isus în timp ce El le deschidea ochii; prima voce pe care au auzit-o a fost sunetul melodic al Fiului lui Dumnezeu plin de har și adevăr.

Imaginea copleșitoare pe care Isus a pictat-o pentru noi a fost o potrivire perfectă cu cuvintele rostite lui Moise cu aproape 1500 de ani mai devreme.

Domnul S-a pogorât într-un nor, a stat acolo lângă el și a rostit Numele Domnului. ⁶Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie, Exod 34:5-6

Cu toate acestea, viața lui Isus a fost pictată pe o pânză pătată cu sânge. În timp ce Isus, în vârstă de doisprezece ani, stătea în templu și privea mielul cum era ucis, El știa că acesta era destinul Său. Când Botezătorul L-a proclamat lumii, cu titlul de "Mielul lui Dumnezeu, cel care ia păcatul lumii". Ioan 1:29. Plata păcatului trebuie plătită, dreptatea trebuie servită așa cum spun Scripturile.

Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. ²⁵Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui, căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, Romani 3:24-26

Dumnezeu a cerut crucea? Aceasta a fost pedeapsa Sa pentru încălcarea legii Sale? Aceste întrebări sunt extrem de importante. Dacă mânia lui Dumnezeu a fost satisfăcută în moartea Propriului Său

Fiu și această moarte a fost ceva ce Dumnezeu Însuși a determinat, atunci în cele din urmă imaginea frumoasă pictată de Isus cu privire la Tatăl Său este pătată cu sângele unui copil nevinovat. Cuvintele lui Hristos, "Este terminat", nu ar completa imaginea unui Tată minunat, ci mai degrabă ar consacra pentru totdeauna credința că Dumnezeu a cerut moartea pentru a satisface mânia Sa împotriva păcatului. Acest lucru l-ar face autorul morții și instigatorul represaliilor violente.

Profetul Isaia a vorbit despre crucea lui Hristos cu 700 de ani înainte și ne-a revelat răspunsul uman la aceasta.

Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului? ² El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă. ³ **Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă.** ⁴ **Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit.** ⁵ Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și, prin rănilor Lui, suntem tămăduiți. Isaia 53:1-5

Când Hristos a venit să salveze omenirea, răspunsul nostru colectiv natural a fost să-L respingem. El a venit să ne ofere viața veșnică, dar reacția umană naturală a fost să disprețuiască această ofertă.

În el era viața; și viața era lumina oamenilor. (5) Și lumina strălucește în întuneric; și întunericul nu l-a înțeles. Ioan1:4-5

Fiul lui Dumnezeu purta păcatele noastre asupra Lui și totuși răspunsul nostru la El a fost să credem că El era lovit de Dumnezeu. Cuvintele zdrobit și lovit înseamnă să bați, să lovești și să ucizi violent. Dar nu Dumnezeu a fost cel care a adus violent lovitură morții asupra Fiului Său pe cruce; aceasta este ceea ce crede omul, dar nu este adevărat. Deci, ce a cauzat moartea Fiului lui Dumnezeu pe cruce? Modelul a fost stabilit la început, când Adam a fost întrebat dacă a mâncat din pomul cunoașterii binelui și răului.

Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: „Unde ești?”¹⁰ El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.”¹¹ Și Domnul Dumnezeu a zis: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?”¹² Omul a răspuns: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.” Geneza 3:9-12

Adam nu a cerut niciodată milă sau iertare. Păcatul său i-a orbit percepția într-o asemenea măsură încât nu s-a gândit niciodată să o ceară. În loc să-și accepte vina și să ceară milă, el a dat vina pe Dumnezeu pentru crearea Evei, care apoi l-a ispitit. El și-a imaginat că Dumnezeu este dur și răzbunător în natură, și astfel adevăratul caracter al lui Dumnezeu a fost ascuns de el în această minciună. În povestea lui Cain putem vedea același principiu în funcțiune.

Și Cain i-a spus Domnului: Ticăloșia Mea este prea mare să merit iertare (pentru); Geneza 4:13 (Wycliffe Traducere, A se vedea, de asemenea, Luther 1912 Traducere)

Cain a refuzat să se pocăiască pentru că credea că Dumnezeu nu-l va ierta. Aceasta este puterea păcatului asupra rasei umane; este păcatul de a crede că Dumnezeu nu ne poate ierta păcatele. Chiar și fiul risipitor nu cere iertare, ci mai degrabă caută să plătească pentru faptele sale el însuși prin muncă.

Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta¹⁹ și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi» Luca 15:18-19

Singura cale prin care omul se pocăiește este ca Spiritul lui Hristos să fie dat ca un dar care să ne permită să ne întindem mâinile și să cerem și să primim iertare.

Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn.³¹ Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Fapte 5:30-31

Când Adam a păcătuit, a devenit ostil față de Dumnezeu. Inima lui era în război cu El, căci citim:

Și umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace.⁷ Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Romani 8:6-7 (NIV)

Pentru ca Dumnezeu să-i dea lui Adam abilitatea de a se pocăi și de a cere iertare, El a trimis Spiritul Fiului Său în inima lui Adam pentru ca Adam să poată striga "Tată Abba". Numai Spiritul lui Isus în Adam i-ar putea da harul de a da acest strigăt.

Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava”, adică „Tată!” Galateni 4:6

Venind la Adam în timp ce el era complet nereceptiv, Hristos a fost forțat să îndure ostilitate în inima lui Adam pentru a-i da har. Această animozitate străpunge inima lui Hristos și îi provoacă suferințe teribile.

El a zis: „Negreșit, ei sunt poporul Meu, niște copii care nu vor fi necredincioși!” Și astfel El s-a făcut Mântuitorul lor.⁹ În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și **Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime.** Isaia 63:8-9

Prin urmare, în acest sens, Hristos este Mielul ucis de la întemeierea lumii. Apocalipsa 13:8. Pentru a da oamenilor dorința și voința de a cere milă și iertare, Isus trebuie să sufere agonia respingerii și urii umane. El este disprețuit și respins de oameni și un om al durerii și familiarizat cu durerea. De fiecare dată când bărbații și femeile se opun apelului lui Hristos în inimă, respingerea îl străpunge până la profunzimea iubirii Sale pentru sufletul lor. Fiecare manifestare a răului din inimile oamenilor îi provoacă lui Hristos o durere de nedescris atât pentru făptaș, cât și pentru victimă. Din această perspectivă, într-adevăr, Hristos a fost disprețuit și respins de oameni în zilele în care Isaia a scris aceste cuvinte șapte sute de ani înainte ca Hristos să apară pe pământ. De aceea, astăzi, El poartă aceeași durere ca o cruce pe umerii Săi pentru a da umanității mai mult timp pentru a se întoarce de la căile lor crude și dure și pentru a afla adevărul despre Tatăl Său.

Deoarece rasa umană a hotărât să nu creadă că Dumnezeu ar putea ierta, acesta este prețul pe care Hristos a trebuit să-l plătească pentru a răscumpăra rasa umană. Pentru a ne lua locul, a trebuit să moară când oamenii mor. Această moarte este una în care păcătosul crede că Dumnezeu nu-l va ierta. Minciuna pe care Dumnezeu nu o poate ierta este ceea ce îi dă lui Satana puterea morții. Prin urmare, numai prin moarte Hristos l-ar putea învinge pe Satana.

Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, **prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul**, Evrei 2:14

Moartea crucii este moartea pe care păcatul o cere – nu Dumnezeu. Odată ce cineva trece linia în păcat devine imposibil să se întoarcă, ca toată percepția de milă și har este plecată, și singurul rezultat posibil este moartea. Când omul se uită în legea perfectă a lui Dumnezeu ca o oglindă și caută să atribuie moartea lui Dumnezeu, reflecția imediată vine înapoi la om și-l distruge.

Căci, dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, **seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă** Iacob 1:23 (NKJV)

Căci cu ce judecați judecați, veți fi judecați; și cu ce măsurați măsurați, vi se va măsura. Matei 7:2

Când Adam a luat fructul copacului, el a ales să creadă că Dumnezeu nu avea interesul său cel mai bun în inimă. A ales să creadă șarpele, că Dumnezeu a fost un mincinos egoist. Aceste gânduri, proiectate pe oglinda perfectă a legii, s-au întors direct la el și l-au judecat așa cum a perceput. Concepția sa falsă despre Dumnezeu i-a ofilit complet mâna cu care ar fi trebuit și ar trebui să o întindă sa ceară milă și har. I-a fost imposibil să se întoarcă din această poziție. Moartea trebuie să fie rezultatul, pentru că aceasta este sentința pe care el însuși a determinat-o.

Pentru a dezvălui lumii aceste principii, Hristos a venit pentru ca El să ne dezvăluie crucea și ca noi să putem discerne adevărata natură a păcatului. Isus a rostit cuvintele unui om încărcat de păcat:

Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: „Eli, Eli, Lama Sabactani?” Adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Matei 27:46

Dumnezeu nu l-a părăsit deloc pe Fiul Său. Cu toate acestea, Hristos purtând păcatele noastre asupra Sa, El a murit ca omul care nu poate fi iertat pentru că aceasta este *voiața* omului - omul care, atunci când păcatele sale sunt presate asupra lui, crede că el nu poate fi iertat sau nu a ajuns la o asigurare de iertare se va *simți* părăsit de Dumnezeu. În aceste cuvinte ale lui Hristos vedem blestemul păcatului asupra Lui, blestemul exprimat de Cain.

Iată că Tu mă izgonești azi de pe fața pământului; eu va trebui să mă ascund de Fața Ta și să fiu pribeag și fugăr pe pământ, și oricine mă va găsi mă va omori.” Geneza 4:14

Cuvântul *fugar* poate însemna să se clatine și să se agite. Hristos demonstrează că El a purtat blestemul lui Cain. El a simțit că fața lui Dumnezeu era ascunsă și a tremurat sub sentimentul vinovăției noastre. Scriptura dezvăluie ceea ce ascunde fața Tatălui.

Căci pentru Tine port eu ocară și îmi acoperă fața rușinea. Psalm 69:7

ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte! Isaia59:2

Căci rele fără număr mă împresoară, m-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele, și nu le mai pot suferi vederea. Sunt mai multe decât perii capului meu și mi se înmoaie inima. Psalmi 40:12 (NIV)

Cu referire la Tatăl citim:

Căci El nici nu disprețuiește, nici nu urăște necazurile celui nenorocit și nu-Și ascunde Fața de el, ci îl ascultă când strigă către El. Psalmi 22:24

Rușinea păcatelor noastre a acoperit fața lui Isus pentru ca El să nu poată vedea fața Tatălui. El s-a confruntat cu moartea la fel cum fiecare păcătos se va confrunta cu moartea la încheierea mării controversate. Hristos a simțit cărbunii focului în sufletul Său.

mă înfășuraseră legăturile mormântului și mă prinseseră lațurile morții.⁶ Dar, în strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul și am strigat către Dumnezeuul meu: din locașul Lui, El mi-a auzit glasul, și strigătul meu a ajuns până la El, până la urechile Lui.⁷ Atunci s-a zguduit pământul și s-a cutremurat, temelțiile munților s-au mișcat și s-au clătînat, pentru că El se mâniase.⁸ Din nările Lui se ridica fum și un foc mistuitor ieșea din gura Lui: cărbuni aprinși țâșneau din ea. Psalmi 18:5-8

Hristos a suferit moartea celor răi. Un foc a ieșit din mijlocul lui Hristos și L-a mistuit. Păcatele noastre asupra lui Hristos L-au făcut să sufere ca Satana și toți cei răi vor suferi în cele din urmă.

Prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoțului tău, ți-ai spurcat locașurile sfinte, de aceea scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie, și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc. Ezechiel 28:18

Ca înlocuitor al nostru, sanctuarul sau templul trupului lui Hristos a fost pângărit de multitudinea nedreptăților noastre. A fost rănit pentru păcatele noastre și învinețit pentru nedreptățile noastre. Moartea teribilă pe care Satana o va suferi a fost deja trăită de Hristos pe cruce. Inima lui Hristos a explodat din focul scos din mijlocul Lui și de acolo a ieșit apă și sânge. Hristos a murit în focurile unui iad viu și exact așa vor muri cei răi. Mă opresc și reflectez cu uimire că, așa cum Tatăl nu l-a părăsit niciodată pe Fiul Său, ci a suferit cu El prin moartea Sa pe cruce, tot așa și Tatăl și Mântuitorul nostru vor fi chiar acolo suferind cu cei răi în acele flăcări ale iadului. Scriptura ne spune:

În toată suferința lor au fost ajutați... Isaia 63:9

Nici un tată nu se poate bucura de pierderea unui copil, este agonie pentru el și astfel Tatăl nostru și Fiul Său vor suferi din nou agoniile crucii cu cei răi în moartea lor. În timp ce cei dreپți stau pe zidurile Sionului și îi văd pe cei pe care i-au iubit în acele flăcări, Salvatorul va trebui să le poarte și mângâie prin acea cruce și va dura o mie de ani pentru a-i pregăti pentru acel eveniment. La fel ca Maria și ucenicii când îl priveau pe Fiul lui Dumnezeu pe cruce, vor plânge în agonie, la fel și cei dreپți vor fi străpunși de pierderea veșnică a celor dragi care au refuzat harul lui Dumnezeu. Numai atunci ni se spune că Dumnezeu ne va șterge fiecare lacrimă din ochi.

El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” Apoc. 21:4

Acest lucru se întâmplă după moartea celor răi în Apocalipsa 20:

Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. ¹⁴ Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. ¹⁵ Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc. Apoc. 20:13-15

Pe măsură ce Hristos s-a ridicat din mormântul suferinței Sale de acum 2000 de ani, El va fi, de asemenea, înviat din agonia Sa de a pierde miliarde de copii ai Săi care L-au scuipat, L-au disprețuit și au refuzat mila Sa iubitoare. Și pe măsură ce Hristos este înviat prin binecuvântarea Tatălui, vom fi, de asemenea, înălțați împreună cu El pentru a intra pe noul pământ fără să mai rămână o umbră de tristețe.

Revenind la suferința lui Hristos pe cruce vrem să observăm ceva. Observăm că, deși Hristos se afla în adâncurile disperării când s-a simțit complet singur și izolat, prin credință L-a rugat pe Tatăl să-i ierte pe cei care Îlucid.

Apoi a spus Isus, Tată, iartă-i; pentru că ei nu știu ce fac... Luca 23:34

Moartea crucii demască minciuna lui Satana că Dumnezeu nu ne poate ierta. Vedem că Dumnezeu a renunțat de bunăvoie la Fiul Său datorită percepției noastre umane despre dreptate. El l-a permis să moară fără speranță, pentru ca odată ce vom vedea că El s-a ridicat din mormânt, am putea alege apoi să credem că putem fi într-adevăr iertați de păcatele noastre și să primim speranța binecuvântată a noii vieți. Spiritul Fiului lui Dumnezeu vine în inimile noastre și ridică mâna noastră ofilită spiritual pentru a pune mâna pe mila lui Dumnezeu.

Ce minunat să știu că Dumnezeu nu a cerut moartea. El nu stă față de păcătos ca un călău al pedepsei cu moartea. Tatăl nostru i-a permis de bunăvoie Fiului Său să ne arate rezultatul final al celor care refuză să creadă în mila lui Dumnezeu. El nu l-a ucis pe Fiul Său pentru a-Și

răzbuna mânia, ci mai degrabă a dat pe Fiul Său mâniei noastre pentru ca prin această moarte să putem vedea dragostea lui Dumnezeu.

Avertismentul pe care Dumnezeu l-a dat în grădină că în ziua în care Adam va mânca din pomul cunoașterii cu siguranță va muri, nu a fost o amenințare să-l omoare; a fost un avertisment al judecății pe care omul o va aduce împotriva sa, alegând să creadă că Dumnezeu este egoist și, prin urmare, El nu va ierta. Este un adevăr frumos că numai Hristos, care singur a înțeles înălțimea și adâncimea și lungimea și lățimea iubirii lui Dumnezeu, știa că era posibil să-l ceară lui Dumnezeu milă și iertare. Matei 11:27. Prin urmare, este clar că Fiul lui Dumnezeu este cel care pătrunde în inimile oamenilor pentru a le da curaj să creadă că pot fi iertați.

Cât de minunată este revelația crucii. Să nu continuăm să-L considerăm pe Hristos "lovit de Dumnezeu și pedepsit", ci mai degrabă că El este "disprețuit și respins de oameni" – lovit și pedepsit printr-o înțelegere greșită a caracterului lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a cerut moartea ca pedeapsă pentru păcat; moartea este mai degrabă rezultatul sigur al credinței că Dumnezeu nu va ierta.

4. Fiul meu Preaiubit

A fost o pauză lungă în timp ce amândoi se țineau unul pe celălalt. Intensitatea emoțiilor e adâncă, dar amândoi știu că a venit timpul. Din zilele eternității, Tatăl și Fiul au fost în comuniune strânsă unul cu celălalt, iar acum această comuniune urma să fie întreruptă în curând. Fiul lui Dumnezeu trebuie să se îmbarce în partea pământească a misiunii Sale de a-Și salva fiii și fiicele umane. Atât Tatăl, cât și Fiul înțeleg riscurile și costurile implicate, dar dragostea îi conduce mai departe.

Pentru o scurtă clipă, Tatăl și Fiul privesc în viitor și privesc desfășurarea misiunii. Disprețul, respingerea, ura, scuipatul, loviturile, biciul și cuiele pălesc în neant în comparație cu acel moment oribil din timp când cerul și pământul stau nemișcate și privesc separarea Tatălui de Fiul. Fiul vede milenii de vină, suferință, răzvrătire și neputințe rostogolindu-se asupra Lui în timp ce tremură ca o frunză, ruptă și sfâșiată de sentimentul păcatului care ascunde fața Tatălui Său.

Întorcându-se de la aceste scene viitoare, Tatăl și Fiul îmbrățișează – poate Tatăl să-L dea la acest destin? Înainte de întemeierea lumii, Tatăl s-a luptat cu posibilitatea eșecului acestei misiuni și cu riscul de a-Și pierde Fiul în fața puterii păcatului. Fiul lui Dumnezeu va lua natura umană asupra Sa, oferind o fereastră de oportunitate pentru inamicul Său, Satana, să-L învingă. Înainte de început nu exista nici o certitudine a succesului. Tatăl S-a pus într-o poziție în care Și-ar putea pierde Fiul pentru totdeauna într-un efort de a ne salva. Marea compasiune a Tatălui moștenită de Fiul Său s-a manifestat în apelul Fiului către Tatăl Său de a-L lăsa să vină pe pământ pentru a ne salva. Tatăl l-ar lăsa pe Fiul Său s-o facă? L-ar lăsa să-și asume acest risc?

Profunzimea dragostei Tatălui pentru noi este măsurată prin dragostea Sa pentru Fiul Său și prin riscul asumat pentru a ne salva. Vedem o imagine a iubirii Tatălui când A vorbit la botezul Fiului Său.

Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”. Matei 3:17 (Tyndale)

Tatăl se bucură de Fiul Său. Nu există o comoară mai mare în viața Tatălui alături de Fiul Său. Vorbind despre nașterea Sa în cer, Fiul lui Dumnezeu a exclamat:

am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile, când nu era încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărâmă din pulberea lumii. Când a întocmit Domnul cerurile, eu eram de față; când a tras o zare pe fața adâncului, 28 când a pironit norii sus și când au țâșnit cu putere izvoarele adâncului, când a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când a pus temeliiile pământului, eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui, Proverbs 8:25-30

Ne imaginam brațul tandru al Tatălui pe umărul Fiului Său, în timp ce comunicau împreună în formarea universului. Dumnezeu a creat toate lucrurile prin Fiul Său și a fost o încântare pentru Tatăl să-L vadă pe Fiul Său exercitându-și puterile și intelectul pe care El I le-a dat.

După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, ² la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile. ³ El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi, în locurile preainalte, ... Evrei 1:1-3

Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Lui. ³⁶ Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el." Ioan 3:35

Atât de strânsă a fost relația dintre Tatăl și Fiul încât Hristos a putut spune:

Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Lui. ³⁶ Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el." Matei 11:27

„așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și cum cunosc Eu pe Tatăl, ... Ioan 10:15

Căci Tatăl iubește pe Fiul și-I arată tot ce face; și-I va arăta lucrări mai mari decât acestea, ca voi să vă minunați. John 5:20

După cum Iuda i-a spus lui Iosif cu privire la dragostea tatălui lor Iacov pentru fiul său, Beniamin, astfel încât putem vedea că viața Tatălui ceresc a prezentat viața fiului (a lui Hristos). Geneza 44:30. După cum știe orice părinte iubitor, nu este nimic ce nu ați face pentru dragostea, dezvoltarea și protecția copilului dumneavoastră. Aceasta este dragostea Tatălui pentru Fiul Său. În acest context, putem contempla cel mai important text din Scriptură:

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Ioan 3:16

Cuvântul "atât" ne vorbește despre o iubire care nu poate fi pe deplin înțeleasă. În timp ce Tatăl asculta rugămintea Fiului Său de a ne salva, Tatăl a trecut prin oroarea unui mare întuneric pentru care nici-o ființă creată nu poate aprecia cu adevărat. După o luptă extraordinară, Tatăl în dragoste pentru Fiul Său și noi a acceptat cererea Fiului de a salva rasa umană. O astfel de dragoste uimitoare, o astfel de dragoste incredibilă, minunată – aceasta va fi tema noastră de-a lungul eternității.

După cum am indicat anterior, suferințele lui Hristos nu s-au limitat la misiunea Sa pe pământ. De îndată ce a existat păcat a existat un Mântuitor. Spiritul lui Isus a fost cel care a susținut perechea sfântă din Eden. Când au luat din fruct conform sugestiei lui Satan, posedând șarpele, Hristos a fost zdrobit de respingerea Lui și a Tatălui Său. După tot ce li s-a dat, nerecunoștința lor egoistă i-a cauzat lui Hristos o durere teribilă, așa cum știe orice părinte când copiii lor se întorc de la ei. Cu toate acestea, Hristos nu i-a părăsit. Singurul mod în care puteau avea viață era ca El să rămână cu ei prin Spiritul Său și să continue să le dea viață în timp ce călcau în picioare legea și caracterul Tatălui Său.

De fiecare dată când un israelit comitea un păcat, aducea un miel ca jertfă.

Dacă cineva din poporul de rând a păcătuit fără voie, făcând împotriva uneia din poruncile Domnului lucruri care nu trebuie făcute și s-a făcut astfel vinovat²⁸ și ajunge să descopere păcatul pe care l-a făcut, să aducă jertfă o iadă fără cusur pentru

păcatul pe care l-a făcut.²⁹ Să-și pună mâna pe capul jertfei de ispășire și s-o junghie în locul unde se junghie arderile-de-tot.³¹ Preotul să ia toată grăsimea, cum se ia grăsimea jertfei de mulțumire, și s-o ardă pe altar, și ea va fi de un miros plăcut Domnului. Astfel va face preotul ispășire pentru omul acesta, și i se va ierta.³² Dacă va aduce ca jertfă de ispășire un miel, să aducă o parte femeiască fără cusur.³³ Să-și pună mâna pe capul jertfei și s-o junghie ca jertfă de ispășire în locul unde se junghie arderile-de-tot. Levitic4:27-29, 31-33

Acest proces dezvăluie tristul adevăr că fiecare păcat provoacă suferință pentru Fiul lui Dumnezeu. De la primul păcat până în ziua de azi, Hristos suferă agonia respingerii și o durere profundă pentru ceea ce copiii Săi pierduți își fac unul altuia pe pământ. Fiecare păcat face ca El să fie răstignit din nou și pus la o rușine deschisă. Evrei 6:6. Acest nivel de suferință este dincolo de înțelegerea noastră; noua ni se pare absolut imposibil ca suferințele lui Hristos să nu fie pur și simplu patruzeci și opt de ore, care să ducă la și inclusiv crucea, sau chiar treizeci și trei de ani pe pământ, dar de fapt au fost șase mii de ani de suferință constantă și respingere. Dacă ar fi posibil ca noi să înțelegem toată această suferință pe măsură ce ajunge în inima Tatălui, am vedea cu adevărat că suferința Tatălui nu este mai mică decât cea a Fiului Său, pentru că fiecare părinte suferă atunci când copiii lor suferă.

... că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. . 2 Corinteni 5:19

Putem, oare percepe puțin suferința Tatălui când El se uita la tratamentul pe care lumea l-a supus pe Fiul Său? Ne putem imagina ruperea inimii Tatălui când Fiul Său L-a întrebat:

... „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.” Matei 26:39

Am putea atrage o oarecare alinare crezând că suferința lui Hristos a avut loc doar acum două mii de ani, dar chiar acum Hristos suferă pentru toți copiii pe care Satana i-a prins în traficul sexual; El suferă pentru toți copiii fără adăpost și înfomețați, din cauza egoismului omului; pentru toate victimele violenței domestice și ale violului;

pentru toate milioanele de oameni prinși în abuzul de droguri și alcool; pentru sutele de oameni din fiecare zi care caută să-și ia viața – Hristos simte totul și la fel și Tatăl. Această suferință nu se limitează la victimele cruzimii, ci și la autorii ei. Spiritul lui Hristos caută să-i salveze pe agresorii altora, condamnându-i de păcatul lor. Vina care se simte este trimisă nu pentru a-i condamna, ci pentru a-i salva de la întărirea inimilor lor și pierderea sufletelor lor. Vina care se simte este trimisa sa salveze, nu pur și simplu sa condamne. Pe măsură ce sufletul înăbușe vina cu alcool sau droguri sau altceva pentru a opri mintea să se gândească la ceea ce s-a făcut, astfel Hristos este disprețuit, respins și redus la tăcere. Acest lucru se întâmplă în miliarde de suflete în fiecare zi, în timp ce acestea se întorc de la dragostea altruistă de pe cruce, o priveliște prea luminoasă și strălucitoare pentru a fi văzută.

În acest moment am putea fi tentați să plângem ca fariseii:

... și ziceau: „Tu, care strici Templul și-l zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine Însuși! Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, pogoară-Te de pe cruce!”⁴¹ Preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii și bătrânii, își băteau și ei joc de El și ziceau: ⁴² „Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce și vom crede în El! Matt. 27:40-42

Vedem adevăratul răspuns în viața Mariei Magdalena. Ea a înțeles ce avea să sufere Hristos pe cruce pentru ea și a crezut că prin faptele Sale a fost iertată. Recunoștința ei s-a revărsat prin mireasma dulce de parfum care a venit din cutia de alabastru făcută pentru un rege.

Totuși, întrebarea trebuie pusă: dacă Dumnezeu este atât de puternic, atunci de ce își permite El și Fiul Său să fie supuși la atât de multă suferință și durere? În al doilea rând, de ce nu intervine și pur și simplu sa oprească toată această suferință? Acesta este subiectul următorului nostru capitol. Dar acum iată Mielul lui Dumnezeu care ia păcatul lumii și se minunează-te de dragostea și toleranța Tatălui nostru ceresc de a îndura această suferință în ultimii șase mii de ani. Într-adevăr, Dumnezeu a iubit atât de mult lumea ca El a dat singurul Său Fiu născut.

5. Iubește pe vrăjmașii tăi

Când Ioan Botezătorul l-a prezentat pe Isus ca Mesia, speranța unei măreții naționale reînnoite a reînviat. Gândurile unui cuceritor ca Iuda Maccabees care a aruncat jugul Imperiului Seleucid au stârnit energiile naționalismului evreiesc în timp ce considerau situația lor actuală sub pumnul de fier al Romei. Pe măsură ce mulțimi mari au început să se adune în jurul acestui nou învățător și au văzut demonstrația puterii Sale prin vindecarea bolnavilor, sentimentul de anticipare a început să crească.

Isus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și tămăduind orice boală și orice neputință care erau în norod. ²⁴ I s-a dus vestea în toată Siria; și aduceau la El pe toți cei ce sufereau de felurite boli și chinuri: pe cei îndrăciți, pe cei lunatici și pe cei slăbănogi, și El îi vindeca. ²⁵ După El au mers multe noroade din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan.
Matei 4:23-25

După ce Isus i-a rânduit pe cei doisprezece ucenici, Isus a mers cu ei la mare. Mulțimile au început să se adune, unele să asculte și altele să fie vindecate. Pe măsură ce mulțimea creștea, Isus i-a condus înapoi pe munte, unde a început să vorbească. Binecuvântările care au ieșit de pe buzele Sale au fost diferite de ceea ce omenirea auzise. El și-a început discursul cu declarații precum:

Binecuvântați sunt cei blânzi, binecuvântați sunt cei milostivi și binecuvântați sunt făcătorii de pace. Matei 5:5,7,9. În loc să-i laude pe oamenii curajoși care își mânuiesc cu măiestrie săbiile pentru cauza adevărului, El a rostit binecuvântarea asupra celor care sunt persecutați de dragul dreptății și care îndură să fie jigniți și maltratați de dragul Său. Matei 5:10,11. El nu a rostit cuvintele unui general răzbunător care își adună trupele pentru război, ci mai degrabă răbdarea, blândețea și dragostea Tatălui Său pe care El dorea să le vadă în toți urmașii Săi.

Aceste cuvinte rostite de Hristos nu numai că au fost predate de El, ci le-a trăit în fiecare detaliu al vieții Sale pământești. Compasiunea, mila și răbdarea lui pentru toți oamenii au fost expuse întotdeauna.

La încheierea slujirii Sale răbdarea Sa sub batjocura, bătaie și moarte nu a dezvăluit nici un pic de amenințare, represalii sau răzbunare. Ceea ce El a propovăduit în acea zi a revelat exact cine era și, în calitate de reprezentant al Tatălui Său, El a revelat cum este Dumnezeu. Este vital să înțelegem că Isus nu ne-a spus să facem ceva ce El Însuși nu face, și că, pentru că El este divin, El folosește reguli diferite pentru noi decât pentru Sine. Nu. Pentru că El **este divin**, El Însuși trăiește exact așa cum ne-a vorbit pe acel munte.

Cuvintele lui Isus taie adânc în mândria și ambiția evreilor, și pentru ca aceste cuvinte sunt universal adresate întregii omeniri, ele, de asemenea, tăiate adânc în toată mândria și ambiția umană. Descoperim adevărul că bunătatea lui Dumnezeu zărită de omul păcătos îl conduce la pocăință și îi dezvăluie înțelesul cuvintelor de deschidere ale lui Isus în predica Sa – binecuvântați sunt cei săraci în spirit și binecuvântați sunt cei care jelesc din cauza mândriei și ambiției lor egoiste.

Fiul lui Dumnezeu taie din ce în ce mai adânc în problema umană în timp ce continuă să vorbească:

Ați auzit că s-a zis celor din vechime: ‘Să nu ucizi; oricine va ucide va cădea sub pedeapsa judecării’.²² Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecării; și oricine va zice fratelui său: ‘Prostule!’ va cădea sub pedeapsa soborului; iar oricine-i va zice: ‘Nebunule’ va cădea sub pedeapsa focului gheenei. Matei 5:21-22

Isus extinde cuvintele care i-au fost date lui Moise cu secole înainte. El nu ia o iotă sau un cuvânt de la lege, ci mai degrabă o mărește și o face glorioasă cu lumină.

Să nu urăști pe fratele tău în inima ta; să mustri pe aproapele tău, dar să nu te încarci cu un păcat din pricina lui.¹⁸ Să nu te răzbuni și să nu îți necaz pe copiii poporului tău. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Domnul. Levitic 19:17-18

Cine nu s-a simțit supărat pe cineva care ne maltratează? Cine nu s-a gândit să se răzbune pe cei care ne-ar fi putut minimaliza sau umili? Cine a fost capabil să evite complet purtarea unei ranchiune

împotriva cuiva, în orice moment? Mai târziu, apostolul Ioan expunând asupra cuvintelor lui Isus a scris aceste cuvinte:

Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că niciun ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el. 1 Ioan 3:15

Ce fel de împărăție este aceasta despre care vorbește Isus? Să ai ură pentru cineva înseamnă că ești un criminal demn de moarte? Care este "focul Gheenei" sau focul iadului din Matei 5:22 despre care Isus vorbește în această privință? Întreabă-l pe Cain în timp ce striga în suferință – nedreptatea mea este mai mare decât poate fi iertată! – Geneza 4:13 (Wycliffe). Întrebați-L pe Isus în timp ce atârna de cruce purtând vina întregii uri umane, a răzbunării și a egoismului; întreabă-L despre "iadul focului" care vine asupra celor care trăiesc în acest fel.

Te-a rănit cineva apropiat? Ai simțit furie față de ei? Te-ai luptat să nu te mai gândești la cât de mult te-au rănit și cât de mult vrei să-i vezi aduși în fața justiției? Nu e un iad? Nu ard astfel de gânduri în inimile noastre? Atunci cum răspunde inima la gândurile din mintea noastră despre dorința ca o persoană să fie moartă? se simte Spiritul lui Isus, care se lipește mai aproape decât un frate, când ne bucurăm de gândurile de a dori ca alți oameni să fie morți? Poate știm că dorind ca ei să moară este greșit și pur și simplu dorim să nu-i mai vedem niciodată. Cu toate acestea, nu este acest fruct pur și simplu colorat diferit dar din același copac? Cum suferă Isus în acest foc al iadului când permitem ca astfel de gânduri să ne controleze?

Cuvintele lui Hristos sunt un atac direct asupra normelor și modului în care ființele umane se referă una la alta. Chemarea la blândețe, umilință și răbdare în fața abuzurilor și a maltratărilor cere ascultătorului său mult mai mult decât poate da, și aceasta este intenția. După cum spune Isus:

Isus, când a auzit acest lucru, le-a zis: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.” Marcu 2:17

Isus continuă cu precizie în acest discurs împărațesc, pentru a pregăti inimile oamenilor să primească harul Său. Într-o propoziție El expune egoismul fiecărui om:

Ați auzit că s-a zis celor din vechime: 'Să nu preacurvești'.²⁸ Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască a și preacurvit cu ea în inima lui. Matei 5:27-28

Orice om care este sincer cu el însuși știe că aceste cuvinte vorbesc direct la miezul problemei sale și îl condamnă complet. Hristos declară problema să fie de *sine*, și că inima individului trebuie să fie reformată. Dumnezeu își propune să implanteze un nou principiu în om, un principiu pe care nu-l are și pe care nu-l poate avea de la sine. Dumnezeu ne oferă credința lui Hristos, "împărăția cerurilor în voi", care odată primita atunci "toate lucrurile devin noi". Omului credincios, acțiunile vieții lui sunt pur și simplu o expresie a acestui principiu, ale cărui binecuvântări încep în interior și apoi curg spre exterior către cei din jurul său, indiferent de guvernarea sau cultura în care se află. Lumea crede că Dumnezeu ar acționa din exterior în primul rând și de a lucra în interior. Omul crede că Dumnezeu va reforma lumea mai întâi, răsturnându-i pe cei răi și stabilind astfel o națiune a celor vrednici. Dar planul de a începe la exterior și încercarea de a lucra spre interior, a eșuat întotdeauna și va eșua întotdeauna. Încă o dată, ceea ce Isus cere este imposibil pentru om, dar cu Dumnezeu și harul Său în Hristos toate lucrurile sunt posibile.

Dacă este cineva care crede în inima lui că el nu a făcut nimic greșit, următoarele cuvinte ale lui Isus spulbera această posibilitate, cu excepția recunoașterii păcatului și acceptarea crucii.

Ați auzit că s-a zis: 'Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte'.³⁹ Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt.⁴⁰ Oricui vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa.⁴¹ Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două.⁴² Celui ce-ți cere, dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine.⁴³ Ați auzit că s-a zis: 'Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău'.⁴⁴ Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc,⁴⁵ ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti.⁴⁶ Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii?⁴⁷ Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel?⁴⁸ Voi

fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit. Matei 5:38-48

Ai avut vreodată pe cineva sărind la tine complet neprovocat și te lovească? Isus spune întoarcă celălalt obraz. Lista de lucruri solicitate aici sunt complet în afara domeniului posibilității umane de a fi menținute pe tot parcursul vieții unei persoane, și totuși aceasta este ceea ce Isus ne dezvăluie ca sunt acreditările împărăției Sale. Cum poate fi posibil să-ți iubești dușmanii? Îi iubești pe cei care vor să te omoare? Să-i iubești pe cei care vor să-ți facă rău și să-i iubești pe cei care caută în mod constant să te rănească? Isus ne cere să-i iubim? În ce scop?

"Ca voi să fiți copiii Tatălui vostru care este în cer."

Ai prins asta? Dacă sunteți blânzi, milostivi, blânzi și răbdători și vă iubiți dușmanii, atunci dezvăluiți că sunteți un copil al Tatălui vostru ceresc. ce înseamnă aceasta? Înseamnă că așa este Tatăl! Dacă El face ca soarele să strălucească asupra răului și a bunului, atunci, ca și copiii Săi, ne vom revărsa dragostea asupra răului și a binelui, deoarece aceasta este ceea ce este Tatăl nostru ceresc. Aceasta este cea mai mare dintre predicile predicate vreodată pentru că vorbește despre cea mai minunată Ființă existentă în univers, Tatăl nostru ceresc. El ne este revelat prin salvatorul nostru cel mai prețios, Fiul Dumnezeului Cel Viu, care știe exact cum este El. Nu există altă Ființă în întregul univers care să știe cum este Tatăl și în această predică vedem caracterul Tatălui revelat nouă.

Punctul de pecetluire al acestei realități este în ultimele cuvinte ale capitolului cinci din Matei.

Fiți, prin urmare, perfecți, așa cum Tatăl vostru, care este în cer, este perfect. Matei 5:48

Acest lucru ne dovedește că tot ceea ce Isus a vorbit în această predică este o revelație a caracterului Său de dragoste. Aceste cuvinte ne vorbesc despre modul în care Tatăl nostru tratează situațiile. Cartea lui Luca rezumă cuvântul *perfectiune* pe care Matei îl folosește în acest fel:

Fiți milostivi, așa cum Tatăl vostru este și el milostiv. Luca 6:36

Deci perfecțiunea se găsește în milă. Întrebarea care trebuie pusă este: Dacă Dumnezeu își iubește dușmanii și ne-a revelat prin Fiul Său că El este dispus să-și dea viața pentru cei care Îl urăsc, atunci de ce Biblia pare să ne învețe că Dumnezeu îi urăște pe dușmanii Săi cu o ură perfectă și în focul mâniei Sale El este dispus, de dragul de a-i salva pe cei drepecți , pentru a-i distruge pe cei răi chemând foc și pucioasă, doar ca să-i vadă murind în țipete îngrozitoare de agonie?

Aceasta este întrebarea pe care trebuie să o spunem mai departe, deoarece există mai multe povestiri în Vechiul Testament care *par* să arate că Dumnezeu este dispus să-și iubească dușmanii până la un punct, dar apoi eliberează toată mânia Sa concentrată într-o explozie de foc care îi elimină de pe fața pământului. Unii sugerează că aceasta este o amintire necesară cum că nu trebuie să ne punem cu Dumnezeu și că chiar și El are limite că, dacă trecem, vom plăti cu viețile noastre în modul cel mai chinuitor. Modul în care reconciliem perfecțiunea Tatălui despre care Isus a vorbit în Predica de pe munte cu povestirile pe care le citim în Vechiul Testament este obiectul restului acestei cărți. Pentru cei mai mulți oameni există o deconectare uriașă între Isus în Evangheliile și Dumnezeu în Vechiul Testament, dar destul de ciudat, Moise, a fost rugat să scrie aceste cuvinte în Levitic să iubești aproapele tău și sa nu ții nici mânie împotriva lui.

Aceeași deconectare a fost, de asemenea, acolo pentru cei care l-au auzit pe Isus acum 2000 de ani. Pentru cei care au crezut că împărăția pe care Isus a descris-o este cea a lui Dumnezeu și a reprezentat caracterul Lui, cuvintele și slujirea lui Isus au fost o salvare a vieții pentru viață. Pentru cei care nu au putut da drumul ambițiilor lor în această lume și au crezut că Isus nu reprezenta cu exactitate caracterul lui Dumnezeu, nici de modul în care împărăția lui Dumnezeu ar trebui să fie, semințele au fost acolo să urască pe Isus, deoarece pentru ei El a fost un impostor. Ei nu au cunoscut niciodată pe Dumnezeul care Isus la descris. De aceea, ei nu l-au putut vedea pe Isus ca pe Fiul Dumnezeului pe care l-au venerat. Dacă ceea ce a

spus Isus a fost adevărat, atunci fie ei nu au cunoscut pe adevăratul Dumnezeu sau Dumnezeul lor și-a schimbat modul de a fi.

Este Dumnezeu fidel cuvântului Său când spune:

Căci Eu sunt Domnul, eu nu mă schimb; de aceea voi, fiii lui Iacov, nu sunteți consumați. Maleachi 3:6

Este Dumnezeul Evangheliilor la fel ca Dumnezeul lui Moise, Avraam și Noe? Este Isus Hristos la fel ieri, azi și pentru totdeauna? Evrei 13:8. Acestea sunt întrebările care cer un verdict. Între timp , să ne bucurăm de revelația Tatălui pe care Isus ne-a dat-o pe acel munte și să fim încurajați că, împreună cu Hristos, nu ne putem iubi doar prietenii, ci și dușmanii.

6. Foc din Cer

În timp ce ucenicii petreceau timp cu Isus, ei se minunau de cuvintele și lucrările Sale. Strălucirea împărăției pe care El o proclamase în Predica de pe Munte încă căuta să pătrundă în nișele întunecate ale minții lor. Încă pătați de dorința de măreție pământească, ucenicii și-au îndreptat gândurile către pozițiile pe care le-ar putea ocupa în împărăția cerurilor. Acest lucru a dus în mod natural la o altă discuție:

Apoi a apărut un raționament printre ei, care dintre ei ar trebui să fie cel mai mare. Luca 9:46

De ce gândurile lor s-au îndreptat spre auto-importantă? Ei au fost încântați de puterea lui Dumnezeu manifestată în Isus, dar ei nu au îmbrățișat încă crucea Sa. Ei s-au temut să-L întrebe ce înseamnă crucea pentru că a sugerat că le-ar putea dezamăgi speranțele.

Și toți au rămas uimiți de mărirea lui Dumnezeu. ⁴⁴Pe când toți se minunau de tot ce făcea Isus, El a zis ucenicilor Săi: „Voi ascultați bine ce vă spun: Fiul omului va fi dat în mâinile oamenilor!” ⁴⁵Dar ucenicii nu înțelegeau cuvintele acestea, căci erau acoperite pentru ei, ca să nu le priceapă, și se temeau să-L întrebe în privința aceasta. Luca 9:43-45

Isus le-a perceput gândurile pentru măreție și a luat un copil mic și și-a pus brațele în jurul lui și le-a spus:

și le-a zis: „Oricine primește pe acest copilăș în Numele Meu pe Mine Mă primește și oricine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Fiindcă cine este cel mai mic între voi toți, acela este mare”. Luca 9:48

Copilul nevinovat nu avea dorințe pentru măreția națională. În simplitatea sa de înțelegere, el a răspuns pur și simplu la atingerea caldă și tandra a Maestrului. Aceasta a fost definiția măreției în împărăția Sa – o dragoste simplă, trainică și încrezătoare pentru Învățător. Inocența ucenicilor a fost luată de ambiția și dezamăgirile vieții, dar Isus a venit să le dea înapoi inocența copilăriei combinată cu înțelepciunea anilor.

Prin legătura lor cu Isus, ucenicii au devenit să-L iubească. În fiecare zi, ei au văzut compasiunea și dragostea Sa pentru oameni și au auzit

lucrurile minunate pe care El le-a împărtășit despre Tatăl Său. Într-o zi, după o lungă perioadă de muncă, Isus i-a trimis pe ucenicii Săi într-un sat samaritean pentru a căuta cazare pentru noapte.

Când s-a apropiat vremea în care avea să fie luat în cer, Isus Și-a îndreptat fața hotărât să meargă la Ierusalim. ⁵² A trimis înainte niște soli, care s-au dus și au intrat într-un sat al samaritenilor, ca să-I pregătească un loc de găzduit. ⁵³ Dar ei nu L-au primit, pentru că Isus Se îndrepta să meargă spre Ierusalim. Luca 9:51-53

Când ucenicii au văzut cum samaritenii le tratau stăpânul, erau indignați de lipsa lor de ospitalitate. În exprimarea emoțiilor lor au dezvăluit profunzimea întunericii care există în inimile oamenilor:

Ucenicii Săi, Iacov și Ioan, când au văzut lucrul acesta, au zis: „Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?” Luca 9:54

Se pare că aveau o justificare biblică pentru planul lor criminal de a-i arde pe samariteni. Ei au menționat povestea lui Ilie care a chemat foc din cer asupra unora care au hotărât să-i facă rău. Înarmați cu această poveste, ucenicii s-au simțit pe deplin îndreptățiți să ceară moartea acestor samariteni nerecunoscători. Răspunsul pe care Isus l-a dat ar fi venit ca un șoc.

Isus S-a întors spre ei, i-a certat și le-a zis: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți! ⁵⁶ Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască.” Și au plecat într-alt sat. Luca 9:55-56

Aceste cuvinte dezvăluie inima misiunii și caracterului lui Isus. Isus nu este un distrugător, ci mai degrabă Mântuitorul. În același timp, se pare că Hristos nu numai că i-a muștrat pe ucenici, ci și faptele lui Ilie.

A trimis la el pe o căpetenie de cincizeci cu cei cincizeci de oameni ai lui. Căpetenia aceasta s-a suit la Ilie, care ședea pe vârful muntelui, și i-a zis: „Omule al lui Dumnezeu, împăratul a zis: ‘Pogoară-te!’ ” ¹⁰ Ilie a răspuns căpeteniei peste cincizeci: „Dacă sunt un om al lui Dumnezeu, să se pogoare foc din cer și să te mistuie, pe tine și pe cei cincizeci de oameni ai tăi!” Și s-a pogorât foc din cer și l-a mistuit pe el și pe cei cincizeci de oameni ai lui. 2 Imparati 1:9-10

O lectură de suprafață a acestei povești pare să indice că, deși Isus a venit pe pământ pentru a salva viețile oamenilor, Dumnezeu în Vechiul Testament a fost foarte dispus să ardă oameni de vii pentru îndrăzneala de a-l captura pe profetul Său. A muștrat Isus doar ura ucenicilor pentru că au vrut să-i distrugă pe samariteni sau a muștrat Isus, de asemenea, acțiunile lui Ilie ? Răspunsul pe care Isus le dă ucenicilor cu privire la misiunea Sa ar indica faptul că muștrarea a fost, de asemenea, pentru Ilie. ar putea Isus să-i muștre pe ucenici spunând că misiunea Sa era să salveze oamenii și apoi să explice că, în anumite cazuri, El îi va distruge pe oameni? Dacă ar fi fost așa, Isus le-ar fi spus că acum nu este momentul pentru aceste lucruri sau că ar trebui să ne rugăm pentru ei un pic mai mult mai întâi. Isus nu dă nici un indiciu de răzbunare întârziată. Vorbește doar despre salvarea vieților oamenilor, spre deosebire de a-i distruge.

Această declarație a lui Isus în Versiunea bibliei King James pare a fi destul pentru a da de rușine multe dintre traduceri moderne ale Bibliei, deoarece aceste cuvinte nu sunt pur și simplu acolo.

Dar Isus s-a întors și i-a muștrat. (56) Apoi, el și ucenicii săi s-au dus într-un alt sat. Luca 9:55-56 (NIV)

Dar s-a întors și i-a muștrat. (56) Și s-au dus într-un alt sat. Luca 9:55-56 (RV)

Având această omisiune în cadrul acestor traduceri diferite are ramificații extraordinare pentru înțelegerea caracterului lui Dumnezeu. O întrebare foarte mare care trebuie ridicată este aceasta: Cine a adus focul din cer asupra acelor oameni? Trebuie să dăm înapoi un pic în povestea lui Ilie la ceva important pe care Dumnezeu i l-a arătat după marea sa victorie pe Muntele Carmel.

Domnul i-a zis: „Ieși și stai pe munte înaintea Domnului!” Și iată că Domnul a trecut pe lângă peșteră. Și înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. Și, după vânt, a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ.
1 Împarați 19:11-12

Care a fost punctul pe care Dumnezeu a vrut să-l facă lui Ilie? Același principiu este exprimat în altă parte în Scriptură:

Atunci, el a luat din nou cuvântul și mi-a zis: „Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel și sună astfel: ‘Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu’, zice Domnul oștirilor! Zaharia 4:6

Dumnezeu îi spunea lui Ilie că El nu folosește forța pentru a-i obliga pe oameni să se supună și să avanseze împărăția Sa, ci mai degrabă glasul Său ca un susur este cel care lucrează în inimile oamenilor pentru a-i îndrepta spre adevăr. Este contradictoriu ca Dumnezeu să-i spună lui Ilie că nu este în foc și apoi să se întoarcă și să ardă 102 oameni pentru că au căutat să-l captureze pe Ilie. Au fost 102 oameni pentru că focul a căzut de două ori pe două seturi de 50 de oameni și liderii lor. Este adevărat că Dumnezeu a trimis un foc pentru a consuma sacrificiul pe altar, dar acest foc nu a fost trimis pentru a distruge viețile oamenilor, ci pentru a-i salva. Când Ilie a chemat focul să coboare din cer asupra acestor oameni, i s-a arătat deja că Dumnezeu nu era într-un foc pentru a-i obliga sau forța pe oameni să se conformeze. Supunerea înjosoare a celui de-al treilea căpitan de 50 de oameni nu a fost supunerea pe care Dumnezeu o căuta.

Ahazia a trimis din nou o a treia căpetenie peste cincizeci, împreună cu cei cincizeci de oameni ai săi. Această a treia căpetenie peste cincizeci s-a suit și, la sosire, și-a plecat genunchii înaintea lui Ilie și i-a zis rugându-l: „Omule al lui Dumnezeu, te rog, viața mea și viața acestor cincizeci de oameni, slujitorii tăi, să fie scumpă înaintea ta! 2 Împărați 1:13

A îngenuncheat acest om în reverență în fața Dumnezeului lui Ilie pentru că L-a iubit și a vrut să se închine? Cu siguranță nu! Era îngrozit că va muri și implora pentru viața lui. Dacă acest tip de închinare ar fi fost acceptabil pentru Dumnezeu, atunci Isus ar fi putut chema focul asupra câtorva farisei și a câtorva romani, și toată lumea L-ar fi venerat instantaneu – nu din dragoste pentru El, ci mai degrabă din frică. De aceea, nu Dumnezeu a fost cel care a fost în acel foc care i-a mistuit pe acei oameni. Atunci cum înțelegem ce s-a întâmplat acolo?

A trimis la el pe o căpetenie de cincizeci cu cei cincizeci de oameni ai lui. Căpetenia aceasta s-a suit la Ilie, care ședea pe vârful muntelui, și i-a zis: „Omule al lui Dumnezeu, împăratul a zis: ‘Pogoară-te!’ ”¹⁰ Ilie a răspuns căpeteniei peste cincizeci: „Dacă sunt un om al lui Dumnezeu, să se pogoare foc din cer și să te

mistuie, pe tine și pe cei cincizeci de oameni ai tăi!” Și s-a pogorât foc din cer și l-a mistuit pe el și pe cei cincizeci de oameni ai lui.² Împărați 1:9-10

Căpitanul și oamenii săi erau sub autoritatea regelui Israelului care a cerut ajutor de la Baalzebub, zeul lui Ekron. Zeul lui Ekron a fost un zeu fals inspirat de Satana. Căutând ajutor de la acest zeu, el se aventura pe teritoriul lui Satan.

Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului, Roman 6:16

Chiar dacă acești oameni care îl reprezentau pe rege s-au plasat sub jurisdicția lui Satan, căpitanul l-a recunoscut pe Ilie ca om al lui Dumnezeu. Tot Israelul și-a amintit ce s-a întâmplat la Muntele Carmel când au văzut că Dumnezeu era cu Ilie. Dacă căpitanul credea că Ilie era un om al lui Dumnezeu, de ce a căutat Ilie un semn pentru a-l valida? Descoperim răspunsul puțin mai târziu în același capitol:

Îngerul Domnului a zis lui Ilie: „Pogoară-te împreună cu el, **n-ai nicio frică de el.**” Ilie s-a sculat și s-a pogorât cu el la împărat.² Împărați 1:15

Lui Ilie i s-a spus să nu-i fie frică. De ce i-a fost frică lui Ilie? Problema vine de la ce sa întâmplat pe Mt Carmel.

„Puneți mâna pe prorocii lui Baal”, le-a zis Ilie, „niciunul să nu scape!” Și au pus mâna pe ei. Ilie i-a pogorât la pârâul Chison și i-a înjunghiat acolo.¹ Împărați 18:40

Înainte ca Ilie să-i fi ucis pe profeții lui Baal, el a stat neînfricat în fața regelui și a tuturor oamenilor săi. Înainte de aceasta, Ilie a fost vânat timp de peste trei ani după ce a intrat neînfricat în fața regelui pentru a-i spune că nu va ploua. Nu se menționează că Lui Ilie i-a fost frică prin toate aceste experiențe. Abia după ce Ilie i-a ucis pe toți profeții lui Baal *cu sabia*, i s-a făcut frică.

Izabela a trimis un sol la Ilie să-i spună: „Să mă pedepsească zeii cu toată asprimea lor dacă mâine, la ceasul acesta, nu voi face cu viața ta ce ai făcut tu cu viața fiecăruia din ei.”³ Ilie, când a văzut lucrul acesta, s-a sculat și a plecat, ca să-și scape viața. A ajuns la

Beer-Seba, care ține de Iuda, și și-a lăsat slujitorul acolo.¹
Împărați 19:2-3

Se pare că există un principiu invers legat de regula de aur și merge așa. "Ce lucruri greșite le faci altora, te vei teme că ți se vor face." Aceasta a fost cu siguranță experiența lui Cain.

Cain a zis Domnului: „Pedeapsa mea e prea mare ca s-o pot suferi. ¹⁴ Iată că Tu mă izgonești azi de pe fața pământului; eu va trebui să mă ascund de Fața Ta și să fiu pribeag și fugar pe pământ, și oricine mă va găsi mă va omori.” Geneza 4:13-14

După ce Ilie a scăpat din mâinile relei Izabela, a spus ceva ciudat.

El s-a dus în pustie unde, după un drum de o zi, a șezut sub un ienupăr și dorea să moară zicând: „Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinții mei.” 1 Împărați 19:4

Ilie a fugit pentru viața lui, dar apoi cere lui Dumnezeu să-l ia viața. De ce nu a lăsat pe Izabela să-l omoare? Apoi adaugă aceste cuvinte triste "căci eu nu sunt mai bun decât părinții mei." Ce a vrut să spună cu asta? Mărturisirea lui către Dumnezeu un pic mai târziu dezvăluie motivul.

Și acolo, Ilie a intrat într-o peșteră și a rămas în ea peste noapte. Și Cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: „Ce faci tu aici, Ilie?” ¹⁰ El a răspuns: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul oștirilor, căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale și au ucis cu sabia pe prorocii Tăi; am rămas numai eu singur, și caută să-mi ia viața!”¹ Împărați 19:9-10

Ilie îi revarsă lui Dumnezeu dezamăgirea și frustrarea față de eșecurile lui Israel și despre uciderea profeților lui Dumnezeu cu sabia. Ilie a sperat că națiunea se va aduna de partea sa și îl va ajuta în reformarea regatului. Când Izabela l-a amenințat, el a sperat că toată lumea va fi alături de el, dar el a fost lăsat singur. Părea că totul a fost în zadar. De asemenea, motivația sa pentru uciderea profeților lui Baal este dezvăluită. Pentru ca a ucis pe profeții lui Dumnezeu cu sabia. Pedeapsa pentru idolatrie dată în legea lui Moise a fost moartea prin lapidare, nu omorându-i cu sabia. Vom aborda pedeapsa de lapidare într-un alt capitol, dar ideea este că Ilie nu a urmat procesul prezentat în Scripturi pentru a face față idolatriei.

Acest lucru arată că, deși Ilie a dorit să-l onoreze pe adevăratul Dumnezeu, el a îndeplinit acest lucru în mod greșit. Acest lucru ne leagă înapoi la povestea ucenicilor. Ei și-au iubit și onorat stăpânul, dar dragostea lor a fost subminată de Satana când lucrurile nu au mers așa cum au dorit și spiritul răzbunării a fost revelat. De aceea, era potrivit ca ucenicii, în spiritul lor, să se conecteze la povestea lui Ilie, deoarece reflecta un spirit similar. Ni se reamintește că:

Ilie era un om cu o natură ca a noastră... Iacob 5:17 (NKJV)

Ilie știa că profeții lui Baal erau demni de moarte, dar modul său de a trata această problemă l-a făcut să acționeze într-un mod care nu era în ordinea lui Dumnezeu. Acest lucru este dovedit prin teama sa bruscă de moarte pe care el nu a experimentat-o înainte. Această teamă era încă cu Ilie când a fost abordat de toți acei soldații. Așa cum Ilie a ucis cu sabia, s-a temut că va muri cu sabia. Deși căpitanul nu avea nici o îndoială că Ilie era un om al lui Dumnezeu, Ilie însuși se lupta cu frica de moarte și ca nu era mai bun decât părinții săi. Satan a capitalizat pe îndoiala lui Ilie, determinându-l să o exprime spunând:

Ilie a răspuns căpeteniei peste cincizeci: „**Dacă** sunt un om al lui Dumnezeu, să se pogoare foc din cer și să te mistuie, pe tine și pe cei cincizeci de oameni ai tăi!”² Imarati 1:10

Este similar cu aceste cuvinte rostite de Satana:

.. „**Dacă** ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini”. Matei 4:3

Folosirea puterii divine pentru a reasigura o persoană de poziția sa față de Dumnezeu este o lipsă de credință. Trebuie să credem prin credință că suntem copiii ai lui Dumnezeu prin ceea ce Dumnezeu ne-a spus deja. Cum au beneficiat cei 50 de oameni de această manifestare a puterii? Cum i-a ajutat acest lucru să creadă ceea ce mărturisiseră deja despre Ilie că este un om al lui Dumnezeu? Cel care nu era sigur de asta era Ilie. Această incertitudine l-a făcut pe Ilie să uite că Dumnezeu nu era în foc și a fost copleșit de sugestia lui Satana de a chema focul asupra acestor oameni. Avem dovezi că Satana poate aduce foc din cer și arde oamenii?

12. Domnul a zis Satanei: „Iată, îți dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna.” Și Satana a plecat dinaintea Domnului. 16. Pe când vorbea el încă, a venit un altul și a zis: „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer și a aprins oile și pe slujitorii tăi și i-a ars de tot. Numai eu am scăpat, ca să-ți dau de știre.” Iov 1:12,16

Există unele întrebări care rămân. Dacă Satana l-a înșelat pe Ilie prin îndoiala sa de sine, cum ar putea fi posibil ca în capitolul următor Ilie să fie luat la cer? Pare absurd să credem că a face o greșeală atât de mare aproape de sfârșitul vieții sale pământești ar fi răsplătit cu un pasaj direct către cer și viața veșnică. Când îl considerăm pe Ioan Botezătorul, el s-a îndoit de fapt că Isus a fost Mesia chiar înainte de moartea sa.

Ioan a auzit din temniță despre lucrările lui Hristos ³ și a trimis să-L întrebe prin ucenicii săi: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?” Matei 11:2-3

Isus răspunde ucenicilor trimiși de Ioan cu aceste cuvinte:

Drept răspuns, Isus le-a zis: „Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți: ⁵Orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții învie, și săracilor li se propovăduiește Evanghelia. ⁶Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire.”. Matei 11:4-6

Biblia nu ne spune cum a reacționat Ioan. Dar prin modul în care Isus a vorbit despre Ioan, pare evident că Ioan a depășit îndoielile sale și a fost pregătit pentru martiriu. Isus a spus:

Și dacă sunteți dispuși să acceptați, el este Ilie, care urmează să vină. Matei 11:14

Ni se spune, de asemenea:

El [Ioan] va merge, de asemenea, înaintea Lui în spiritul și puterea lui Ilie,... Luca 1:17

Ioan Botezătorul a făcut o lucrare puternică pentru Dumnezeu și apoi a avut o criză majoră de credință pe care a depășit-o, ceea ce a dus la pregătirea lui pentru moarte. Aceasta este în același spirit cu Ilie care a făcut o lucrare mare pentru Dumnezeu și apoi a avut o criză majoră

de credință spre sfârșitul slujirii sale. Ilie și-a depășit îndoiala de sine care a provocat o moarte prin foc pentru o sută de oameni și a luat la cer. Aceasta este o lecție prețioasă pentru noi toți, că cei drekți vor trăi prin credință și nu după meritele a ceea ce au făcut. Răpirea lui Ilie după un eșec atât de mare ne dă tuturor o mare speranță că putem fi, de asemenea, transformați după ce am văzut cât de slabi și neajutorați suntem. Să ne bucurăm că mântuirea este numai în meritele lui Hristos, nu în presupusele lucrări ale profeților super-eroi care îi pot distruge pe alții în numele lui Dumnezeu în timp ce se apără.

Cealaltă întrebare care trebuie luată în considerare este de ce a permis Dumnezeu ca acești oameni să fie distruși de Satana cu foc? Deoarece acești oameni erau slujitori ai regelui Israelului care se predase lui Baal-zebul zeul lui Ekron, acești oameni nu aveau nici o apărare împotriva distrugătorului. Deoarece Satana avea acces la acești oameni, el trebuia să-i poată ucide într-un mod care să indice că Dumnezeu a făcut-o. A fost aproape decepția perfectă; fă fapta și convinge lumea că Dumnezeu a făcut-o. Temerile lui Ilie au fost exploatare de Satana pentru a-i oferi alibiul de care avea nevoie. Acest plan a avut mare succes, deoarece cei mai mulți oameni cred că Dumnezeu a ars acei oameni, dar din fericire Isus ne spune că acest lucru nu este Duhul Său. El este Salvatorul și nu distrugătorul.

Ce minunat să știm că prețiosul nostru Mântuitor care a luat acel copil mic în brațele Sale și ne-a revelat măreția împărăției Sale, este un Salvator în care putem fi siguri. El nu ne va face rău în nici un fel, pentru că Isus este Păstorul, nu Măcelarul; El își conduce oile lângă apele liniștite și nu le torturează până la moarte. Totuși, trebuie să considerăm mai multe lucruri despre subiectul focului înainte de a fi siguri că Tatăl nostru din cer este cu adevărat cineva de care nu trebuie să ne temem.

7. Nu va întăriți inimile

În capitolul trei am luat în considerare moartea crucii și dragostea uimitoare pe care a arătat-o. În capitolul patru am văzut profunzimea tandreții în relația dintre Tată și Fiul. Aceste două adevăruri ne oferă o bază importantă pe care să înțelegem caracterul lui Dumnezeu și natura împărăției Sale. Capitolul nouă din Luca ne oferă o narațiune excelentă care arată ce se întâmplă când rezistăm crucii. Ea ne oferă o imagine a modului în care oamenii își permit să dorească ca Dumnezeu să ardă oamenii de vii în răzbunare pentru păcatele lor crezând că acest lucru este în armonie cu caracterul Său.

Luca 9:18-20 Mat. 16:13-17 Marc. 8:27-29	Relația tată și fiu dezvăluită	Petru mărturisește că Isus este Cristosul lui Dumnezeu. Matei relatează că Petru a declarat că El a fost Cristosul, Fiul Dumnezeului cel viu. Isus îi spune lui Petru că această cunoaștere este o revelație spirituală de la Tatăl și nici un om nu poate învăța acest lucru el însuși în afară de Dumnezeu arătându-i-o.
Luca 9:21-22 Mat. 16:21-23 Marc. 8:31-33	Primul avertisment al crucii.	Isus dă primul avertisment despre ura umană pentru Fiul supus al lui Dumnezeu și modul în care El va fi ucis. Peter reacționează puternic la acest lucru și afirmă categoric că acest lucru nu se va întâmpla! Petru refuză să permită ca ambițiile sale pentru măreția să fie răstignite. Aceasta este o negare a crucii. Isus mustrează spiritul lui Satana care a inspirat comentariul lui Petru.

	Prima întărire	Nu există nici o înregistrare a lui Petru sau a ucenicilor care să răspundă la crucea și cum s-ar putea pregăti. Acest lucru începe să întărească inimile ucenicilor la suferințele lui Hristos și a Crucii Lui
Luca 9:23-27 Mat. 16:24-28 Marc. 8:34-38	Apel pentru a prelua crucea de auto-negare	Isus îi avertizează pe ucenici că ambițiile lumești trebuie renunțate dacă doresc să-L urmeze. Nu există onoare lumească pe calea pe care el o calcă. Există doar auto-negare și serviciu pentru alții.
Luca 9:28-36 Mat. 17:1-8 Marc. 9:1-6	Tatăl le poruncește să-L audă pe Fiul Său.	În milă, Tatăl dezvăluie slava Fiului Său și îi îndeamnă să asculte ceea ce spune. Refuzul anterior al crucii înseamnă că ucenicii nu au dragoste perfectă și astfel se tem foarte mult de glasul din cer. Frica are chin. "Cel care se teme nu este făcut perfect în dragoste." 1 Ioan 4:18.
Luca 9:37-42 Mat. 17:14-21 Marc. 9:14-29	Necredința se manifestă	Refuzul de a accepta crucea începe să se dezvăluie în necredință. Discipolii nu pot alunga demonul pentru că inimile lor sunt încă influențate de dorința lor de măreție. Isus etichetează lipsa lor de credință ca un avertisment.
Luca 9:44-45 Mat. 17:22-23 Marc. 9:31-32	Al doilea avertisment al crucii. Inima se întărește și mai mult.	În dragoste Isus spune din nou despre cruce, în scopul de a le ajuta să renunțe la ambiția lor prețuită, dar din nou, ei resping această chemare la pocăință și simplu ei se vaită despre ceea ce El spune. Inima lor se întărește și mai mult ca rezultat.

<p>Luca 9:46-48</p> <p>Mat 18:1</p> <p>Marc 9:33-38</p>	<p>Ambiția egoistă crește</p>	<p>Ucenicii deschid ușa lui Satana, care îi ispitește să discute care dintre ei este cel mai mare dintre ei. Isus răspunde prin plasarea unui copil mic printre ei și îi avertizează că, dacă nu devin ca acest copil, nu pot intra în împărăția cerurilor.</p>
<p>Luca 9:49-50</p> <p>Marc 9:38-39</p>	<p>Spiritul dominației apare.</p>	<p>Din moment ce ucenicii au fost în căutare pentru cea mai mare poziție ei nu au vrut ca altcineva să ia această poziție și astfel a exercitat un spirit de forță față de presupușii lor concurenții .</p>
<p>Luca 9:51-54</p>	<p>Spiritul de crimă apare și este justificat prin Scriptură.</p>	<p>Refuzând crucea negării de sine, inimile ucenicilor au fost preluate de un spirit de mândrie care duce la control și apoi la crimă. Întărirea inimilor lor i-a făcut să nu vadă nimic în neregulă cu uciderea oamenilor în numele lui Dumnezeu.</p>

Ucenicii nu au dorit să accepte avertismentele lui Isus cu privire la moartea Sa iminentă de mâinile crude ale conducătorilor națiunii. Ei și-au pus toată ambiția pentru măreția națională asupra Lui; ei l-au perceput pe Hristos nu așa cum a fost El, ci așa cum au vrut ei să fie. Aspirația lor a fost ca Hristos să fie Barabas¹, iar realitatea crucii le-a spulberat visele și le-a transformat în țărână. Ei au ales să nu îmbrățișeze crucea și au început să înțeleagă suferința relațională extraordinară pe care Hristos o trăiește în fiecare zi văzând aproape toată lumea respingând și disprețuind mesajul, misiunea și persoana Sa ca reprezentant al Tatălui. În schimb, ei au ales să ignore această suferință care, la rândul său, le-a întărit inimile.

¹ Barabas a fost un lider politic în timpul lui Hristos, care a pledat pentru răsturnarea controlului roman al Israelului. El a pledat pentru violență pentru a atinge acest obiectiv și a susținut că este o figură mesianică. Numele său Barabas înseamnă "fiul tatălui" și a fost falsul complet al lui Hristos, care este adevăratul Fiul al Tatălui.

Când, la botezul lui Isus, Tatăl ceresc a anunțat lumii afecțiunea Sa profundă pentru Fiul Său; o ușă a fost deschisă pentru a înțelege cu adevărat dragostea, tandrețea și sensibilitatea lui Dumnezeu și a Fiului Său. Această sensibilitate îi face să poarte această teribilă cruce a agoniei prin negarea de sine. În fiecare zi inimile lor sunt sfâșiate de egoismul uman, mândrie și indulgență. Caracterul iubitor de libertate al lui Dumnezeu permite oamenilor să continue să-L disprețuiască și să-L respingă ani de zile și El nu se răzbună niciodată. El le permite inimilor să se întărească și, din păcate, îi privește distrugându-se în timp ce caută să-i oprească să facă acest lucru. Ucenicii au fost invitați să înceapă să înțeleagă strălucirea acestei iubiri, dar crucea nu a fost ceea ce au vrut și, așa Israel i-a spus lui Moise să acopere strălucirea feței Sale, ucenicii au pus un văl peste inimile lor pentru a împiedica adevărul să-i înmoaie.

Când Cain și Abel au privit moartea mielului, Cain si-a pus un văl pe inimă pentru a ascunde semnificația suferinței, și astfel mielul a devenit de fapt un catalizator pentru a-și întări inima, ceea ce l-a pregătit să-șiucidă fratele. În timp ce Abel privea mielul, tremura în timp ce contempla implicațiile sale. S-a gândit la Mielul lui Dumnezeu rupt pentru noi și a plâns cu inima frântă. Același miel de sacrificiu a dat rezultate total opuse celor doi bărbați.

Aceasta este lumina crucii. Lumina este atât de strălucitoare încât trebuie fie să cădem pe Stâncă și să fim ruși, fie să rezistăm și să devenim la fel de tari ca o piatră și, prin urmare, zdrobiți de propria noastră vină atunci când ne confruntăm în sfârșit cu adevărul iubirii lui Dumnezeu.

Aceste principii sunt critice pentru noi să înțelegem corect poveștile Bibliei. Dacă nu putem accepta dragostea blândă a Tatălui pentru Fiul Său, inimile noastre nu pot fi cu adevărat înmuiate pentru a interpreta judecățile lui Dumnezeu. Un tată iubitor nu și-ar arde niciodată copiii de vii, turnând pucioasă topită pe ei în timp ce țipa în agonie. A crede că Dumnezeu ar putea face acest lucru înseamnă pur și simplu să nu înțelegi relația Dintre Tatăl și Fiul Său și harul care se revărsă din ei în univers. A nu înțelege crucea îi face pe oameni să uite agonia prin care trece când este disprețuit, urât și respins; totuși, El

refuză să renunțe la cei care Îl resping. El își lasă inima deschisă până la sfârșit, sperând că păcătoșii se vor întoarce către El. Dacă în cele din urmă ei resping și se îndepărtează complet de El, fiecare respingere îi provoacă o durere imensă. Este o durere de care noi, păcătoșii, ne retragem în tristețe, furie și dezgust. N-am permite pe nimeni să ne facă asta din nou și din nou. Lăsându-și inima deschisă respingerii este adevărata cruce a Tatălui manifestată în Fiul Său.

Puterea și misterul crucii explică toate celelalte mistere cu privire la judecățile lui Dumnezeu. Oriunde vedem judecăți căzând asupra oamenilor în Scriptură, trebuie să le interpretăm în lumina crucii, pentru că acesta este locul unde mila și dreptatea se sărută reciproc. Scripturile ne spun:

Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn”, Galateni 3:13

Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și, prin rănilor Lui, suntem tămăduiți. Isaia 53:5

Isus a plătit prețul și a suferit blestemul păcatului. El a murit moartea celor care la sfârșitul timpului refuză mântuirea și aleg mai degrabă să moară. Dacă Isus a murit cu o moarte diferită de moartea de la sfârșitul timpului, atunci El nu a plătit plata păcatului. Întrebarea este: A suferit Isus focurile iadului? Dacă moartea finală a celor răi i-a făcut să ardă în flăcările iadului și Isus nu a plătit acel preț, atunci El nu a plătit pedeapsa pentru păcat. A avut Isus parte de foc pe cruce? Observați cum Pavel conectează a face bine la cei care nu merită cu cărbuni de foc sufletului.

Dimpotrivă, „dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci, dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinși pe capul lui.” Romani 12:20

Când copiii lui Israel au văzut slava lui Dumnezeu la Muntele Sinai, li s-a părut ca un foc mistuitor.

Înfățișarea slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui, înaintea copiilor lui Israel.. Exod 24:17

Când dragostea altruistă a lui Dumnezeu este revelată unei persoane egoiste, sentimentul de vinovăție pe care îl experimentează arde în inimă atât de mult încât provoacă durere fizică. Experiența lui Isus pe cruce este profețită în mai multe locuri în Psalmi.

Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit și pentru ce Te depărtezi fără să-mi ajuți și fără să-ascuți plângerile mele? Psalm 22:1

Am stat mut, în tăcere; am tăcut, măcar că eram nenorocit, și totuși durerea mea nu era mai puțin mare.³ **Îmi ardea inima în mine, un foc lăuntric mă mistuia,** și atunci mi-a venit cuvântul pe limbă și am zis: Psalm 39:2-3

Mă înconjuraseră legăturile morții și mă îngroziseră râurile picirii; 5 mă înfășuraseră legăturile mormântului și mă prinseseră lațurile morții.⁶ Dar, în strămtorarea mea, am chemat pe Domnul și am strigat către Dumnezeul meu: din locașul Lui, El mi-a auzit glasul, și strigătul meu a ajuns până la El, până la urechile Lui. 7 Atunci s-a zguduit pământul și s-a cutremurat, temeliiile munților s-au mișcat și s-au clătinat, pentru că El se mâniase. 8 Din nările Lui se ridica fum și un foc mistuitor ieșea din gura Lui: cărbuni aprinși țâșneau din ea. Psalm 18:4-8

Plata păcatului este moartea. Ceea ce aduce de fapt moartea este vina pe care păcătoșii o experimentează atunci când se confruntă cu cât de răi sunt. Singurul mod în care răul este expus este atunci când caracterul lui Dumnezeu este revelat în contrast. Când caracterul lui Dumnezeu este revelat este ca un foc mistuitor pentru cei răi, deoarece, pe măsura ce păcătosul percepe puritatea, altruismul și harul lui Dumnezeu în comparație cu natura lor egoistă și rea, sentimentul de vinovăție este ca cărbuni de foc în inimile lor. La venirea lui Hristos, cei răi vor fi distruși de strălucirea venirii lui Hristos.

Și atunci va fi revelat cel Rău, pe care Domnul îl va mistui cu suflarea gurii Sale, și îl va distruge cu strălucirea venirii Sale: 2 Tesaloniceni 2:8

Hristos este strălucirea slavei Tatălui, Evrei 1:3 și slava Tatălui este caracterul Său. Exodul 33:18; 34:6,7. Frumusețea și bunătatea caracterului lui Hristos vor fi pe deplin revelate la venirea Sa și

această revelație va fi un foc care este bucurie pentru cei dreți și moarte pentru cei răi.

va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui și va fi chinuit în foc și în pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Apoc. 14:10

Cuvântul pentru pucioasă este *theion* care vine de la Theos sensul lui Dumnezeu și poartă sensul de tămâie divină. Aceasta înseamnă, de asemenea, **strălucitor**. Când ne uităm la tămâie în sanctuarul descris în cer observăm legătura cu focul.

Apoi a venit un alt înger, care s-a oprit în fața altarului, cu o cădelniță de aur. **I s-a dat tămâie multă**, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie. ⁴Fumul de tămâie s-a ridicat din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților. ⁵**Apoi, îngerul a luat cădelnița, a umplut-o din focul de pe altar și l-a aruncat pe pământ.** Și s-au stărnit tunete, glasuri, fulgere și un cutremur de pământ. Apoc.8:3-5

Tămâia reprezintă prezența divină a lui Dumnezeu, care este ca focul. Aceasta este ceea ce se înțelege prin pucioasă. Din nou, vom vedea acest lucru în Isaia:

„Iată, Numele Domnului vine din depărtare! Mânia Lui este aprinsă și un pârjol puternic; buzele Lui sunt pline de urgie și **limba Lui este ca un foc mistuitor;**²⁸ suflarea Lui este ca un șuvoi ieșit din albie, care ajunge până la gât, ca să ciuruiască neamurile cu ciurul nimicirii și să pună o zăbală înșelătoare în fălcile popoarelor.³⁰ Și Domnul va face să răsunе glasul Lui măreț, Își va arăta brațul gata să lovească, în mânia Lui aprinsă, în **mijlocul flăcării unui foc mistuitor, în mijlocul înecului, al furtunii și al pietrelor de grindină.**³¹ Atunci, asirianul va tremura de glasul Domnului, care îl va lovi cu nuiua Sa. ³³ Căci de multă vreme este pregătit un rug, gătit și pentru împărat: adânc și lat este făcut, cu foc și lemne din belșug. **Suflarea Domnului îl aprinde ca un șuvoi de pucioasă.**” Isaia 30:27-28,30,33

De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu al oștirilor: ‘Pentru că ați zis lucrul acesta, iată, **Cuvântul Meu îl fac foc în gura ta și poporul acesta lemne, ca să-i ardă focul acesta.** Jeremiah 5:14

..căci dragostea este puternică ca moartea; gelozia este crudă ca mormântul: cărbunii sunt cărbuni de foc, care au o flacără vehementată. Cantarea lui Solomon 8:6

Dragostea lui Dumnezeu este un foc și pentru cei drepecți arderea acelei iubiri în inimă este frumoasă. Aceasta este ceea ce au trăit ucenicii în ziua Cincizecimii.

Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședea ei. ³ **Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei** și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Fapte 2:2-3

Scripturile ne spun clar că vor fi cei care pot trăi în acest foc al caracterului lui Dumnezeu; cei drepecți care vor arde pentru totdeauna în focul iubirii lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este un foc mistuitor. Evrei 12:29. În timp ce cei răi sunt zdrobiți de vinovăția păcatelor lor, cei care au încredere în meritele lui Hristos au inimile lor arzând cu dragoste și recunoștință.

Păcătoșii sunt îngroziți în Sion, un tremur a apucat pe cei nelegiuți, care zic: „Cine dintre noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? **Cine dintre noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?**” ¹⁵ Cel ce umblă în neprihănire și vorbește fără viclesug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâinile înapoi ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea să n-audă cuvinte setoase de sânge și își leagă ochii ca să nu vadă răul, Isaia 33:14-15

La sfârșitul timpului păcătosul își va primi plata și cine va plăti aceste salarii?

Pentru că plata păcatului este moartea... Romani 6:23

Păcatul plătește salariile. Este greutatea zdrobitoare a vinovăției și realizarea de a ști că, în toată viața lor păcătoșii a fost respins rugămințile Duhului lui Hristos, ei au străpuns pe Hristos cu cuvintele lor dure și atitudinile josnice față de alții. Când păcătosul își va da seama de tot ce i-a făcut lui Hristos în viața sa, propriul său simț al

dreptății va cere moartea. Ca Cain păcătosul va striga, „Nedreptatea mea este mai mare decât poate fi iertată,,.

Toată această experiență a fost purtată de Hristos pe cruce. A suferit focurile iadului. El a fost făcut păcat pentru noi și a simțit greutatea zdrobitoare a păcatului asupra Lui în timp ce El a epuizat blestemul. Ceea ce El a experimentat pe cruce este ceea ce vor experimenta cei răi la sfârșitul timpului.

Și ei s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit. ¹⁰Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde sunt fiara și procul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor. Apoc.20:9-10

Scripturile ne spun din nou cum va muri Satana:

Prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoțului tău, ți-ai spurcat locașurile sfinte, de aceea scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie, și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc.Ezechiel 28:18

Acest text oferă secvența clară a modului în care are loc acest lucru:

1. Satana s-a pângărit de multitudinea nedreptății sale și de traficul acelor păcate către alții.
2. **Prin urmare**, următorul cuvânt dă consecința rezultată.
3. *Voi scoate un foc din mijlocul tău* - focul vinovăției. Cum aduce Dumnezeu asta? Revelația caracterului Său de dragoste, astfel este transcrisă în lege.
4. **Și te va mistui**. Deci, este focul care iese din interiorul satanei născut din vina lui din nedreptate, care îl va mistui.
5. **Și** apoi Satana este transformat în cenușă pe pământ **după** ce a fost mistuit.

Satana nu poate evita să vadă tot răul care este și tot răul pe care l-a făcut în prezența lui Dumnezeu. Puritatea iubitoare și sfințenia lui Dumnezeu este atât de altruistă încât aduce auto-condamnare completă și totală care iese din inimă ca un foc aprins. Acest proces îl devorează pe Satana. După ce este mistuit și este mort, el este transformat în cenușă pe pământ prin focul de curățare.

Distrugerea celor răi este descrisă în cartea istorică a lui² 2 Esdras în felul următor:

Și acest Fiul al Meu va muștra invențiile rele ale acelor națiuni, care pentru viața lor rea sunt căzute în furtună; (38) Și va pune înaintea lor gândurile lor rele, și chinurile prin care vor începe să fie chinuți, care sunt ca o flacăra: și el le va distruge fără muncă prin legea care este ca pentru mine. 2 Esdras 13:37-38

Legea care cauzează celor răi un astfel de chin este într-adevăr o lege de foc, dar a fost dată în dragoste. Salvatorul nostru nu a venit să condamne lumea, ci ca lumea să poată fi salvată prin El. Legea este o lege a iubirii, dar cei răi se simt condamnați de ea pentru că este o reflecție a caracterului lui Dumnezeu.

El a zis: „Domnul a venit din Sinai, și a răsărit peste ei din Seir A strălucit din muntele Paran și a ieșit din mijlocul zecilor de mii de sfinți, Având în dreapta Lui focul legii. ³ Da, El iubește popoarele; Toți sfinții sunt în mâna Ta. Ei au stat la picioarele Tale, Au primit cuvintele Tale. Deuteronomy 33:2-3

Cum rămâne cu faptul că Biblia ne spune că cei răi vor fi transformați în cenușă?

Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oștirilor. Malachi 4:3

Când păcatul și-a plătit în cele din urmă plata celor răi prin blestemul vinovăției care cade asupra lor în timp ce ei privesc puritatea frumosului caracter al lui Dumnezeu, trupurile lor moarte se vor întinde pe pământ. Numai atunci trupurile celor răi vor fi transformate în cenușă.

Așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri și trupurile cerești se vor topi de căldura focului? 2 Petru 3:12

Sunt mulți care descriu moartea finală a celor răi, cum ar fi moartea unui câine bolnav care pune alte vieți în pericol; prin urmare, animalul trebuie să fie eutanasiat. Problema cu această analogie este

că proprietarul câinelui nu aprinde un foc lent de ardere care arde câinele pentru mai multe zile în timp ce acesta este încă în viață, făcându-l să țipe și sa urle în agonie înainte de a muri în cele din urmă. Această idee vine de la o inimă întărită. Tatăl nostru din ceruri n-ar face niciodată așa ceva. Odată ce cunoașteți dragostea lui Dumnezeu, pur și simplu nu este posibil să-L acuzați de torturarea lentă și sacrificarea personală a miliarde de copii ai Săi. Motivul pentru care această idee este aproape universal acceptată și predată în lumea creștină este din cauza refuzului de a permite realității crucii să intre în inimă. Inima, la rândul său, se întărește la adevărul naturii sensibile și tandre a lui Dumnezeu, așa cum a fost cu ucenicii, acceptând ideea ca Dumnezeu trimite foc să ardă fizic oameni de vii.

Să învățăm lecția de la ucenici și să observăm porunca Tatălui când Fiul Său a fost transfigurat – "Ascultați-L!" Să ascultăm glasul Său de implorare în timp ce El pune un copil prețios în mijlocul nostru și ține acel copil aproape de pieptul Său și ne spune "dacă nu deveniți ca un copil nevinovat, nu puteți intra în împărăția cerurilor"². Nu vă întăriți inimile, așa cum au făcut israeliții care l-au implorat pe Moise să-și pună un văl pe față când le-a fost revelată Evanghelia.

De aceea M-am dezgustat de neamul acesta și am zis: 'Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele!' ¹¹ Am jurat dar în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea!" ¹² Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu. ¹³ Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. ¹⁴ Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început, ¹⁵ câtă vreme se zice: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii”. Evrei 3:10-15

Dacă alegeți să nu acceptați negarea de sine a crucii, sunteți în pericol de a vă întări inima în timp ce citiți Biblia într-o manieră insensibilă și atribuind lui Dumnezeu durerea și moartea a milioane

de oameni din istoria omenirii. Astăzi, dacă veți auzi glasul Său, nu vă întăriți inima.

8. De ce sa comandat lapidarea păcătoșilor?

Rezistența ucenicilor de a-si căra crucea, i-a făcut să dorească uciderea samaritenilor lipsiți de respect. Aceeași rezistență, care locuiește în inimile conducătorilor iudei, i-a făcut să vrea să-L ucidă pe Isus. Evreii au investit multă energie în încercarea de a-L prinde pe Hristos în cuvintele și faptele Sale pentru ca ei să-L declare impostor și să-L ucidă. Una dintre multele capcane întinse pentru Isus este descrisă în Evanghelia lui Ioan:

Dar, dis-de-dimineață, a venit din nou în Templu; și tot norodul a venit la El. El a șezut jos și-i învăța. ³ Atunci, cărturarii și fariseii I-au adus o femeie prinsă în preacurvie. Au pus-o în mijlocul norodului ⁴ și au zis lui Isus: „Învățătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârșea preacurvia. ⁵ Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu dar ce zici?”
Ioan 8:2-5

Pentru farisei părea capcana perfectă. Dacă Isus caută să salveze femeia de la moarte, ei îl pot acuza că încalcă legea lui Moise. Dacă El o condamnă la moarte, ei îl pot acuza la Guvernatorul Roman ca pe un răzvrătit. Isus a spus deja că El nu a venit să distrugă legea sau profeții și că nici o parte din lege nu trebuia modificată. Moise a scris în lege:

Dacă un om preacurvește cu o femeie măritată, dacă preacurvește cu nevasta aproapelui său, omul acela și femeia aceea preacurvari să fie pedepsiți cu moartea.. Levitic 20:10

să-i aduceți pe amândoi la poarta cetății, să-i uciideți cu pietre și să moară amândoi: fata pentru că n-a ținut în cetate și omul pentru că a necinstit pe nevasta aproapelui său. Să cureți astfel răul din mijlocul tău. Deuteronom 22:24

Această femeie a fost prinsă chiar în actul adulterului. Conform legii, merita să fie omorâtă cu pietre. Femeia a fost aruncată chiar la picioarele celui care dă Legea pentru ca El să-și dea sentința. Este important să ne amintim că Fiul lui Dumnezeu este cel care a dat legea pe Muntele Sinai.

Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța”, căreia îi

fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor. Galateni 3:19

Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, 1 Timotei 2:5

Isus, ca Cuvânt al lui Dumnezeu, a fost cel care a rostit instrucțiunile "Să nu comiți adulter". Acum, că femeia era la picioarele Sale, acuzatorii femeii au așteptat să vadă ce va face. Isus s-a aplecat și a început să scrie, aparent ignorându-i. Apoi, El le-a vorbit spunând:

Cel care este fără păcat printre voi, să arunce mai întâi o piatră în ea. Ioan 8:7

Această afirmație este foarte interesantă și spulberă conceptul de gândire al fariseilor. Acest lucru nu a fost aparent în domeniul lor de gândire. Cu toate acestea, exprima doar același principiu dat lui Moise în ceea ce privește un alt caz de lapidare în care un om blestemă numele lui Dumnezeu.

Cine va blestema Numele Domnului va fi pedepsit cu moartea: toată adunarea să-l ucidă cu pietre. Fie străin, fie băștinaș să moară, pentru că a hulit Numele lui Dumnezeu. ¹⁷ Cine va da unui om o lovitură de moarte să fie pedepsit cu moartea. Levitic 24:16-17

„Vorbește întregii adunări a copiilor lui Israel și spune-le: ‘Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt, Eu, Domnul, Dumnezeul vostru. Levitic 19:2

Ce se întâmplă aici? Persoana care blestemă trebuie să fie pusă la moarte prin lapidare, dar oricine ucide un alt om trebuie să fie pus la moarte. Dacă o persoană ucide o altă persoană, atunci nu ucide un alt om? Nu l-ar califica atunci pentru a fi condamnat el însuși la moarte? Ar putea fi aceasta conectat cu ideea pe care Isus a expus-o spunând că numai o persoană care este sfânt și fără păcat are acreditările necesare pentru a pune pe altcineva la moarte. Isus este singura persoană care este fără păcat și ce a făcut El?

Când Isus a scris în praful de pe podeaua templului, El a dat adevărata aplicare spirituală a ceea ce era scris în lege. Dacă un bărbat bănuia

că soția lui a comis adulter, ar putea-o aduce în fața preotului pentru a adopta legea privind gelozia.

Preotul s-o apropie și s-o pună să stea în picioare înaintea Domnului. ¹⁷ Preotul să ia apă sfântă într-un vas de pământ, să ia **țărână de pe podeaua cortului și s-o pună în apă.** ¹⁸ Preotul să pună pe femeie să stea în picioare înaintea Domnului, să descopere capul femeii și să-i pună în mâini darul de mâncare adus pentru descoperire, darul de mâncare adus pentru gelozie; preotul să aibă în mână apele amare aducătoare de blestem. ¹⁹ Preotul să pună pe femeie să jure și să-i zică: «Dacă niciun om nu s-a culcat cu tine și dacă, fiind sub puterea bărbatului tău, nu te-ai abătut de la el ca să te pângărești cu altul, să nu-ți faci niciun rău aceste ape amare aducătoare de blestem! ²⁰ Dar dacă, fiind sub puterea bărbatului tău, te-ai abătut de la el și te-ai pângărit și dacă un alt om decât bărbatul tău s-a culcat cu tine», ²¹ și preotul să pună pe femeie să jure cu un jurământ de blestem și să-i zică: «Domnul să te facă să ajungi de blestem și de urgie în mijlocul poporului tău, făcând să ți se usuce coapsa și să ți se umfle pântecul, ²² și apele acestea aducătoare de blestem să intre în măruntaiele tale, ca să faci să ți se umfle pântecul și să ți se usuce coapsa!» Și femeia să zică: «Amin! Amin!» ²³ **Preotul să scrie blestemele acestea într-o carte, apoi să le șteargă cu apele cele amare.** Numbers 5:16-23

Acești bărbați care au prins-o pe această femeie chiar în actul adulterului au ademenit-o și au profitat de ea. Așa cum Isus a scris în praful podelei, Duhul Sfânt (simbolizat de apă) a adus convingerea oamenilor care le-au făcut burta să se umfle și coapsa lor să putrezească prin convingerea păcatului. Erau geloși pe Hristos și îi mânca. După cum spune psalmistul:

Când am păstrat tăcerea, oasele mele s-au topit prin vaietul meu necurmat. Psalmul 32:3

În loc să-și mărturisească păcatele și să fie iertați, acești oameni au plecat în tăcere purtându-și vina, ceea ce le-a făcut oasele să se topească.

Atunci, S-a ridicat în sus; și, când n-a mai văzut pe nimeni decât pe femeie, Isus i-a zis: „Femeie, unde sunt părâșii tăi? Nimeni nu te-a osândit?” ¹¹ „Nimeni, Doamne”, I-a răspuns ea. Și Isus i-a zis: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești.”) Ioan 8:10-11

And if the woman be not defiled, but be clean; then she shall be free, and shall conceive seed. Numbers 5:28

Isus a iertat această femeie de păcatul ei; El a șters scrisul păcatului ei cu apa amară pe care El trebuia să o bea pe cruce, și astfel ea nu a mai fost pângărită. Ea a fost capabilă să plece liberă și adevărata sămânță a fost concepută în ea; ea a revelat Spiritul lui Isus în inima ei.

Când Isus le-a spus fariseilor : "Cel care este fără păcat, lasă-l să arunce prima piatră", El a pronunțat sentința morții asupra ei. Nu a încercat să-i dea vina pe ea. El a asigurat acuzația, iar femeia s-ar fi simțit sigură că va muri. Scriind pe pământ, Isus le-a amintit fariseilor că nu erau lipsiți de păcat și au plecat. Când toți acuzatorii femeii au plecat, cel care a dat legea a întrebat-o unde sunt acuzatorii ei. Ea a indicat că au plecat, astfel încât cazul ei a fost pe deplin în mâinile dătătorului de legi. El a declarat că "nici eu nu te condamn", du-te și nu mai păcătuiește. Dătătorul legii ne-a arătat cum a intenționat întotdeauna să folosească legea pentru a da milă. Dacă El ar fi achitat femeia ea nu ar fi avut nevoie de milă, așa că el a pronunțat sentința pentru a da milă. Acesta este întregul scop al legii. Legea intenționează să ne aducă la Hristos pentru ca noi să fim îndreptățiți prin credință. Galateni 3:24.

Cât de trist că liderii evrei de fapt, au crezut că a fost voia lui Dumnezeu ca această femeie ar trebui să fie condamnată la moarte. Nu vrem să trecem cu vederea realitatea acestei probleme. Dacă romanii nu ar fi avut controlul și acești oameni ar fi fost liberi să aplice legea așa cum și-ar fi dorit, ar fi putut lua pietre și ar fi ucis-o pe această femeie. Acest lucru a fost de fapt realizat în cazul lui Ștefan.

⁵⁷ Ei au început atunci să răcnească, și-au astupat urechile și s-au năpustit toți într-un gând asupra lui. ⁵⁸ L-au târât afară din cetate și l-au ucis cu pietre. Martorii și-au pus hainele la picioarele unui tânăr, numit Saul. ⁵⁹ Și aruncau cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: „Doamne Isuse, primește duhul meu!” Fapte 7:57-59

Acești oameni credeau într-un Dumnezeu care a hotărât să-i pedepsească pe păcătoși pietruindu-i până la moarte. Ne putem imagina această tânără săracă lovită în partea laterală a capului cu o

piatră mare și căzând la pământ în teroare? Când saga s-ar fi terminat, ar fi fost întinsa pe pământ ca un cadavru mutilat și însângerat ca un avertisment pentru toți că cu Dumnezeu nu trebuie să te joci; dacă păcătuiești, vei plăti cu viața ta. Te umple această imagine cu un sentiment profund de dragoste pentru un astfel de Dumnezeu? Vrei să te bucuri mereu în prezența unei asemenea ființe care îi zdrobește pe păcătoși ca pe niște insecte fără valoare?

Atunci de ce legea lui Moise poruncește ca oamenii să fie bătuți cu pietre până la moarte? Legea reflectă caracterul lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu a poruncit această lege, atunci acest lucru nu înseamnă că El a vrut ca ea să fie pusă acolo pentru a fi efectuată atunci când este necesar? Există un principiu foarte important pe care trebuie să-l luăm în considerare aici, așa cum a fost exprimat de Isus.

Nu judecați, ca să nu fiți judecați. ² Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurăți, vi se va măsura. Matei 7:1-2

Tatăl nostru din cer a stabilit un sistem care va permite oamenilor să fie judecați după propria lor judecată. Să examinăm de unde a venit inițial lapidarea. Aceasta este prima mențiune de lapidare în Biblie.

Moise a răspuns: „Nu este deloc potrivit să facem așa, căci am aduce Domnului, Dumnezeului nostru, jertfe care sunt o urâciune pentru egipteni. Și dacă am aduce sub ochii lor jertfe care sunt o urâciune pentru egipteni, nu **ne vor ucide ei oare cu pietre?** Exod 8:26

Lapidarea a fost o practică egipteană. Acesta este modul în care egiptenii tratau încălcarea legii împotriva zeilor lor. Unul dintre motivele pentru care Israelul a dorit să meargă în pustie pentru a sacrifica este pentru că animalele pe care le-ar sacrifica au fostenerate ca zei de către egipteni. Este foarte probabil ca Faraon să fi fost conștient că, dacă israeliții ar sacrifica în țară, i-ar fi agitat pe egipteni să-i omoare cu pietre. Faptul că israeliții au adoptat această practică este evident în ceea ce au dorit să-i facă lui Moise.

Moise a strigat către Domnul și a zis: „Ce să fac cu poporul acesta? Încă puțin, și au să mă ucidă cu pietre.”. Exod 17:4

Când Caleb și Iosua au pledat cu oamenii că pot urca și să ia țara Canaan, răspunsul poporului a fost să-i omoare cu pietre.

Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în țara aceasta și ne-o va da: este o țară în care curge lapte și miere.⁹ Numai nu vă răzvrățiți împotriva Domnului și nu vă temeți de oamenii din țara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au niciun sprijin: Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei!”¹⁰ **Toată adunarea vorbea să-iucidă cu pietre**, când slava Domnului s-a arătat peste cortul întâlnirii, înaintea tuturor copiilor lui Israel. Numeri 14:8-10

Dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit, ei ar fi făcut-o. Deci, de ce ar permite Dumnezeu această practică egipteană de lapidare în legile pentru Israel?

pentru că n-au împlinit poruncile Mele și au lepădat învățăturile Mele, au pângărit Sabatele mele și și-au întors ochii spre idoli și părinților lor.²⁵ **Ba încă le-am dat și legi care nu erau bune și porunci prin care nu puteau să trăiască.**Ezechiel 20:24-25

Aceste statute și hotărâri privind lapidarea nu au fost bune, și au fost sancțiunile care au fost anexate sau adăugate la lege, care a pedepsit încălcarea. Cu siguranță nu e un lucru bun să fii omorât cu pietre! Aceste pedepse au fost în conformitate cu propriile lor idei de judecată pentru încălcarea a legii și au reflectat propria lor gândire și căi pe care le-au învățat de la egipteni. După cum explică Isus:

căci m-am temut de tine, fiindcă ești un om aspru; iei ce n-ai pus și seceri ce n-ai semănat”.²² Stăpânul i-a zis: ‘Rob rău; te voi judeca după cuvintele tale. Știai că sunt un om aspru, care iau ce n-am pus și secer ce n-am semănat, Luca 19:21-22

Israelii credeau că Dumnezeu era o persoană austeră. Când au văzut slava Sa a fost pentru ei ca un foc mistuitor.

Înfățișarea slavei Domnului era ca un **foc mistuitor** pe vârful muntelui, înaintea copiilor lui Israel. Exod 24:17

Amintiți-vă că israeliții înșiși au fost cei care au preluat practica lapidării pentru a face față încălcării. Când Israelul a hotărât să-l pietruiască pe Moise în Exodul 17:4, ei au revelat un spirit de judecată fără milă. Biblia spune:

căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă; dar mila biruiește judecata. Iacob 2:13

Deoarece israeliții nu au arătat milă în judecata lor, acest proces de judecată le-a fost reflectat înapoi. Au ales să creadă că Dumnezeu a vrut să-i omoare în deșert, și au vrut să-l omoare pe Moise prin lapidare. Dumnezeu nu este batjocorit pentru că israeliții au semănat această sămânță și au cules recolta. Din gurile lor, Israelul s-a condamnat la moarte în pustiu, conform propriilor lor convingeri despre Dumnezeu.

Israelul și-a exprimat în mod repetat temerile că Dumnezeu îi va ucide în pustiu:

Ei au zis lui Moise: „Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie **să ne aduci să murim în pustie?** Ce ne-ai făcut de ne-ai scos din Egipt? Exod 14:11

Copiii lui Israel le-au zis: „**Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului,** când ședeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine de ne săturam? Căci ne-ați adus în pustia aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta.” Exod 16:3

Toți copiii lui Israel au cârtit împotriva lui Moise și Aaron și toată adunarea le-a zis: „De ce n-om fi murit noi în țara Egiptului sau de ce n-om fi murit în pustia aceasta? **³Pentru ce ne duce Domnul în țara aceasta în care vom cădea uciși de sabie, iar nevestele noastre și copilașii noștri vor fi de jaf?** Nu este oare mai bine să ne întoarcem în Egipt?” Numeri 14:2-3

Deci, în conformitate cu propria lor judecată au primit judecata:

Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron și a zis: ²⁷„Până când voi lăsa această rea adunare să cârtească împotriva Mea? Am auzit cârțile copiilor lui Israel, care cârteau împotriva Mea. ²⁸Spune-le: ‘Pe viața Mea’, zice Domnul, ‘că vă voi face întocmai cum ați vorbit în auzul urechilor Mele!’ ²⁹Trupurile voastre moarte vor cădea în pustia aceasta. Voi toți, a căror numărătoare s-a făcut, numărându-vă de la vârsta de douăzeci de ani în sus, și care ați cârtit împotriva Mea... Num. 14:26-29

În timpul lui Hristos vedem ca fariseii au fost încolțiți de propriul lor sistem de judecată pe care strămoșii lor l-au primit de la egipteni.

Aceasta dezvăluie teama constantă pe care israeliții au trăit-o și robia pe care a creat-o.

Botezul lui Ioan venea din cer sau de la oameni?”⁵ Dar ei cugetau astfel între ei: „Dacă răspundem: ‘Din cer’, va zice: ‘Atunci, de ce nu l-ați crezut?’⁶ Și dacă răspundem: ‘**De la oameni**’, tot **norodul ne va ucide cu pietre**; căci este încredințat că Ioan era un proroc.”⁷ Atunci au răspuns că nu știu de unde venea botezul lui Ioan. . Luca 20:4-7

Este evident că, deși israeliții părăsiseră Egiptul, Egiptul nu îi părăsise pe ei. Fariseii trăiau într-o lume a condamnării, furiei și răzbunării, posedând toate atributele lui Faraon, stăpânul sclavilor. Acest spirit a fost rodul modului în care au perceput caracterul lui Dumnezeu. În esență, zeul pe care îl venerau era același cu Faraonul. Când națiunea israelită a fost formată, Dumnezeu le-a permis ca gândurile lor să fie introduse în lege. Dar ar putea fi posibil ca Dumnezeu să permită ca legea Sa să fie pătată de gândurile rele ale oamenilor? Aceasta se datorează faptului că scopul legii este de a aduce convingerea păcatului pentru ca El să poată da apoi milă.

Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala, dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, Romani 5:20

Tatăl nostru din cer putea permite ca orice formă de pedeapsă să fie adăugată la legea Sa, deoarece orice moarte ar fi prescrisă a fost doar cu scopul de a da milă celor care au cerut-o. Ne amintim ce spun Scripturile despre caracterul lui Dumnezeu:

Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu **plin de îndurare și milostiv**, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie,... Exod 34:6

„Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci **în veac ține îndurarea Lui!**” Psalm 107:1

Dumnezeu este întotdeauna milostiv și întotdeauna dorința Sa este de a arăta milă. Mila încetează doar atunci când oamenii refuză să creadă și doresc condamnare. Oamenii sunt cei care forțează mila să înceteze, și se ascund de ea pentru că vor să creadă că Dumnezeu este ca ei. Ei vor să creadă că Dumnezeu se întoarce împotriva

oamenilor și îi extermină când ei nu-l mai fac pe plac. Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci nu se poate spune că mila lui Dumnezeu îndură pentru totdeauna. Ne amintim că omul care judecă fără milă nu primește milă pentru că aceasta este ceea ce el însuși a determinat. Acesta este motivul pentru care omul care l-a hulit pe Dumnezeu a fost ucis cu pietre fără milă.

Fiul femeii israelite a hulit și a blestemat Numele lui Dumnezeu. L-au adus la Moise. Mamă-sa se numea Șelomit, fata lui Dibri, din seminția lui Dan. ¹²L-au aruncat în temniță, până va spune Moise ce va porunci Domnul. ¹³Domnul a vorbit lui Moise și a zis: ¹⁴„Scoate din tabără pe cel ce a hulit; toți cei ce l-au auzit să-și pună mâinile pe capul lui și toată adunarea să-lucidă cu pietre. Levitic 24:11-14

Domnul a dat sentința de moarte pe care Israelul însuși a determinat-o prin asocierea lor cu pedeapsa pentru blasfemiă zeilor egipteni. Tatăl nostru a vrut ca acest om să fie condamnat că păcatul său a fost dureros și că el a fost într-adevăr demn de moarte, dar numai cu scopul de a-i da milă. Știm că acest lucru este adevărat datorită cuvintelor celui care dă Legea Însuși:

De aceea vă spun: Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. Matei 12:31

Isus a spus că fiecare păcat poate fi iertat, cu excepția unuia – blasfemia împotriva Duhului Sfânt. Duhul Sfânt lucrează la conștiința noastră și ne roagă să ne pocăim și să cerem milă. Un om care refuză cu insistență să asculte această Voce cerându-i să se pocăiască nu va cere milă și, prin urmare, va fi judecat după pedepsele pe care poporul său le-a conceput. Dacă omul din Leviticul 24 ar fi cerut milă, i s-ar fi dat. El a hulit pe Duhul Sfânt care a pledat cu el să se pocăiască pentru că Tatăl nostru nu este dispus ca cineva să piară. Din păcate, el a înăbușit acea voce și, prin urmare, a murit în conformitate cu credința sa că Dumnezeu nu-l va ierta.

Câți dintre noi am lua pietre și ne-am lovi copiii până la moarte pentru păcatele lor nepocăite și i-am zdrobi de bunăvoie lăsându-i într-o masa plină de sânge pe pământ? Gândul este atât de îngrozitor încât nu poate fi pus în cuvinte. Cu toate acestea, milioane de oameni cred

că aceasta este ceea ce Tatăl nostru ceresc a cerut de la israeliți. Câți oameni s-au dus la mormintele lor urându-l pe acest Dumnezeu despre care credeau că dorește ca oamenii să fie bătuți cu pietre până la moarte? Mulți creștini de astăzi îi mulțumesc lui Dumnezeu că în Noul Testament lucrurile s-au schimbat, dar acest lucru nu schimbă în nici un fel faptul că ei încă mai cred că Dumnezeu a fost așa în Vechiul Testament. Încă o dată ni se amintește că Isus a spus că nu a venit să ia nici o parte a legii. Legea încă rămâne valabilă, dar după cum am învățat, Tatăl nostru nu dorește niciodată să pună pe cineva la moarte. El dorește doar milă pentru toată lumea.

Mă rog să-ți deschizi inima Tatălui nostru ceresc. Te iubește atât de mult. Nu a vrut niciodată să te rănească sau să te pună la moarte pentru păcatele tale. El vrea doar ca noi să vedem că păcatele noastre ne distrug și că putem cere milă în orice moment. Când știi că Dumnezeu *nu* este supărat pe voi și El chiar vă iubește, atunci puteți fugi la El și vă puteți mărturisi toate păcatele și veți ști că El le va ierta pe toate. Așa cum Isus a spus femeii prinse în adulter - nici eu nu te condamn, du-te și nu mai păcătuie.

Din păcate, cei care refuză adevărul că Dumnezeu îi iubește cu adevărat și este întotdeauna dispus să arate milă, nu vor primi milă; pentru că ei cred într-un Dumnezeu care nu arată milă pentru păcătoși, și astfel renunță la speranța iertării. Ca ca Cain ei plâng - "Nedreptatea mea este mai mare decât pot fi iertat."

Pentru că au urât știința și n-au ales frica Domnului; 30 pentru că n-au iubit sfaturile mele și au nesocotit toate mustrările mele. 31 De aceea, se vor hrăni cu roada umbletelor lor și se vor sătura cu sfaturile lor. 32 Căci împotrivirea proștilor îi ucide și liniștea nebunilor îi pierde, Proverbe 1:29-32

Ascultați Cuvântul lui Dumnezeu și credeți ceea ce spune:

„Domnul mi Se arată de departe: „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea! Ieremia 31:3

Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cărmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna. Isaia 1:18

...și el le va șterge cu apă amară.Num. 5:23

9. Legea ca o oglindă

În timp ce ne uităm la poveștile lui Isus din Evanghelii, îl privim pe Tatăl. Isus i-a spus lui Filip: "Dacă m-ai văzut pe mine, l-ai văzut pe Tatăl." Ioan 14:9. Există o poveste importantă în Evanghelii care subliniază un aspect al caracterului Tatălui nostru care este adesea înțeleas complet greșit. Isus și-a petrecut aproape întreaga sa slujire pe teritoriile națiunii evreiești. În această ocazie rară, Mântuitorul a ales să călătorească în regiunea păgână Fenicia.

Mândria profundă și prejudecățile iudeilor au ținut inimile ucenicilor și le-au orbit ochii la participarea lor în păcatul național al rasismului și bigotismului spiritual. Israel a fost chemat să fie o lumină pentru neamuri; cu toate acestea, ei au transformat acest privilegiu în întuneric prin disprețul lor față de vecinii lor dezavantajați.

O femeie care locuia în această regiune, împreună cu mai mulți din comunitatea ei, auzise de acest învățător evreu care putea vindeca oamenii. Fiica ei a fost "supărată cu un diavol" și ea a căutat în zadar zeii pentru ai ajuta fiica, dar fără rezultat. Se întreba dacă acest învățător evreu o poate ajuta. Ea a hotărât să pledeze cazul ei cu Isus în timp ce încă avea îndoieli cu privire la ceea ce acest evreu ar putea, sau ar fi dispus să facă pentru ea.

Strigătul din inimă al acestei biete mame a ajuns la urechea Mântuitorului.

Ai milă de mine, Doamne, fiul lui David; Fiica mea este grav supărată cu un diavol. Matei 15:22

Ca Fiu al lui Dumnezeu, inima Lui era plină de compasiune și sacrificiu de sine, El a venit în această regiune pentru a o ajuta, dar ceea ce face Isus în continuare dezvăluie ceva foarte important despre caracterul lui Dumnezeu.

Dar el nu i-a răspuns nici un cuvânt. Matei 15:23

Motivul său pentru a face acest lucru este imediat evident în următoarea frază.

El nu i-a răspuns niciun cuvânt. Și ucenicii Lui s-au apropiat și L-au rugat stăruitor: „Dă-i drumul, căci strigă după noi”. Matei 15:23

Dacă Isus i-ar fi acceptat imediat cererea, duritatea ucenicilor nu ar fi fost revelată. De aceea, Mântuitorul a tăcut pentru a vedea cum vor răspunde. Ei au interpretat tăcerea Sa ca pe o confirmare a propriilor prejudecăți rasiale. În același timp, tăcerea Sa a testat îndoielile pe care această femeie străină le avea cu privire la acest învățător evreu. Vedem că acțiunile lui Isus acționează ca o oglindă pentru a dezvălui ceea ce este în inimile celor din jurul Său.

Alte exemple în acest sens includ atunci când Isus sa făcut ca și el ar fi mers mai departe, atunci când a mers cu cei doi la Emmaüs. Luca 24:28. Și când Isus a venit "mergând pe mare, și ar fi trecut pe lângă ei." Marcu 6:48.

După cum am aflat, ucenicii s-au opus chemării de a-și purta crucea personală în fața respingerii de către lume a Fiului lui Dumnezeu. Acest lucru le-a orbit la multe lucruri Isus a încercat sa le spuna. Dupa cum ucenicii au inteles Legea în această privință, i-a făcut să-L perceapă pe Isus în felul următor:

Fiți împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri. ²³ Căci, dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, **seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă** ²⁴ și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era. Iacob 1:22-24

Ucenicii au răspuns chemării lui Hristos către noua împărăție, dar inimile lor nu au fost supuse principiilor negării de sine și nici respingerii preaiubitului lor Mesia de către națiunea lor. Acest lucru i-a făcut ascultători ai legii care vine din gura lui Isus. Când Isus a tăcut față de femeia străină, ei și-au văzut propria față naturală în El și au interpretat acțiunea Sa ca fiind intoleranță rasială. Ei proiectau asupra Lui propriile atitudini și dorințe care au dus la a-L ruga pe Isus în fața acestei biete femei să o trimită departe. Cât de zdrobitor trebuie să fi fost pentru aceasta femeie să-i audă vorbind așa. Suferința ei pentru fiica ei a ars în interiorul ei în timp ce se întorcea să audă ce ar fi spus Isus.

Drept răspuns, El a zis: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”.Matei 15:24

Acest răspuns a testat pe toți pentru a vedea dacă acestea au ascultat cu adevărat. Mântuitorul a fost introdus de Ioan Botezătorul cu aceste cuvinte:

Iată Mielul lui Dumnezeu, care ia **păcatul lumii**. Ioan 1:29

Isus a fost Salvatorul întregii lumi, nu numai al evreilor fizici. Acest adevăr a fost discernut de femeia samariteană de la fântână și de cei care au venit din oraș:

Și ziceau femeii: „Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine și știm că Acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii”. Ioan 4:42

Isus a fost Salvatorul lumii, dar împărăția Sa nu a fost din lume cu siguranță:

„Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, a răspuns Isus. „Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor, dar, acum, Împărăția Mea nu este de aici.”Ioan 18:36

Termenul *Israel* este o referință la toți cei care ar accepta darul Salvării. După cum apostolul Pavel a descris-o mai târziu:

Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este iudeu, și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. ²⁹ Ci iudeu este acela care este iudeu înăuntru, și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu. Romani 2:28-29

Salvatorul le vorbea despre împărăția sa spirituală a inimii. Venind la Isus, această femeie răspundea chemării Duhului. Ea a dezvăluit că ea a fost, într-adevăr, din casa lui Israel. Nu Israelul trupului, ci Israelul Duhului. Numele Israel i-a fost dat lui Iacov pentru credința biruitoare pe care a manifestat-o în lupta cu îngerul în disperarea sa. Acum, această femeie ar demonstra că ea, într-adevăr, a fost un adevărat israelit.

Apoi a venit ea și l-a venerat, zicând: Doamne, ajută-mă. Matei 15:25

Credința femeii nu cedează. Ea se ține de credință. Salvatorul este dornic să o ajute, dar testul nu s-a terminat încă.

Dar el a răspuns și a spus: "Nu se cade să luăm pâinea copiilor și să o aruncăm câinilor. Matei 15:26

Aici cuvântul, dar, nu înseamnă neapărat că El a combătând apelul ei. Cuvântul grecesc de poate însemna, *de* asemenea, *și* sub forma unei continuări a gândirii. Isus îi cerea acum să decidă dacă era cu adevărat israelită. Declarația sa este încadrată în așa fel încât să testeze prejudecățile rasiale ale ucenicilor, precum și îndoielile ei cu privire la acest învățător evreu. Femeia ar fi putut spune, "Doamne, eu sunt unul dintre copiii tăi și cred că mă vei ajuta." Acesta este cel mai bun răspuns pe care l-ar fi putut da. Cu toate acestea, răspunsul ei este uimitor în faptul că, deși ea se numește un câine, ea încă atârnă de el în credință.

„Da, Doamne”, a zis ea, „dar și cățeeii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor”. Matei 15:27

Chiar dacă ea a crezut că Isus a chemat-o un câine ea a avut încredere ca încă Isus ar putea-o ajuta, făcând-o o adevărată israelita credincioasă. Dragostea acestei femei pentru fiica ei și răspunsul ei la indemnul Duhului i-au dat victoria credinței.

Atunci, Isus i-a zis: „O, femeie, mare este credința Ta! Facă-ți-se cum voiești.” Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela. Matei 15:28

Acest răspuns i-a muștrat pe ucenici. Ei auzea cuvintele lui Isus cu inimile lor naturale și proiectau asupra Lui prejudecățile lor rasiale. Când Isus a răspuns cererii femeii, ei au fost șocați și percepția lor despre Isus a fost spulberată. În acest moment, ei trebuie fie să considere acțiunile lui Isus un mister, fie să renunțe la ura lor rasială.

Isus are titlul în Scriptura de *„Înțelepciunea lui Dumnezeu.”* 1 Corinteni 1:24. Această înțelepciune care vine de la Tatăl Său îi permite Să interacționeze cu umanitatea și să dezvăluie ceea ce este

în inimile lor fără confruntare directă, care ar produce doar rezistență. De ce nu le-a spus Isus: "Aveți o problemă cu ura rasială și trebuie să treceți peste asta"? Acest lucru nu ar fi realizat nimic. În schimb, Isus vorbește într-un mod care permite cuvintelor Sale să acționeze ca o oglindă și să dezvăluie ceea ce este în inimă.

Odată ce ați înțeles acest principiu, puteți citi Scriptura ca un împlinitor al legii și nu doar un ascultător privind propria ta față naturală. Testul pe care Isus l-a dat ucenicilor confruntă fiecare cititor al Bibliei. Lucrurile sunt exprimate în Scriptură pentru a dezvălui ceea ce este în inima cititorului. În timp ce ucenicii citează în faptele lui Isus propriile lor prejudecăți rasiale, mulți citesc Scripturile descriindu-L pe Dumnezeu prin înțelegerea umană naturală, mai degrabă decât după adevăratul caracter al lui Dumnezeu. Următorul text sună ca și cum Dumnezeu uită de poporul Său și le întoarce spatele.

Ca vântul de la răsărit îi voi risipi înaintea vrăjmașului, iar în ziua necazului lor, le voi întoarce spatele și nu Mă voi uita la ei!" Ieremia 18:17

Folosim termenul întorcându-ne spatele oamenilor pentru a indica respingerea lor. Observați contextul modului în care Dumnezeu își întoarce spatele în acest text:

Și când va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stâncii și te voi acoperi cu mâna Mea până voi trece.²³ Iar când Îmi voi trage mâna la o parte de la tine, **Mă vei vedea pe dinapoi**; dar Fața Mea nu se poate vedea." Exod 33:22-23

În acest context, Dumnezeu își arată spatele pentru a-l proteja pe Moise de slava deplină a caracterului Său. Dragostea lui Dumnezeu pentru copiii Săi este atât de mare, atât de altruistă și grijulie încât atunci când un păcătos vede pe deplin această dragoste, ea aduce instantaneu un sentiment zdrobitor de auto-condamnare și vinovăție.

Totuși poporul Meu M-a uitat și aduce tămâie idolilor; s-a abătut din căile lui, a părăsit vechile cărări și a apucat pe cărări și drumuri nebătute, Ieremia 18:15

Israel l-a uitat pe Domnul și s-a transformat în alte căi. Domnul și-a ascuns slava și i-a întors spatele pentru ca ei să nu fie complet distruși. El și-a întors spatele pentru ca ei să nu-și vadă suferința și durerea văzându-i pe copiii Săi culegând ceea ce au semănat.

Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau ... Isaia 50:6

Acțiunile lui Israel l-au rănit pe Salvatorul nostru. Idolatria lor l-a rănit foarte mult. "În toată suferința lor, El a fost afectat, El i-a sprijinit și i-a purtat în toate zilele de demult." Isaia 63:9. El și-a dat spatele la loviturile lor. Această frază poate fi înțeleasă ca fiind Domnul rănit pentru păcatele poporului Său în respingerea Lui și, de asemenea, protejarea poporului Său de slava deplină a caracterului Său, astfel încât ei să nu fie pe deplin zdrobiți de vina lor. Inima naturală va citi textul că Dumnezeu pur și simplu respinge poporul Său, pentru că este exact modul în care o ființă umană ar reacționa în mod natural și atunci când citim Biblia în mod natural, aceasta este ceea ce înțelegem. Din fericire, gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre. Isaia 55:8-9.

Să dăm un alt exemplu al modului în care Cuvântul lui Dumnezeu acționează ca o oglindă a sufletului. În Numeri 13 citim următoarele:

Domnul a vorbit lui Moise și a zis: ²„Trimite niște oameni să iscodească țara Canaanului, pe care o dau copiilor lui Israel. Să trimiți câte un om pentru fiecare din semințiile părinților lor, toți să fie dintre frunzașii lor.”Numeri 13:1-2

Cu toate acestea, citim în Deuteronom 1:22

Iată că Domnul, Dumnezeul tău, îți pune țara înainte; suie-te, ia-o în stăpânire, cum și-a spus Domnul, Dumnezeul părinților tăi; nu te teme și nu te înspăimânta.²² Voi v-ați apropiat cu toții de mine și ați zis: ‘Să trimitem niște oameni înaintea noastră ca să iscodească țara și să ne aducă răspuns cu privire la drumul pe care ne vom sui în ea și asupra cetăților în care vom ajunge.’²³ Părerea aceasta mi s-a părut bună și am luat doisprezece oameni dintre voi, câte un om de fiecare seminție. Deuteronom 1:21-23

Pasajul din Numeri 13 nu oferă contextul complet al ceea ce s-a întâmplat. Pur și simplu prezintă porunca lui Dumnezeu de a spiona pământul. Cele două pasaje prezentate astfel în Scriptură oferă un

mic test pentru cititor. În cazul în care cititorul deține în inima lui o dorință de a infirma Biblia, aceste două texte pot fi plasate unul lângă altul și utilizate pentru a dovedi ca Biblia se contrazice. Contradicțiile care există în cititor sunt proiectate asupra Bibliei. Împlinitorul legii ar vedea repede că porunca de a urca și de a poseda pământul însemna că nu era nevoie să spioneze pământul și că cererea de a spiona a relevat o lipsă de credință. Dumnezeu răspunde cererii cu o poruncă conform dorințelor lor. Raportul înfricoșător pe care majoritatea spionilor îl aduc înapoi dezvăluie necredința care a existat în inimile lor, ceea ce a determinat cererea de a spiona pământul. Deci Biblia este scrisă într-un mod în care o persoană care trăiește în contradicție va putea citi Biblia și va găsi contradicțiile pe care le caută pentru a-și susține afirmațiile. Împlinitorul legii este credincios și caută să rezolve conflictul aparentul și să armonizeze Scriptura.

Să luăm în considerare povestea lui David cand a numarat pe Israel.

Domnul S-a aprins de mânie din nou împotriva lui Israel și a stârnit pe David împotriva lor, zicând: „Du-te și fă numărătoarea lui Israel și a lui Iuda”.2 Samuel 24:1

Acum compara acest lucru cu 1 Cronici 21:1

Satana s-a sculat împotriva lui Israel și a ațâțat pe David să facă numărătoarea lui Israel.1 Cronici 21:1

Încă o dată apare, la suprafață, o contradicție. Acest lucru este similar cu cel al momentului în care Isus a fost prezentat ca Mântuitor al lumii și apoi i-a spus femeii: "Nu sunt trimis decât la oile pierdute din casa lui Israel." Suntem testați când citim aceste pasaje. Într-un capitol viitor vom intra în mai multe detalii cu privire la mânia Domnului. Deocamdată ne vom concentra pur și simplu pe citirea cuvintelor ebraice în lumina vieții lui Isus Hristos. Această numerotare a Israelului a dus la moartea a 70.000 de oameni.

Domnul a trimis ciuma în Israel de dimineață până la vremea hotărâtă. Și, din Dan până la Beer-Şeba, au murit şaptezeci de mii de oameni din popor.2 Samuel 24:15

Unele traduceri sugerează că Dumnezeu a fost atât de supărat pe Israel încât a creat un pretext pentru a distruge mii de oameni:

Domnul S-a aprins de mânie din nou împotriva lui Israel și a stârnit pe David împotriva lor, zicând: „Du-te și fă numărătoarea lui Israel și a lui Iuda”. 2 Samuel 24:1 (NIV)

Când citim că mânia lui Dumnezeu a ars împotriva lui Israel ce imagine creează aceasta în mintea ta? Ne imaginăm pe cineva cu o față roșie în sus și în jos, gata să explodeze în furie? Este posibil ca traducătorii să fi citit cuvintele ebraice conform înțelegerii lor naturale? Ceea ce este uimitor despre variația sensului în cuvintele ebraice este că cititorul sau traducătorul va determina varianta. Cu unele cuvinte variantele schimbă semnificativ sensul a ceea ce este citit. Dacă te uiți la cuvântul *mânia* și *aprints* în 2 Samuel 24:1 ele pot fi traduse ca *suferință* și *întristat*. Cuvântul starnit are un sens de a *seduce*, astfel încât am putea citi textul după cum urmează.

Și din nou suferința Domnului a fost întristat pentru Israel, și David a fost sedus să spună: Du-te, numărul lui Israel și Iuda. 2 Samuel 24:1

Aceasta este atunci în armonie cu 1 Cronici 21:1 care spune că Satana s-a ridicat împotriva lui David. De ce a fost David sedus? A fost pentru că Israelul a întristat Spiritul lui Dumnezeu. Mânia lui Dumnezeu este descrisă în Biblie ca permițând îngerilor răi să aibă un control mai mare.

El Și-a aruncat împotriva lor mânia Lui aprinsă, urgia, iuțimea și necazul: o droaie de îngeri aducători de nenorociri. Psalm 78:49

Din nou, cuvântul *trimiterea* poate fi tradus ca *eliberarea*. Mânia lui Dumnezeu este definită ca permițând în cele din urmă poporului Său să-L îndepărteze, ceea ce îl lasă pe Satana să se ridice și să preia controlul asupra situației. Tatăl nostru prețios își iubește copiii, iar Salvatorul nostru este Păstorul nostru căruia îi pasă neobosit de oile Sale. Când poporul Său continuă să ignore și să respingă apelurile Sale, în cele din urmă El trebuie să le permită să aibă propriile lor dorințe. Israelul a dorit măreția națională sub David. Spiritul Domnului a pledat cu ei să nu caute aceste lucruri, ci același spirit

care voia ca un rege acum voia să extindă imperiul. Așa că Domnul i-a permis lui Satan să-l seducă pe David în numerotarea oamenilor.

Majoritatea traducătorilor bibliei aleg să interpreteze cuvântul ebraic **aph** ca mânie în 2 Samuel 24:1. Întrucât în Exodul 34:6 același cuvânt atașat cuvântului pentru încet la mânie, este tradus după urmează:

Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie, Exod 34:6

Domnul a permis acestui cuvânt ebraic *aph* să acționeze ca o oglindă în sufletul nostru. O putem citi ca furie sau suferință. Acest lucru se datorează faptului că cuvântul ebraic înseamnă *nară* sau respirație rapidă *prin nas*. Respirația rapidă poate fi de la furie sau durere extremă. Când Isus le-a spus ucenicilor că El trebuie să sufere multe lucruri din mâinile conducătorilor, ei nu au vrut să le audă. Așa că găsim în multe locuri că oamenii preferă să se gândească la Dumnezeu ca fiind furioși pe cei care păcătuiesc împotriva Lui decât să-L vadă ca pe un Tată suferind și cu inima frântă. Dacă și-ar permite să vadă acest lucru, ar aduce convingere profundă să nu-l mai rănească pe Tatăl nostru. Văzându-L ca fiind furios permite multor oameni să-și justifice păcatul. Așa cum ucenicii au interpretat tăcerea lui Isus ca pe o intoleranță rasială, mulți traducători ai Bibliei și, prin urmare, cititorii, își citesc propriile sentimente față de nedreptate în caracterul lui Dumnezeu.

Un ultim exemplu de luat în considerare:

Saul a murit pentru că s-a făcut vinovat de fărâdelege față de Domnul, al cărui cuvânt nu l-a păzit, și pentru că a întrebat și a cerut sfatul celor ce cheamă morții. ¹⁴N-a întrebat pe Domnul, de aceea Domnul l-a omorât, și împărăția a dat-o lui David, fiul lui Isai. 1 Cronici 10:13-14

Dacă cineva ar căuta dovezi care să arate că Dumnezeu ucide oameni, acest lucru pare a fi un caz foarte simplu. Spune că Dumnezeu l-a ucis pe Saul. Acest text este o oglindă. Ascultătorul legii își va vedea fața naturală în acest text. Saul a fost foarte favorizat de Dumnezeu și Saul s-a răzvrătit împotriva Lui. Omul natural ar avea sentimente de răzbunare într-un astfel de caz și judecă pe Saul demn de a fi ucis. Pe de altă parte, omul

natural poate avea sentimente rebele similare față de autoritate și citirea acestui text ca Dumnezeu ucide direct pe Saul oferă dovezi pentru a dovedi ca autoritatea este dur și nerezonabil. Pentru cei care citesc Biblia prin caracterul lui Isus, ei vor căuta mai multe răspunsuri pentru a explica acest verset că Dumnezeu l-a ucis de fapt pe Saul. În acest caz, răspunsul este de numai 10 versete mai devreme în același capitol.

Învălmășeala luptei a prins și pe Saul; arcașii l-au ajuns și l-au rănit. ⁴ Saul a zis atunci celui ce-i ducea armele: „Scoate-ți sabia și străpunge-mă cu ea, ca nu cumva să vină acești netăiați împrejur să mă batjocorească.” Cel ce-i ducea armele n-a voit, căci se temea. Și Saul și-a luat sabia și s-a aruncat în ea. 1 Cronici 10:3-4

Saul s-a sinucis. Saul s-a întors de la Dumnezeu și acest lucru a însemnat că Dumnezeu nu a fost capabil să-l protejeze așa cum și-ar fi dorit să facă. Saul a fost neprotejat în luptă și în evenimentele care au avut loc Saul și-a pus capăt propriei vieți. Acest lucru oferă context versetelor.

Există o lecție importantă aici pentru cititorii Bibliei. Dacă sunteți siguri că misiunea lui Isus pe pământ este revelația Tatălui și înțelegeți suferințele lui Hristos prin respingerea zilnică pe care El o experimentează de către rasa umană, atunci, asemenea femeii Feniciene, vom depinde cu credință crezând că El este cu adevărat milostiv chiar și atunci când se pare că El nu este. Aceasta este legea care acționează ca o oglindă pentru sufletele noastre pentru a scoate în evidență ceea ce este în inimile noastre, pentru ca noi să ne putem pocăi de a ne proiecta dorințele și înclinațiile asupra lui Hristos și a Tatălui Său.

... Facă-ți-se cum voiești. Matei 15:28

10. Punând frica de Dumnezeu în tine

Paștele iudeilor erau aproape și Isus S-a suit la Ierusalim. ¹⁴ În Templu a găsit pe cei ce vindeau boi, oi și porumbei și pe schimbătorii de bani șezând jos. ¹⁵ A făcut un bici de ștreanguri și i-a scos pe toți din Templu, împreună cu oile și boii, a vărsat banii schimbătorilor și le-a răsturnat mesele. ¹⁶ Și a zis celor ce vindeau porumbei: „Ridicați acestea de aici și nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustorie.” ¹⁷ Ucenicii Lui și-au adus aminte că este scris: „Râvna pentru casa Ta Mă mănâncă pe Mine”. Ioan 2:13-17

În urmă, a intrat în Templu și a început să scoată afară pe cei ce vindeau și cumpărau în el. ⁴⁶ Și le-a zis: „Este scris: ‘Casa Mea va fi o casă de rugăciune. Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.’” Luca 19:45-46

Paștele a fost conceput pentru a-i învăța pe păcătoși dragostea uimitoare a lui Dumnezeu în a-L da pe Fiul Său să moară pentru lume. Conducătorii lui Israel au transformat acest lucru într-o oportunitate de a se îmbogăți în detrimentul poporului. A fost nevoie de un sacrificiu pentru fiecare familie și, pentru a cumpăra un miel, trebuia să schimbe moneda locală pentru shekelul, moneda templului. Acest schimb de bani a oferit un mijloc de supraevaluare a achiziției de animale sacrificiale. Săracilor și vulnerabililor le-a fost mult mai greu să obțină sacrificiul necesar care i-a făcut să se simtă înșelați chiar de oamenii care erau mențiți să-i învețe harul abundent al lui Dumnezeu.

În timp ce Isus cerceta scena templului, inima Sa era îndurerată. Dacă această practică ar fi necontestată, ar duce milioane de oameni la mormânt fără Hristos, fără mântuire, deoarece adevărul Evangheliei a fost transformat în lăcomie egoistă. Aici ni se introduce un aspect al caracterului lui Dumnezeu care este ușor de înțeles greșit. Dumnezeu i-a iubit profund pe oamenii care făceau aceste fapte rele la fel de mult cum îi iubea pe cei înșelați de preoți. Pentru a ajunge la acești conducători, ei trebuiau să se confrunte cu cursul lor păcătos pentru a-i salva. Aceasta este formula pe care răscumpărarea urmează:

Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala, dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, Rom. 5:20

Schimbările furioase și relațiile negative din templu au fost o reflectare a stării inimilor oamenilor care conduc națiunea. Dacă nu s-ar pocăi de aceste fapte, ar muri.

Salvatorul lumii are puterea de a citi sufletele oamenilor. Așa cum Tatăl cunoaște numărul de fire de păr de pe fiecare cap, el cunoaște intim gândurile fiecărui om. Pe măsură ce Divinitatea strălucește prin umanitate, Hristos citește cele mai intime secrete ale tuturor celor din jurul Său. Acesta a fost un moment de judecată; cei aflați în prezența lui Isus au devenit conștienți că Salvatorul putea citi fiecare detaliu al sufletelor lor. Pentru cei răi aceasta a fost o experiență foarte terifiantă. Acțiunea de a ridica biciul corzilor nu a fost de a lovi oamenii și de a le face rău fizic, ci de a-i impresiona de păcatele a ceea ce făceau. Nicio persoană nu a fost ucisă, nicio persoană rănită, dar obiectele cu care au făcut schimb au fost doborâte ca un avertisment că aceste lucruri le distrugau.

Salvatorul îi condamnă de păcat, nu pentru a-i distruge, ci pentru a-i salva. El a dorit ca ei să vadă pericolul lor, să se pocăiască și să fie mântuiți. Când Spiritul lui Dumnezeu le-a căutat inimile, a fost pentru a-i încuraja să se întoarcă din păcatul lor și să ceară iertare pentru faptele lor rele. În schimb, oamenii au fugit din prezența Sa alegând să se agațe de păcatele lor, în loc să le abandoneze. Ei au fost alungați din templu din cauza refuzului lor de a se pocăi. Dacă s-ar fi pocăit, ar fi primit har și pace sufletească care să le permită să rămână în prezența Sa. În timp ce mulți au fugit de Hristos, alții au rămas și L-au ascultat propovăduindu-l.

Isus învăța în toate zilele pe norod în Templu. Și preoții cei mai de seamă, cărturarii și bătrânii norodului căutau să-L omoare,...
Luca 19:47

Dacă Isus ar fi fost plin de mânie și agresiune față de oameni, nimeni nu ar fi rămas; toți ar fi fugit. Cei care se pocăiau cu umilință nu trebuiau să plece pentru că nu simțeau nicio condamnare în prezența Sa.

Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului. Romani 8:1

Din păcate, preoții și conducătorii au refuzat să permită Spiritului lui Dumnezeu să le curețe inimile. Templul fizic reprezenta inima națiunii. Templul ar fi putut fi curățat de lacrimi de pocăință, dar în schimb a fost curățat de cei răi îngroziți care fugeau de prezența Sa. Spiritul se apropia de ei în judecată pentru a-i salva, dar cu cât Spiritul era mai aproape, cu atât ei se panicau mai mult.

Mă voi apropia de voi pentru judecată și Mă voi grăbi să mărturisesc împotriva descântătorilor și preacurvarilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce opresc plata simbriașului, care asupresc pe văduvă și pe orfan, nedreptățesc pe străin și nu se tem de Mine, zice Domnul oștirilor. Maleahi 3:5

Gândurile noastre naturale atunci când citim acest verset este să credem că Dumnezeu are de gând să taie și să distrugă pe cei răi în mânia Lui. Din nou, Cuvântul lui Dumnezeu acționează ca o oglindă. Textul spune, "Mă voi apropia de tine în judecată." Tatăl nostru vrea să se apropie de noi și să ne reveleze păcatele noastre. A veni în prezența celui atât de altruist și iubitor nu lasă alta cale decât să ne pocăim sau să fugim din lumina Lui. Nu este posibil să fii pasiv în prezența lui Dumnezeu. Cei care se agață de păcatele lor fug pentru ceea ce cred ei că sunt viețile lor, dar aceasta arată că, de fapt, iubesc moartea și fug de viață.

Curățirea templului reflectă scenele care au avut loc în cer când Lucifer și îngerii săi s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Spiritul lui Dumnezeu i-a condamnat pentru cursul lor greșit, dar, din păcate, ei au refuzat să accepte iertarea. Observați cele două moduri în care acest eveniment este exprimat în Scriptură:

El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința. Iuda 1:6

Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuțit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată; 2 Petru 2:4

Cum citești aceste versete? În Iuda ne spune că îngerii și-au părăsit casa în cer. În 2 Petru 2:4 ne spune că Dumnezeu nu i-a cruțat pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în iad și întuneric.

Când Fiul lui Dumnezeu s-a apropiat de ei în judecată reprezentându-L pe Tatăl Său, ei nu au putut suporta să fie în prezența Sa. Hristos, care este Arhanghelul Mihail, s-a luptat cu acești îngeri rugându-i să se întoarcă la lumină, să se pocăiască de planurile lor și să se întoarcă la Tatăl.

Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, ⁸dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Apoc. 12:7-8

Războiul din cer s-a concentrat asupra lui Lucifer care căuta să-și traficheze marfa în templul lui Dumnezeu.

Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. Ezechiel 28:16

Încă o dată, Biblia ne vorbește ca o oglindă. Ea dezvăluie ceea ce este în inimile noastre. Când se spune, "Te voi distruge O heruvim acoperitor,(care acoperă)" suntem provocați să judecam modul în care acest lucru va avea loc. Dacă Lucifer și-ar fi recunoscut răul înainte de a se angaja în războiul împotriva guvernului lui Dumnezeu, ar fi fost salvat. Efortul Fiului lui Dumnezeu de a-i curăța templul sufletului i-a adus problema la un cap, iar când Hristos a ajuns la el să-l condamne pentru greșeala sa, el a refuzat, și-a întărit inima și a căzut complet în păcat. Acțiunile lui Hristos i-au dat lui Lucifer platforma de a respinge lumina și de a se distruge. În acest proces, Biblia indică faptul că Dumnezeu a început procesul care va duce la distrugerea lui Lucifer. Acest lucru este la fel ca atunci când Scriptura spune că Dumnezeu a întărit inima lui Faraon. Dumnezeu a apelat la Faraon să se pocăiască, dar alegerea regelui a fost să-și întărească inima. Este acțiunea soarelui care întărește argila, sau sunt ingredientele din lut care reacționează la lumina soarelui, făcându-l dur?

Satana și îngerii Săi nu au fost aruncați din cer. Satana a fost alungat prin refuzul Său de a răspunde Spiritului de convingere al lui Dumnezeu și dorind să scape de prezența Sa. Același proces a avut loc în templu când Isus l-a curățat. El le-a arătat oamenilor greșeala lor, El i-a convins de păcatul lor, Spiritul s-a apropiat de ei și le-a făcut un apel să se pocăiască, dar ei au refuzat. Acest refuz i-a pus pe mulți dintre ei în lanțuri de întuneric ca îngerii căzuți. Când Spiritul face un efort direct pentru a ajunge la suflet și este refuzat ferm, întunericul se grăbește imediat și înrobește sufletul. Din fericire, unii dintre cei care au fugit de Hristos în acea zi au fost încă capabili să se pocăiască, dar pentru alții acea zi a fost începutul distrugerii lor; și se poate spune că Hristos i-a distrus căutând să-i salveze.

Cu această cunoaștere putem citi mai multe fragmente din Scriptură cu o mai bună înțelegere a ceea ce înseamnă atunci când oamenii au fost cuprinși de frică în prezența lui Dumnezeu.

Voi trimite groaza Mea înaintea ta, voi pune pe fugă(**DISTRUGE** H2000) toate popoarele la care vei ajunge și voi face ca toți vrăjmașii tăi să dea dosul înaintea ta.²⁸ Voi trimite viespile bondărești înaintea ta și vor izgoni dinaintea ta pe heviți, canaanii și hetii. Exodul 23:27-28

Cuvântul ebraic pe care regele James îl traduce ca *distruge* are aceste variante de sens:

H2000 – Hamam: pentru a muta zgomotos, confunda, face un zgomot, discomfort, pauză, consuma, zdrobi, distruge, probleme, vex

Teama pe care Dumnezeu ar pune-o în multe dintre aceste națiuni ar fi exact cum Isus când a curățat templul a doua oară. Multe dintre aceste națiuni din jurul lui Israel și-au umplut paharul de nedreptate și au fost la punctul deciziei finale. Frica pe care Dumnezeu a pus-o în ele a fost convingerea Sa pentru păcatele lor. Spiritul lui Dumnezeu s-a apropiat de ei în judecată. Din păcate, ei au refuzat, și aceasta a creat dezacord, groaza și confuzie. Refuzul iudeilor de a accepta mila lui Isus i-a lăsat să fie distruși în cele din urmă de Romani. Refuzul acestor națiuni din jur de a se pocăi de păcatele lor le-a lăsat expuse la sabia lui Israel. Vom examina sabia lui Israel într-un capitol viitor,

dar pentru moment vedem că frica Domnului care a venit asupra acestor națiuni a fost Spiritul lui Dumnezeu care caută să-i convingă de păcatul lor și făcându-i să se pocăiască ca un ultim efort de a le salva. Încercarea de a le salva a dus la întărirea inimii lor, și, astfel, au ales moartea, mai degrabă decât viața. Convingerile păcatului erau ca viespile în suflet. Aceste națiuni au lucrat împotriva conștiinței lor și au fugit de prezența lui Dumnezeu în brațele lui Satan, distrugătorul, și astfel au pierit.

În straja dimineții, Domnul, din stâlpul de foc și de nor, S-a uitat spre tabăra egiptenilor și a **aruncat** (H2000) în vălmășeahă în tabăra egiptenilor. ²⁵ A scos roțile carelor și le-a îngreunat mersul. Egiptenii au zis atunci: „Haidem să fugim dinaintea lui Israel, căci Domnul Se luptă pentru el împotriva egiptenilor.” Exodus 14:24-25

La Marea Roșie, Domnul i-a tulburat pe egipteni. Este același cuvânt pe care l-a menționat că Dumnezeu va pune frica asupra națiunilor în Exodul 23:27.

Egiptenii au fost la fel de iubiți de Dumnezeu ca și israeliții. Când Domnul a ridicat stâlpul de foc pentru a-i împiedica să-i atace pe israeliți, ei ar fi trebuit să vadă în aceasta un avertisment de a merge acasă. Erau speriați de asta, dar au refuzat să se pocăiască. Când i-au urmărit pe israeliți, Domnul i-a trimis pe îngerii Săi să le dea jos roțile carelor pentru a-i încetini și pentru a-i împiedica să meargă mai departe. În refuzul lor încăpățânat de a nu se supune au condus adânc în ape și s-au înecat când apele s-au unit. Nu există nici o dovadă că Dumnezeu i-a ademenit în ape pentru a-i ucide. El a făcut tot posibilul pentru a-i împiedica să ia această măsură.

Și timpul în care am venit din Kadeshbarnea, până când am venit peste pârâul Zered, a fost de treizeci și opt de ani; până când toată generația oamenilor de război a fost irosită din rândul oștirii, așa le-a spus Domnul. (15) Căci, într-adevăr, mâna Domnului era împotriva lor, pentru a-i **distruge** [H2000] dintre oștiri, până când au fost consumați. Deuteronom 2:14-15

Israeliții au fost invitați să meargă și să ia țara Canaanului, dar le-a fost frică de uriașii din țară și au refuzat să aibă încredere în Dumnezeu. Când Dumnezeu le-a spus atunci că nu pot merge în Țara

Făgăduinței din cauza necredinței și că vor muri în pustiu, ei s-au răzvrătit din nou și au hotărât să meargă și să lupte. După ce au fost bătuți de dușmanii lor, au dat vina pe Moise pentru tot și au vrut să-l omoare. Oamenii spuneau în mod constant că Dumnezeu voia să-i omoare în pustie și așa cum au judecat așa au și primit. Dumnezeu a permis ca aceste lucruri să se întâmple în speranța că vor vedea greșeala lor și se vor pocăi și vor cere iertare. Timp de 40 de ani, Domnul și-a trimis Spiritul să-i implore să se umilească și să se pocăiască de păcatul lor. Dacă s-ar fi pocăit, nu ar fi contat dacă ar fi murit în pustiu; ei ar fi obținut viața veșnică.

Deci, fiindcă rămâne ca să intre unii în odihna aceasta și pentru că aceia cărora li s-a vestit întâi vestea bună n-au intrat în ea din pricina neascultării lor, Evrei 4:6

Cât de trist că toți acei israeliți au refuzat să intre în odihna care este în Hristos și știind ca păcatele lor au fost iertate. În schimb, ei s-au întărit împotriva rugăminților Spiritului, au murit în pustiu și au pierdut viața veșnică. Domnul i-a distrus? El a făcut la fel cum soarele întărește lutul. Pledoaria sa continuă le-a întărit inimile prin refuzul lor persistent, și astfel au fost distruși.

Când Salvatorul vine la tine printr-o convingere profundă a păcatului, nu te întoarce în frică și întărirea inimii. Credeți că Tatăl vostru iartă și curăță în mod liber de păcat și bucurați-vă de pacea și libertatea iertării. Bucurați-vă de pacea cerului în templul sufletului vostru și bucurați-vă că El este dispus să o curețe pentru slava Sa și prin slava Sa.

În aceste ultime zile, un mesaj va fi adresat lumii, spunându-ne să "ne temem de Dumnezeu și să-I dăm slavă". Apocalipsa 14:7. Când permitem Spiritului lui Dumnezeu să ne condamne pentru păcatele noastre și nu ne împotrivim apelurilor Sale, vom fi binecuvântați și vom începe să înțelegem înțelepciunea, pentru că citim:

Frica de Domnul este începutul înțelepciunii, iar cunoașterea celui Sfânt este înțelegera. Proverbe 9:10

11. Mânia Domnului

Cu o săptămână înainte ca Hristos să fie atârnat pe cruce, El călărea un măgar în Ierusalim înconjurat de o mare mulțime.

Cei mai mulți din norod își așterneau hainele pe drum; alții tăiau ramuri din copaci și le presărau pe drum.⁹ Noroadele care mergeau înaintea lui Isus și cele ce veneau în urmă strigau: „Osana, Fiul lui David! Bindecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana în cerurile preainalte!” Matei 21:8-9

Ucenicilor li s-a părut că aspirațiile lor de lungă durată se apropie de ei; în cele din urmă, Stăpânul lor a fost recunoscut de mulțimile adoratoare. Dar chiar în mijlocul acestui crescendo de laudă citim:

Când S-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea ⁴²și a zis: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi. Luca 19:41-42

Când Isus s-a uitat peste oraș și a contemplat la tot ceea ce această națiune a făcut în răzvrătire împotriva Tatălui Său și ce li se va întâmpla la mai puțin de patruzeci de ani de la acea zi, El a început să plângă. Aceasta nu a fost o lacrimă blândă în ochi; a fost eliberarea unei tristeți intense, inexpressive care a izbucnit cu mari suspine de agonie. Unul dintre cuvintele pe care Domnul le-a folosit pentru a descrie caracterul lui Dumnezeu este *îndelung răbdător*..

Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și **îndelung răbdător**, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie,... Ex. 34:6

Acest cuvânt are următoarele semnificații:

în mod corespunzător nasul sau nara; prin urmare, fata, și, ocazional, o persoană; de asemenea (**de la respirație rapidă în pasiune**)ire: - furie (-gry), + înainte, countenance, fata, + iertător, frunte, + [lung-] **suferință**, nas, **nară**, bot, X demn, mânie.

Dar Anei îi dădea o parte îndoită, căci iubea pe Ana. Dar Domnul o făcuse steapă. 1 Samuel 1:5

Nu are sens să spun că Ana a primit o parte furioasă pentru că o iubea pe Ana. După cum exprimă *Lexiconul Gesenius Ebraică-Chaldee*:

Probabil cu tristețe în minte; deoarece cuvintele care semnifică mânia sunt uneori aplicate durerii.

Lacrimile arzătoare ale lui Isus au fost rezultatul inimii Sale mari de dragoste pentru copiii Săi. Asta includea furia? Da, mânie la ceea ce păcatul a făcut copiilor Săi iubiți și este exprimată într-o durere profundă cu lacrimi arzătoare.

Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. ⁹ Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre. Isaia 55:8-9

Când citim despre mânia Domnului în Biblie suntem siguri că o înțelegem corect? Încă o dată ne uităm la viața lui Isus pentru a vedea modul în care El își exprimă mânia.

Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi mâncați casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceți rugăciuni lungi, de aceea veți lua o mai mare osândă. ¹⁵ Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi înconjuțați marea și pământul ca să faceți un tovarăș de credință și, după ce a ajuns tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteți voi înșivă. ¹⁶ Vai de voi, povățuitori orbi, care ziceți: 'Dacă jură cineva pe Templu, nu este nimic, dar, dacă jură pe aurul Templului, este legat de jurământul lui?'. ¹⁷ Nebuni și orbi! Care este mai mare: aurul sau Templul, care sfințește aurul? Matei 23:14-17

Isus cu siguranță sună furios în aceste versete. Necazurile pe care Isus le proclamă continuă pentru un număr de versete și apoi citim ceva foarte important:

Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ai vrut! Matei 23:37

Isus i-a iubit pe acești săraci conducători evrei înșelați. El a vrut să-i adune sub protecția Sa. Vorbește în limbajul tandru al unei găini care își adună puii. Este o imagine atât de emoționantă a iubirii

Mântuitorului. Mânia Sa este o expresie a tristeții Sale profunde din inimă pe care El a manifestat-o în suspine cu doar puțin timp înainte de aceasta. În limbajul lui Matei 23 vedem revelat mânia lui Dumnezeu.

Dacă a existat vreodată un punct în care ar putea fi justificat să chemăm focul din cer, a fost acum. Acești lideri au cauzat pierderea întregii națiuni evreiești. Ei stăteau în calea poporului și corupeau învățăturile pure ale Scripturii. Desigur, acesta ar fi un locul unde putea să le distrugă pentru ca adevărul să ajungă la mase. Isus nu ridică sabie, nici nu cheamă foc din cer, ci spune aceste cuvinte:

Iată, casa ta ți-a rămas pustie. Matei 23:38

Aici este punctul culminant al mâniei lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu declară că protecția națiunii a fost îndepărtată. După acest punct, Satana este capabil să preia controlul deplin asupra conducătorilor evrei care, la scurt timp după, reușesc în planurile lor criminale de a-L ucide pe Isus. Observăm cu atenție că, atunci când Isus a pronunțat că casa lui Israel a fost lăsată pustie, El a pregătit calea pentru propria Sa moarte, nu moartea celor care l-au opus. Când Spiritul de restricție al lui Dumnezeu a părăsit preoții și conducătorii, nimic nu i-a împiedicat să-L ucidă pe Isus. Satana putea acum să preia controlul, iar în patruzeci de ani a reușit să distrugă complet orașul unde peste un milion de evrei au fost uciși de romani.

Aici este definiția mâniei lui Dumnezeu exprimat un alt mod:

El a dezlănțuit împotriva lor mânia lui fierbinte, mânia lui, indignarea și ostilitatea.o bandă de îngeri care distrug. Psalmul 78:49 (NIV)

Cine este distrugătorul?

Să nu cârțiți, cum au cârțit unii din ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul. 1 Corinteni 10:10 (NIV)

Cuvântul pentru înger distrugător în limba greacă înseamnă *șarpe veninos*.

Peste ele aveau ca împărat pe îngerul Adâncului, care pe evreiește se cheamă „Abadon”, iar pe grecește, „Apolion”. (adică Distrugătorul) Apoc. 9:11

Distrugătorul este Satana. Când oamenii persistă în respingerea lui Hristos și fac foarte clar ei nu doresc nimic de-a face cu El, în suspine de agonie Hristos jelește pentru copiii Săi pierduți și le permite să aibă stăpânul alegerii lor. Când acest lucru are loc gardul viu de protecție, care este plasat în jurul fiecărei persoane este îndepărtat.

Atunci Satan I-a răspuns Domnului:– Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? ¹⁰**Nu I-ai împrejmuit Tu pe el, casa lui** și tot ceea ce are cu ocrotirea Ta? Tu ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și averile lui i s-au înmulțit în țară. Iov 1:9-10

Îngerul Domnului își^[4] așază tabăra împrejurul celor ce se tem de *Domnu*^[4] și-i salvează. Psalm 34:7

Cel ce sapă groapa altuia, poate să cadă el în ea, iar pe cel ce dărâmă un zid, îl poate mușca un șarpe.Ecleziastul 10:8

Care sunt lucrurile care duc la îndepărtarea gardului de protecție?

„Du-te acum – zice Domnul – de scrie aceste lucruri înaintea lor pe o tăbliță și sapă-le într-o carte, ca să rămână până în ziua de apoi, ca mărturie pe vecie și în veci de veci. ⁹Scrie că poporul acesta este **1.un popor răzvrătit, niște 2.copii mincinoși, niște copii care 3.nu vor să asculte Legea Domnului,** ¹⁰ care zic văzătorilor: ‘Să nu vedeți!’ și prorocilor: **4.‘Să nu prorociți adevăruri, ci spuneți-ne lucruri măgulitoare, prorociți-ne lucruri închipuite!** ¹¹ Abateți-vă din drum, dați-vă în lături de pe cărare, lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel!’ ” ¹² De aceea așa vorbește Sfântul lui Israel: „Fiindcă **5. lepădați cuvântul** acesta și vă încredeți în silnicie și vicleșuguri și vă sprijiniți pe ele, ¹³ de **aceea nelegiuirea aceasta va fi pentru voi ca spărtura unui zid înalt, care, spărgându-se, amenință să cadă și a cărui prăbușire vine deodată, într-o clipă:** ¹⁴ îl sfărâmă cum se sfărâmă un vas de pământ, care se sfărâmă fără nicio milă și din ale cărui sfărâmături nu mai rămâne niciun ciob măcar, cu care să iei foc din vatră sau să scoți apă din fântână.” Isaia 30:8-14

Mai-marii lui uneltesc în mijlocul lui ca **1.să înghită sufletele,** ca un leu care răcnește și își sfășie prada; **pun mâna pe bogății** și lucruri scumpe și **măresc numărul văduvelor** în mijlocul lui. ²⁶ Preoții lui **calcă Legea Mea** și Îmi **3.pângăresc** lucrurile

Mele sfinte, nu fac nicio deosebire între ce este sfânt și ce nu este sfânt, nici nu învață pe oameni să facă deosebire între ce este necurat și ce este curat, **4.Își întorc ochii de la Sabatele Mele** și sunt pângărit în mijlocul lor. ²⁷ **5.**Căpeteniile lui sunt în mijlocul lui ca niște lupi care își sfășie prada; varsă sânge, pierd sufletele, numai ea să-și potolească lăcomia de bani. ²⁸ **6.**Prorocii lui au pentru ei tencuieli de ipsos, vedenii înșelătoare, **prorocii mincinoase**. Ei zic: ‘Așa vorbește Domnul, Dumnezeu!’ Și Domnul nu le-a vorbit! ²⁹ **7.** Poporul din țară **se dedă la silnicie, fură, asuprește pe cel nenorocit și pe cel lipsit**, calcă în picioare pe străin împotriva oricărei dreptăți! ³⁰ Caut printre ei un om care să înalțe un zid și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc, dar nu găsesc niciunul! ³¹ **Îmi voi vărsa urgia peste ei, îi voi nimici cu focul mâniei Mele și le voi întoarce faptele asupra capului lor, zice Domnul, Dumnezeu.**” Ezechiel 22:25-31

Acestea sunt punctele cheie care creează o spărtura în perete:

1. Profitând de oameni pentru câștig personal
2. Încălcarea legii, rebeliune
3. Profanarea lucrurilor sfinte, amesteca sacru și comun
4. Întorcând-u-și ochii de la Sabaturi
5. Liderii sunt implicați în câștig necinstit
6. Conducătorii profetici spun minciuni
7. Asuprind pe cei săraci și nevoiași

Când copiii lui Dumnezeu încalcă poruncile lui Dumnezeu și refuză să se pocăiască și continuă să facă lucruri rele, în cele din urmă Dumnezeu este pus într-o poziție în care El nu le mai poate proteja. Acest lucru îi provoacă o durere teribilă. El nu dorește să-și predea copiii, dar Satana îi acuză înaintea lui Dumnezeu și cere dreptul de a-i avea. Această durere și tristețe este mânia lui Dumnezeu. Este respirația rapidă prin nas de la durere profundă. Lista descrisă în Ezechiel 22:25-31 are nemulțumiri similare cu cele menționate de Isus în Matei 23. În timpul lui Ezechiel, gardul viu a fost îndepărtat, iar Israelul a fost luat prizonier de Babilon. În zilele lui Hristos gardul viu a fost îndepărtat, iar romanii au venit și au distrus Ierusalimul.

Șapte puncte cheie în cauză care a creat încălcarea

Ezechiel 22:25-31	Matei 23
1. Profitând de oameni pentru câștig personal.	Matei 23:25 Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înăuntru sunt pline de răpire și de necumpătare.
2. Violarea Legii.	Matei 23:23 Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuie să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute.
3. Profanarea lucrurilor Amestecarea de sacru și comun.	Matt 23:16-20 Vai de voi, povățuitori orbi, care ziceți: ‘Dacă jură cineva pe Templu, nu este nimic, dar, dacă jură pe aurul Templului, este legat de jurământul lui’. ¹⁷ Nebuni și orbi! Care este mai mare: aurul sau Templul, care sfințește aurul? ... 19 Nebuni și orbi! Care este mai mare: darul sau altarul, care sfințește darul? ²⁰ Deci, cine jură pe altar jură pe el și pe tot ce este deasupra lui;
4. Ascunzându-și ochii de Sabaturi.	Matt 23:4 Ei leagă sarcini grele și anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște..
5. Liderii sunt implicați în câștig necinstit.	Matt 23:16 Vai de voi, povățuitori orbi, care ziceți: ‘Dacă jură cineva pe Templu, nu este nimic, dar, dacă jură pe aurul Templului, este legat de jurământul lui’.
6. Conducătorii profetici spun minciuni.	Matei 23:28 Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege.
7. Asupri pe cei săraci și nevoiași.	Matei 23:14 Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi mâncați casele văduvelor , în timp ce, de ochii lumii, faceți rugăciuni lungi, de aceea veți lua o mai mare osândă.

Să luăm în considerare câteva exemple în care oamenii dăruie acest gard viu de protecție.

Când au ajuns la aria lui Nacon, Uza a întins mâna spre chivotul lui Dumnezeu și l-a apucat, pentru că erau să-l răstoarne boii.⁷ Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Uza și Dumnezeu l-a lovit pe loc pentru păcatul lui și a murit acolo, lângă chivotul lui Dumnezeu.⁸ David s-a întristat că Dumnezeu lovise pe Uza cu o astfel de pedeapsă, rupându-l pe loc. Și locul acesta a fost numit până în ziua de azi Peret-Uza (*Ruperea lui Uza*). 2 Sam 6:6-8

Cuvintele S-a aprins de mânie împotriva lui Uza ne invită să judecăm caracterul lui Dumnezeu. După am declarat anterior, cuvintele *furie* și *aprins* poate fi tradus ca *suferință* și *durere*. Uza a acționat într-un mod care știa că nu era corect. S-a pus într-o poziție în care nu putea fi protejat. Spiritul Domnului sa întristat pentru Uza. Domnul nu a vrut să-l părească, dar păcatul sau l-a plasat acolo unde Domnul a trebuit să permită o rupere a protecției. Textul spune că *Domnul a făcut o rupere pentru Uza*. Aceasta i-a provocat Domnului multă durere să se retragă din Uza, dar Uza a ales o cale de răzvrătire și Domnul a trebuit să-i onoreze alegerea. Nu Dumnezeu l-a lovit pe Uza cu mâna Sa. Rebeliunea lui Uza a cauzat ruperea protecției.

Unul dintre posibili indicatori ai nemulțumirii din inima lui Uza se găsește mai devreme în capitol.

Au pus chivotul lui Dumnezeu într-un car nou și l-au ridicat din casa lui Abinadab, de pe deal; Uza și Ahio, fiul lui Abinadab, cărmuiau carul cel nou.⁴ L-au luat dar din casa lui Abinadab, de pe deal; Uza mergea alături de chivotul lui Dumnezeu și Ahio mergea înaintea chivotului. 2 Samuel 6:3-4

Uza este listat primul dintre cei doi fii ai lui Abinadab, dar Ahio fratele mai mic este menționat ca conducând chivotul în loc de fratele său mai mare. A fost Uza umplut cu o gelozie de rivalitate frățească? Era ură în inima lui pentru fratele său? O problemă secundară care a cauzat ruperea gardului viu a fost plasarea chivotului pe un cărucior cu boi. Moise a indicat că chivotul trebuie purtat de preoți.

În acel moment, Domnul a separat tribul lui Levi, pentru a purta chivotul legământului Domnului Deuteronom 10:8

Ei au poruncit poporului, zicând: Când veți vedea chivotul legământului Domnului, Dumnezeul vostru, și preoții pe leviții care o poartă, atunci veți ieși din locul vostru și veți merge după el. Iosua 3:3

Această încălcare secundară nu a fost suficientă pentru a îndepărta gardul viu, da a fost probabil ceva în inima Uza care a cauzat gardul de protecție sa fie eliminat.

Deci, cum citești? Ai citit caracterul Domnului ca mânia arzătoare care l-a făcut să-L zdrobească pe Uza la pământ, sau vezi un Tată tandru îndurerat care în cele din urmă se resemnează cu alegerea lui Uza de a urma o cale de rebeliune. Fiecare dintre noi trebuie să alegă cum citim aceasta. Tatăl nostru din cer a permis diferitelor variante de înțelegere să ofere o oglindă în sufletul nostru, astfel încât să putem decide pentru noi înșine ce caracter vedem în text. Vedem un caracter ca al nostru? Vedem o persoană impulsivă supărata care lovește la pământ pe cei care fac greșeli sau vom vedea un Tată îndurerat forțat să accepte decizia lui Uza de a îmbrățișa spiritul lui Satana și să fie dat la stăpânul său de drept - distrugătorul?

Voi face să vină împotriva voastră sabie, care va răzbuna călcarea legământului Meu, și, când vă veți strânge în cetățile voastre, voi trimite ciurma în mijlocul vostru și veți fi dați în mâinile vrăjmașului. Levitic 26:25

În multe locuri din Scriptură citim despre mânia Domnului care este aprinsă și sabia, foamea și pestilența care cad asupra oamenilor. După cum ne spune textul pe care tocmai l-am citit, oamenii sunt livrați în mâna inamicului. Mânia care este aprinsă este durerea tristă pe care Tatăl nostru îndură atunci când copiii Săi care greșesc persistă în răzvrătire, ceea ce duce la încălcarea poruncilor Sale menite pentru protecția lor.

Să ascultăm cu atenție glasul Tatălui nostru astăzi?

Să nu vă faceți idoli, să nu vă ridicați nici chip cioplit, nici stâlp de aducere-aminte; să nu puneți în țara voastră nicio piatră împodobită cu chipuri, ca să vă închinați înaintea ei; căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru. ²Să păziți Sabatele Mele și să cinstiți Locașul Meu cel Sfânt. Eu sunt Domnul. ³Dacă veți urma legile Mele, dacă veți păzi poruncile Mele și le veți împlini, ⁴vă voi

trimite ploii la vreme, pământul își va da roadele și pomii de pe câmp își vor da rodul.⁵ Abia veți treiera grâul și veți începe culesul vici, și culesul vici va ține până la semănătură; veți avea pâine din belșug, veți mânca și vă veți sătura și veți locui fără frică în țara voastră.⁶ Voi da pace în țară și nimeni nu vă va tulbura somnul; voi face să piară din țară fiarele sălbatice și sabia nu va trece prin țara voastră. Levitic 26:1-6

Dacă ne supunem cu bucurie poruncilor lui Dumnezeu și alegem să credem că Tatăl nostru dorește să ne binecuvânteze, atunci ne Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt

Cel ce se odihnește la umbra Celui Atotputernic 2 zice despre Domnul: „El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!” 3 Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă și de pustiriile ei. 4 El te va acoperi cu penele Lui și te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut și pavăză este credințioșia Lui!. Psalm 91:1-4

Fie ca noi să nu-i provocăm Tatălui nostru și Domnului Isus durere și întristare prin nesupunerea noastră. Vrea să ne protejeze și să aibă grijă de noi. Dacă ne răzvrătim și alegem spiritul inamicului, în cele din urmă acel inamic o să aibă controlul asupra vieților noastre. Nu este corect ca cineva să fie protejat continuu de cineva cu care nu vrea să fie.

Distrușgerea Ierusalimului este o prefigura a sfârșitului lumii. Așa cum națiunea evreiască l-a respins pe Fiul lui Dumnezeu acum două mii de ani, așa și astăzi Fiul lui Dumnezeu este disprețuit și respins de oameni. Domnul Sabatului este scuipat prin respingerea zilei Sale de închinare. Imoralitatea și lăcomia abundă astfel încât, în cele din urmă Hristos, în suspine agonizante, va spune lumii: "Casa ta este lăsată la tine pustie." Atunci vânturile celor care sunt îngerii căzuți vor fi eliberate complet pentru a distruge pământul. Fie ca noi să ne agățăm de Mântuitorul nostru și să avem încredere în harul Său pentru a face parte din acel număr care ține poruncile lui Dumnezeu și are credința lui Isus.

12. Punerea Sabiei în locul său

În liniștea nopții printre măslini, preaiubitul nostru Mântuitor implora înaintea Tatălui Său.

O, Tată, dacă este posibil, lasă această cupă să treacă de la mine: totuși, nu așa cum voi face eu, ci așa cum vei face tu. Matei 26:39

Întreaga greutate a vinovăției umane a fost pe Fiul Omului. Atât de mare a fost lupta Sa încât El a transpirat picături mari de sânge. Slava Tatălui în puritatea sa a tot consumatoare s-a confruntat cu întunericul păcatului pe care Mielul lui Dumnezeu l-a luat asupra Sa. El a tremurat ca o frunză știind cât de dezgustătoare pentru Tatăl Său au fost păcatele pe care El le-a purtat. În cuvintele profetului s-a spus:

‘Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu și asupra omului care îmi este tovarăș!’ zice Domnul oștirilor. Lovește pe păstor, și se vor risipi oile! Și Îmi voi întoarce mâna spre cei mici. Zaharia 13:7

Sabia în acest moment a fost sabia Duhului. Așa cum Hristos a pus mâna pe această sabie pentru binele nostru, ea a stors forțele Sale de viață. Când un om transpiră sânge, el este în punctul morții. Numai mâna întăritoare a lui Dumnezeu Tatăl Său i-a permis să iasă din grădină pentru a înfrunta sabia Romei ridicată de mâinile conducătorilor iudei.

Când gărzile templului au venit cu Iuda pentru a-l aresta pe Isus, Petru s-a ridicat în spiritul lui Iuda Maccabees și al² tuturor strămoșilor săi care ridicaseră o sabie în apărarea acelor lucruri pe care le prețuiau. Isus i-a spus lui Petru că El nu a venit să distrugă viețile oamenilor, ci să-i salveze, dar pentru Petru un Isus mort a însemnat sfârșitul tuturor speranțelor sale. Din păcate, sabia sa ridicată a fost mai mult pentru dorințele sale decât pentru cele ale lui Hristos.

² Iuda Maccabeus a fost un preot evreu și fiul preotului Mattathias. El a condus revolta maccabeeană împotriva Imperiului Seleucid (167–160 î.Hr.).

Simon Petru, care avea o sabie, a scos-o, a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea dreaptă. Robul acela se numea Malhu. Ioan 18:10

Când Isus l-a vindecat pe Malchus, El s-a distanțat de folosirea unei săbii fizice pentru a se apăra pe Sine și de adevăr. Apoi, El a spus:

Atunci, Isus i-a zis: „Pune-ți sabia la locul ei, căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri. ⁵³ Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? ⁵⁴ Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să se întâmple?” Matei 26:52-54

Cuvintele lui Isus au atât o semnificație spirituală, cât și fizică. Când un om pune stăpânire pe Cuvântul lui Dumnezeu, acel Cuvânt îi va pune vechea viață la moarte pentru ca el să poată fi ridicat la noutatea vieții în Hristos Isus. În același timp, înseamnă că cei care ridică sabia fizică vor muri de aceeași sabie. Isus ne lasă o lecție vitală în care trebuie să avem încredere în rugăciune și în grija îngerilor Tatălui nostru și nu în sabie pentru a ne salva. Fie ca exemplul Mântuitorului să fie un mesaj clar pentru noi. Isus nu a lovit, rănit sau ucis pe nimeni. Salvatorul nostru a lăsat acest exemplu pe care ar trebui să-l urmăm.

Și la aceasta ați fost chemați, fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. ²² „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug.” ²³ Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător. 1 Petru 2:21-23

Marea provocare pe care trebuie să o abordăm în lumina vieții lui Isus este cum înțelegem și explicăm toate poveștile Vechiului Testament pline de violența lui Israel care și-a omorât dușmanii cu săbii? Când Israel a părăsit Egiptul, Domnul le-a spus cum va trata națiunile din jurul lor.

Voi trimite groaza Mea înaintea ta, voi pune pe fugă pe toate popoarele la care vei ajunge și voi face ca toți vrăjmașii tăi să dea dosul înaintea ta. ²⁸ **Voi trimite viespile bondărești înaintea ta și vor izgoni dinaintea ta pe heviți, canaaniți și hetiti.** ²⁹ Nu-i voi izgoni într-un singur an dinaintea ta, pentru ca țara să n-ajungă o pustie și să nu se înmulțească împotriva ta fiarele de pe câmp. ³⁰ Ci le voi izgoni încetul cu încetul dinaintea ta, până vei

crește la număr și vei putea să intri în stăpânirea țării. Exod 23:27-30

Dacă israeliții ar fi rămas credincioși lui Dumnezeu, țara Canaanului ar fi fost curățată așa cum Isus a curățat templul. Spiritul lui Dumnezeu ar fi condamnat aceste națiuni pentru păcatul lor, apoi, în disconfortul lor, ei fie ar fi fugit, fie ar fi mărturisit, s-ar fi pocăit și s-ar fi alăturat lui Israel și ar fi învățat să-L urmeze pe Dumnezeul lui Israel. Subliniem ideea că versetul spune că națiunile vor fi alungate, nu măcelărite până la moarte.

Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca poporul Său să-și ucidă dușmanii, l-ar fi încurajat pe Moise să facă ceea ce făcuse când l-a ucis pe egiptean. În schimb, El a trimis pe Moise în deșert timp de patruzeci de ani pentru a avea grijă de oi. Moise avea deja toată pregătirea unui general puternic ca nepot al faraonului. De ce i-a permis Dumnezeu acestui general foarte priceput să meargă în deșert să aibă grijă de oi? A fost pentru a-l învăța pe Moise să aibă grijă de oameni. Lecțiile sunt acolo pentru cei care doresc să le învețe. Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca Israelul să ia țara Canaanului prin război.

În eliberarea lui Israel din Egipt, El a intenționat ca ei să se familiarizeze cu El și să învețe să aibă încredere în El. În timp ce trăiau în Egipt, israeliții erau înconjurați de spiritul tiraniei. În exemplul copiilor evrei aruncați în râu și în experiența lor dură de robie în Egipt, mulți au fost influențați de ideea că Dumnezeu era un tiran care se putea întoarce împotriva lor în orice moment și îi putea ucide. Vedem această teamă exprimată de la început:

Ei au zis lui Moise: „Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie să ne aduci să murim în pustie? Ce ne-ai făcut de ne-ai scos din Egipt? Exod 14:11

Această teamă merge tot drumul înapoi la Grădina Edenului, atunci când Satana a convins Adam și Eva că, atunci când Dumnezeu a spus că vor muri cu siguranță, el va fi cel care va veni să-i omoare.

El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.”. Geneza 3:10

Acuzându-l pe Moise, Israelul și-a ascuns frica de Dumnezeu pe care l-au perceput. Totuși, era clar că Moise nu a adus poporul afară prin propria sa putere. Satana îi ispitea să creadă că Dumnezeu voia să-i omoare în pustie. Această ispită a fost posibilă doar datorită înțelegerii lor false a caracterului lui Dumnezeu. Această teamă continuă să crească pentru israeliți.

Copiii lui Israel le-au zis: „**Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului**, când ședeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine de ne săturam? Căci ne-ați adus în pustia aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta.”Exod 16:3

Israeliții și-au exprimat frica față de Dumnezeu și au declarat deschis că își doresc să fi murit de mâna lui Dumnezeu în Egipt, în loc să îndure situația lor actuală. Ei în mod clar nu au avut încredere în Dumnezeu, iar mințile lor au fost orbite de Satana cu privire la adevăratul caracter al lui Dumnezeu.

În capitolul următor al Exodului israeliții își manifestă și mai mult ideile pervertite ale lui Dumnezeu:

Poporul stătea acolo, chinuit de sete, și cârtea împotriva lui Moise. El zicea: „Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici, cu copiii și turmele noastre?”⁴ Moise a strigat către Domnul și a zis: „Ce să fac cu poporul acesta? Încă puțin, și au să mă ucidă cu pietre.”Exod 17:3-4

Ei continuă să se plângă și să-l acuze pe Moise și, prin urmare, pe Dumnezeu că vrea să-i omoare. Viziunea lor idolatrică asupra unui Dumnezeu violent începe să se traducă în amenințări de a-l ucide pe Moise. Prin prisma acestei idei false despre un Dumnezeu violent, ei sunt schimbați în acea imagine și comit acte violente împotriva omului pe care Dumnezeu l-a folosit pentru a-i salva din Egipt.

Murmurul continuu, plângerile și neîncrederea în Dumnezeu îl plasează într-o poziție în care El este mai puțin capabil să-i protejeze. Ei îl aleg pe Satan ca stăpân, iar Satana cere acces pentru a-i distruge. Vedem legătura dintre plângerile despre apă și atacul amaleciților după cum urmează:

El a numit locul acela Masa și Meriba (*Ispită și ceartă*), căci copiii lui Israel se certaseră și ispitiseră pe Domnul, zicând: „Este oare Domnul în mijlocul nostru sau nu este?” ⁸ **Atunci** Amalec a venit să bată pe Israel la Refidim. Exod 17:7-8

Copii ai lui Israel a deschis o ușă pentru Satana pentru a stârni Amalekites să-i atace. Acest lucru nu s-ar fi întâmplat dacă Israelul ar fi avut încredere în Domnul. Amaleciții ar fi fost prea speriați să-i atingă. Nu există nici o dovadă că Israelul s-a pocăit de păcatul lor împotriva lui Dumnezeu. Ei au avut o viziune falsă a lui Dumnezeu ca un tiran cu intenția de a le ucide. Nu există nici o dovadă de recunoștință în primirea apei. Nu există nici o scuză pentru Moise sau orice declarație de mulțumire pentru el pentru a pleda pentru apă. Nimic nu este înregistrat pentru a indica acest lucru. Israelii au amenințat că-l omoară pe Moise. Ne putem imagina cât de mult l-ar fi rănit asta pe Moise? Ar fi putut rămâne pe tărâmul liniștit al casei sale din deșert, având grijă de familia sa și de turmele sale. El poate, de asemenea, a simțit nerecunoștința de bază pe care o arătat-o fata de Dumnezeu. A fost o adevărată încercare pentru Moise. Apoi, în acesta stare de spirit el primește cuvântul că Amalecii ataca. Ce se întâmplă în continuare este esențial. Este o decizie luată sub presiune și circumstanțe descurajatoare.

Atunci, Moise a zis lui Iosua: „Alege niște bărbați și ieși de luptă împotriva lui Amalec. Iar eu voi sta mâine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână.” Exod 17:9

Nu spune, "Și Domnul i-a poruncit lui Moise." Nu spune că Moise a intrat în sanctuar și a pledat cu Domnul. Spune doar că Moise i-a spus lui Iosua să meargă să lupte. În timp ce îmi imaginez scena cu Moise mergând spre Iosua, totul intră cu încetinitorul, iar gândurile mele se abat spre momentul în care un om din neamul lui Moise a ridicat o sabie împotriva celor care i-au insultat familia.

A treia zi, pe când sufereau ei încă, cei doi fi ai lui Iacov, Simeon și Levi, frații Dinei, și-a luat fiecare sabia, s-au năpustit asupra cetății care se credea în liniște și au ucis pe toți bărbații. ²⁶ Au trecut, de asemenea, prin ascuțitul sabiei pe Hamor și pe fiul său Sihem; au ridicat pe Dina din casa lui Sihem și au ieșit afară. ²⁷ Fiii lui Iacov s-au aruncat asupra celor morți și au jefuit cetatea, pentru că necinstiseră pe sora lor. ²⁸ Le-au luat oile,

boii și măgarii, tot ce era în cetate și ce era pe câmp; ²⁹ le-au luat ca pradă de război toate bogățiile, copiii și nevestele și tot ce se găsea în case. Geneza 34:25-29

Într-adevăr, Iacov ar putea plânge că descendenții săi ar mirosi în ochii canaanitilor și periziziilor. Fiii lui Iacov au luat sabia și astfel sabia i-a urmat de-a lungul generațiilor. Suntem martorii efectelor copiilor lui Levi care spun povestea tatălui lor care s-a ridicat în numele surorii sale pentru a-i ucide pe șechemiți? Unii dintre copiii lui Levi ar fi tentați să fie mândri de ceea ce a făcut tatăl lor în protejarea surorii sale? Nu le-ar sugera Satana că Levi a fost îndreptățit în acțiunile sale ca autoapărare? Nu ar fi mai ușor de spus această narațiune decât să menționezi că tatăl tău a fost un ucigaș cu sânge rece și să fii obligat să duci rușinea acestui lucru de-a lungul generațiilor? Toată această istorie merge acum pe urmele lui Moise spre Iosua.

Patruzeci de ani în pustiu l-au eliberat pe Moise de ispita de a-și proteja poporul prin propriile sale decizii? Moise ar fi aflat că Amalec i-a ucis deja pe unii dintre cei slabi din tabără? Chiar înainte de momentul morții sale, Moise și-a amintit:

Adu-ți aminte ce ți-a făcut Amalec pe drum, la ieșirea voastră din Egipt: ¹⁸ cum te-a întâlnit pe drum și, fără nicio teamă de Dumnezeu, s-a aruncat asupra ta pe dinapoi, asupra tuturor celor ce se târau la coadă, când erai obosit și sleit de puteri. ¹⁹ Când îți va da Domnul, Dumnezeul tău, odihnă, după ce te va izbăvi de toți vrăjmașii care te înconjoară, în țara pe care Domnul, Dumnezeul tău, ți-o dă ca moștenire și spre stăpânire, să ștergi pomenirea lui Amalec de sub ceruri – să nu uiți lucrul acesta. Deuteronom 25:17-19

Toate acestea s-au petrecut așa cum Satana a conceput pentru a face Israelul să pută în ochii lumii? A condus Israelul să ia din nou sabia, și, astfel, caracterul lui Dumnezeu a fost denaturat de-a lungul veacurilor în timp? Nu a fost această acțiune o manifestare a zeului pe care Israelul și l-a imaginat? Dacă acest zeu imaginat nu le-a putut aduce apă când au avut nevoie, cum ar fi fost cel puțin îngrijorat de moartea lor din mâinile Amaleciților?

În povestea lui Cora, Datan și Abiram și a celor 250 de prinți vedem această frică de un Dumnezeu care vrea să-i omoare în pustie care îi determină să caute alt conducător, decât Moise și Aaron. Apoi, când au ajuns la granițele Canaanului, cei zece spioni au dat un raport rău despre țară pentru că nu au putut să creadă că Dumnezeu i-a iubit și a căutat numai bine pentru ei. Ei au ignorat toată protecția și grija Sa și s-au concentrat pe orice lucru negativ, neavând încredere că Dumnezeu a avut înțelepciunea și intenția pură de a folosi încercarea pentru a le purifica. Satana i-ar putea ispiti cu ușurință cu privire la aceste lucruri pentru că ei credeau într-un Dumnezeu care voia să-i ucidă și își putea schimba starea de spirit în orice moment. De fiecare dată când lui Satan i s-a permis să străpungă gardul de protecție și să le facă rău israeliților, el le spunea că Dumnezeu îi pedepsește direct cu mâna Sa. Cât de trist trebuie să fi fost pentru Dumnezeu ca poporul Său să creadă de bunăvoie astfel de minciuni despre El.

Toți copiii lui Israel au cârtit împotriva lui Moise și Aaron și toată adunarea le-a zis: „De ce n-om fi murit noi în țara Egiptului sau de ce n-om fi murit în pustia aceasta? **3 Pentru ce ne duce Domnul în țara aceasta în care vom cădea uciși de sabie, iar nevestele noastre și copilașii noștri vor fi de jaf?** Nu este oare mai bine să ne întoarcem în Egipt?” Numeri 14:2-3

atât este de adevărat că toți cei ce au văzut cu ochii lor slava Mea și minunile pe care le-am făcut în Egipt și în pustie, și totuși **M-au ispitit de zece ori acum și n-au ascultat glasul Meu,** ²³ toți aceia nu vor vedea țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da, și anume toți cei ce M-au nesocotit n-o vor vedea. Numeri 14:22-23

Când Lui Israel i s-a spus că nu pot urca în țară din cauza păcatului lor, ei s-au răzvrătit din nou și au hotărât să se ridice și să lupte, dar Dumnezeu nu le-a poruncit să lupte. Apoi, după ce au trecut patruzeci de ani și o întregă generație a murit, au venit din nou până la graniță. Păcatele părinților erau încă în gurile copiilor lor:

și a vorbit împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise: „Pentru ce ne-ați scos din Egipt ca să murim în pustie? **Căci nu este nici pâine, nici apă și ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă.**” Numeri 21:5

Satana a lucrat la Moise în tot acest timp încurajându-l să renunțe la acei mizerabili nenorociți. Dumnezeu l-a testat pe Moise în acest punct pentru binele său și, din fericire, Moise a răspuns Spiritului lui Hristos și l-a rugat pe Dumnezeu să-i ierte pe oamenii pe care El ia iertat. Cu toate acestea, văzând acum că Israelul a fost chiar mai rău decât înainte, el a cedat ispitei.

Moise și Aaron au chemat adunarea înaintea stâncii. Și Moise le-a zis: „Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?”¹¹ Apoi Moise a ridicat mâna și a lovit stânca de două ori cu toiagul. Și a ieșit apă din belșug, așa încât a băut și adunarea, și au băut și vitele. Numeri 20:10-11

Moise cedând acestei ispite i-a dat lui Satana un acces mai mare la mințile israeliților. Moise s-a rugat pentru ei și a stat între ei și Satana în atât de multe feluri. Totuși, acest pas i-a dat lui Satana avantajul. Satana s-a bucurat că a putut lua viața lui Aaron ca urmare a acestui eșec.

„Aaron are să fie adăugat la poporul lui, căci nu va intra în țara pe care o dau copiilor lui Israel, pentru că v-ați împotrivit poruncii Mele, la apele Meriba. Numeri 20:24

Cu un acces mai mare la mințile israeliților, Satana i-a determinat să facă o înțelegere cu Dumnezeu – Dumnezeu pe care și l-au imaginat și care iubea să ucidă oameni. Ei au fost atacați de un alt trib pentru păcatele lor, iar acum, în disperarea lor, au făcut un jurământ:

Împăratul Aradului, un canaanit, care locuia la miazăzi, a auzit că Israel vine pe drumul Atarim. El s-a luptat împotriva lui Israel și a luat mai mulți prinși de război.² **Atunci Israel a făcut Domnului o juruință și a zis: „Dacă vei da pe poporul acesta în mâinile mele, îi voi nimici cu desăvârșire cetățile.”**³ **Domnul a auzit glasul lui Israel** și a dat pe canaanii în mâinile lui. Israelii i-au nimicit cu desăvârșire, pe ei și cetățile lor, și locul acela l-au numit Horma (*Nimicire deplină*). Numeri 21:1-3

Dumnezeu nu le-a cerut israeliților să-și măcelărească dușmanii; viziunea lor falsă asupra lui Dumnezeu i-a făcut să creadă că El ar dori să facă un jurământ atât de însetat de sânge. Aceasta avea să câștige aprobarea Sa și El îi va ajuta. Se spune că Dumnezeu le-a auzit glasul.

De ce le-a auzit Dumnezeu glasul? Nu ar cimenta în mintea lor ideea că Dumnezeu a dorit să-șiucidă dușmanii? Răspunsul se găsește în pilda talanților:

A venit un altul și i-a zis: 'Doamne, iată-ți polul, pe care l-am păstrat învelit într-un ștergar,²¹ căci m-am temut de tine, fiindcă ești un om aspru; ieri ce n-ai pus și seceri ce n-ai semănat'.²² Stăpânul i-a zis: '**Rob rău; te voi judeca după cuvintele tale.** Știi că sunt un om aspru, care iau ce n-am pus și secer ce n-am semănat,²³ atunci de ce nu mi-ai pus banii la zarafii, pentru ca, la întoarcerea mea, să-i fi luat înapoi cu dobândă?'

Luca 19:20-23

Slujitorul leneș și-a imaginat că Domnul este o persoană austeră. Conform acestei credințe, el a primit judecata. După cum spune Scriptura:

Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o lege a slobozeniei:¹³ căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă; dar mila biruiește judecata. Iacob 2:12-13

Dumnezeu i-a permis omului care avea o viziune falsă despre El să fie judecat după propriile sale idei. Cum face Dumnezeu asta?

Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit”.
Ce seamănă omul, aceea va și secera . Galateni 6:7

...care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!”Exod 34:7

În momentul în care Israelul a făcut un jurământ lui Dumnezeu să-l măcelărească pe regele cananit, ei au fost conduși de spiritul lui Satan. Ei au murmurat și s-au plâns împotriva lui Dumnezeu și s-au răzvrătit împotriva Lui cu fiecare ocazie. Dumnezeu i-a avertizat și i-a încurajat să urmeze poruncile Sale:

Acum, Israele, ascultă legile și poruncile pe care vă învăț să le păziți. Împliniți-le, pentru ca să trăiți și să intrați în stăpânirea țării pe care v-o dă Domnul, Dumnezeul părinților voștri. Deuteronom 4:1

Să păziți și să împliniți toate poruncile pe care vi le dau astăzi, ca să trăiți, să vă înmulțiți și să intrați în stăpânirea țării pe care a jurat Domnul că o va da părinților voștri . Deuteronom 8:1

Totuși, Israel a refuzat să se supună lui Dumnezeu, iar Lui Satan i s-a permis să le controleze dorințele de judecată fără milă. Dumnezeu le-a dat ceea ce și-au dorit, chiar dacă nu era planul Său. El a dat, de asemenea, națiunilor păgâne ceea ce se temeau; deoarece acestea nu mai erau protejate. Satana a folosit Israelul pentru a-i măcelări pe cananiți. Făcând acest lucru, el ar duce milioane de oameni la moartea lor printr-o înțelegere falsă a caracterului lui Dumnezeu, și anume cel care ucide și măcelărește oameni.

Noi zărim imagini din planul lui Dumnezeu de a trata cu dușmanii lui Israel fără arme în versete ca acestea:

Ați trecut Iordanul și ați ajuns la Ierihon. Locuitorii Ierihonului au luptat împotriva voastră: amoriții, fereziții, cananiții, hetiiți, ghirgasiții, heviții și iebusiții. I-am dat în mâinile voastre, ¹² am trimis înaintea voastră viespe bondărească și i-a izgonit dinaintea voastră, ca pe cei doi împărați ai amoriților: **nu cu sabia, nici cu arcul tău.** Iosua 24:11-12

Și Iahaziel a zis: „Ascultați, tot Iuda și locuitorii din Ierusalim, și tu, împărate Iosafat! Așa vă vorbește Domnul: ‘Nu vă temeți și nu vă înspăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu. ¹⁶ Mâine pogorâți-vă împotriva lor. Ei se vor sui pe dealul Tiț și-i veți găsi la capătul văii, în fața pustiei Ieruel. ¹⁷ Nu veți avea de luptat în lupta aceasta; așezați-vă, stați acolo și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul. Iuda și Ierusalim, nu vă temeți și nu vă înspăimântați; mâine, ieșiți-le înaintea, și Domnul va fi cu voi!’ ” ¹⁸ Iosafat s-a plecat cu fața la pământ și tot Iuda și locuitorii Ierusalimului s-au aruncat înaintea Domnului să se închine înaintea Lui. ¹⁹ Leviții dintre fiii chehatiților și dintre fiii coreiților s-au sculat și au lăudat cu glas tare și puternic pe Domnul, Dumnezeul lui Israel. ²⁰ A doua zi, au pornit dis-de-dimineață spre pustia Tecoa. La plecarea lor, Iosafat a venit și a zis: „Ascultați-mă, Iuda și locuitorii Ierusalimului! Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în prorocii Lui, și veți izbuti.” ²¹ **Apoi, în învoire cu poporul, a numit niște cântăreți care, îmbrăcați cu podoabe sfinte și mergând înaintea oștirii, lăudau pe Domnul și ziceau: „Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac!”** ²² În clipa când au început cântările și laudele, Domnul a

pus o pândă împotriva fiilor lui Amon și ai lui Moab și împotriva celor din muntele Seir, care veniseră împotriva lui Iuda. Și au fost bătuți.²³ Fiii lui Amon și ai lui Moab s-au aruncat asupra locuitorilor din muntele Seir ca să-i nimicească cu desăvârșire și să-i prăpădească. Și, după ce au isprăvit cu locuitorii din Seir, s-au ajutat unii pe alții să se nimicească 2 Cronici 20:15-23

Lui Israel i-a fost permis să ia țara Canaan prin război, dar nu a fost ceea ce Dumnezeu a intenționat inițial. Deoarece Israelul se temea în mod constant că Dumnezeu încerca să-iucidă și se îndoiau de grija Sa iubitoare, Satana a fost capabil să-i seducă în a-i face să jure lui Dumnezeu să-i măcelărească pe cananiții și pe alte națiuni păgâne. Israel a fost victorios în luptă, dar Satana a câștigat războiul împotriva caracterului lui Dumnezeu. Israelul a fost învins de victoria lor și înrobite de o viziune falsă a lui Dumnezeu.

În aceste ultime zile ni se acordă ocazia de a vedea caracterul lui Dumnezeu așa cum este cu adevărat. În fața lui Isus Hristos putem începe să descoperim adevăratele dorințe ale Tatălui nostru ceresc. Câți oameni a ucis Isus cu sabia? Câți a ars cu foc? Câți copii a trecut El prin sulită? Absolut nici unul! Pentru toți cei care se bucură de idei că Dumnezeu a venit să distrugă viețile oamenilor amintiți-vă cuvintele lui Isus:

Isus S-a întors spre ei, i-a certat și le-a zis: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți!⁵⁶ Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască.” Și au plecat într-alt sat. Luca 9:55-56

Sabia pe care Isus o folosește este sabia care iese din gura Sa. Sabia Lui este Cuvântul Său.

În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui. Apoc.1:16.

Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii. Evrei 4:12

i El le-a zis: „Acum, dimpotrivă, cine are o pungă s-o ia; cine are o traistă de asemenea s-o ia și cine n-are sabie să-și vândă haina și să-și cumpere o sabie.. Luca 22:36

... și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.
Efeseni 6:17

Adeptul lui Hristos va urma exemplul Său. Hristos nu a folosit niciodată o sabie fizică. Atunci cum explicăm acest verset?

„Doamne”, I-au zis ei, „iată aici două săbii”. Și El le-a zis: „Destull” Luca 22:38

Isus le-a spus ucenicilor două versete mai devreme "cel care nu are sabie, lasă-l să-și vândă veșmântul și sa cumpere una". Când ucenicii au procurat două săbii fizice, ei nu și-au vândut veșmintele pentru a le obține. Declarația lui Isus a fost pentru individ. Fiecare om trebuia să-și vândă hainele ca să cumpere o sabie. Cum rămâne cu restul ucenicilor și cu porunca de a-ți vinde veșmântul? Care este veșmântul pe care Isus a vrut ca ucenicii să-l vândă?

Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului. ⁴ Iar Îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: **„Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!”** Apoi a zis lui Iosua: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!” Zaharia 3:3-4

Isus i-a spus lui Pilat că împărăția Sa nu era din această lume.

„Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, a răspuns Isus. **„Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor, dar, acum, Împărăția Mea nu este de aici.”** Ioan 18:36

Isus i-a spus lui Pilat că slujitorii Săi nu vor lupta în felul lumii. Ucenicii aveau nevoie de inimile lor curățate pentru a împărți cu dreptate cuvântul adevărului. 2 Timotei 2:15. De asemenea, observăm că, atunci când ucenicii i-au arătat lui Isus cele două săbii, El a spus "este de ajuns". Dacă El ar fi simțit că două săbii sunt de ajuns, atunci El ar fi spus "sunt de ajuns", pentru că aveau mai mult de o sabie. Dacă din anumite motive Isus a spus două săbii sunt suficiente întrebarea este de ajuns pentru ce? Ar trebui să călătorească întotdeauna împreună cu cele două săbii, astfel încât să le aibă întotdeauna cu ei? Erau

aceste săbii suficiente pentru a se apăra împotriva romanilor sau a gărzilor templului? Ideea asta nu are niciun sens. Când Isus a spus "este suficient" la singular, el a vrut să spună că este suficient(destul) cu acest tip de a vorbi. Producerea celor două săbii a revelat veșmântul pe care trebuiau să-l vândă pentru a avea adevărata sabie a Cuvântului lui Dumnezeu pentru a predica Evanghelia păcii. Acesta este modul în care El le-a spus ucenicilor Săi să răspundă celor care s-au opus lor:

Ați auzit că s-a zis: 'Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte'. ³⁹ Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. ⁴⁰ Oricui vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. ⁴¹ Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. ⁴² Celui ce-ți cere, dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine. ⁴³ Ați auzit că s-a zis: 'Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău'. ⁴⁴ **Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc,** ⁴⁵ ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreți și peste cei nedreți. Matei 5:38-45

Vă va învinge Satana în victoria lui Israel asupra Cananului cu sabia, sau îl veți vedea pe Tatăl nostru milostiv lăsându-i pe oameni să aibă propriile lor dorințe și urmându-și propriul curs până la finalizarea ei. Alege în această zi pe cine vei sluji; în ceea ce mă privește pe mine și casa mea, îl vom sluji pe Dumnezeu mereu milostiv care nu va ignora nici un fel de nedreptate, ci va lăsa grâul și neghina să vină maturitate ca inima fiecărui om va fi revelată.

Cum este posibil să îndeplinești aceste lucruri cu o sabie sau o arma la cap pentru a te proteja? Este timpul să punem sabia înapoi în locul ei. Lăsați-o să ruginească și aveți încredere în Tatăl nostru să-Și trimită îngerii să aibă grijă de noi. Cucerirea Canaanului de către Israel a fost realizată de sabie pentru că cei mai mulți dintre ei nu au avut încredere în Domnul pentru a alunga Cananiții prin frica de Dumnezeu. Toate mormăielile, plângerile și teama că Dumnezeu a vrut să-i omoare în pustiu însemnau că, în loc să fie o lumină pentru

neamuri, păcatul națiunilor din jurul lui Israel a fost pedepsit de păcatul lui Israel. Așa cum spun poruncile:

Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești, căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, Exod 20:5

Mulți dintre israeliți îl urau pe Dumnezeu pentru că se temeau că El îi va ucide în deșert. Păcatele strămoșilor lor au fost continuate, și astfel istoria lui Israel este îmbibată în sânge. Nu lăsați victoriile lui Israel cu sabia să vă învingă înțelegerea voastră a caracterului lui Dumnezeu, așa cum a fost revelat în Isus. Nu lăsa un grup de sclavi plângăcioși și mormăitori determina pentru tine ceea ce Dumnezeu este ca. Să ținem toate poruncile lui Dumnezeu, inclusiv pe cea care spune: "Să nu ucizi".

13. Coroana de spini

Procesul și moartea lui Hristos ne confruntă cu mizeria naturii umane. Bărbații și femeile care au luat parte la umilirea, bătaia și moartea lui Hristos au fost pur și simplu o manifestare a spiritului umanității care a disprețuit și a respins Spiritul lui Hristos de la căderea omului. Corzile care l-au legat pe Isus, tijele cu care a fost bătut, lemnul și cuiele pentru crucea pe care a fost răstignit au fost toate lucrurile pe care El Însuși le-a creat. Citim:

Toate lucrurile au fost făcute prin El, și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. Ioan 1:3

Coroana de spini pusă pe capul Său a fost foarte semnificativă și conținea un adevăr spiritual profund. Când Adam a căzut în păcat, spini care au venit ca rezultat au fost o manifestare a blestemului adus de păcat.

Omului i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: ‘Să nu mănânci deloc din el’, **blestemat este acum pământul din pricina ta.** Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; ¹⁸**spini și pălămidă** să-ți dea și să mănânci iarbă de pe câmp. Geneza 3:17-18

De ce a căzut blestemul pe pământ? Care a fost relația dintre om și pământ?

Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu. Geneza 2:7

Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; **el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.**” Geneza 1:26

Dumnezeu a format omul din pământ și i-a dat omului stăpânire asupra pământului. Acest fapt arată că există o legătură intimă între om și pământ. Lucrurile făcute de om au un efect direct asupra pământului. Blestemul care a căzut asupra lui Adam s-a reflectat imediat în spinii și ciulinii pe care i-a produs. Pământul a fost

blestemat de dragul omului, pentru ca el să poată discerne în convulsiile naturii un index al nivelului de răutate care există în societatea umană, și, prin urmare, ar putea servi ca un avertizare.

Preoții cei mai de seamă au strâns arginții și au zis: „Nu este îngăduit să-i punem în vistieria Templului, fiindcă sunt preț de sânge”.⁷ Și după ce s-au sfătuit, au cumpărat cu banii aceia „Tarina olarului”, ca loc pentru îngroparea străinilor. Matei 24:6-7

Există o relație causală între războaiele și conflictele oamenilor, și convulsiile și dezastrele din natură. Pe măsură ce conflictele și depravarea în societate crește, astfel dezastrele din natură cresc; astfel natura este un barometru al nivelului de rebeliune în om. Când briza naturii, proiectată să răcorească și să-i consoleze pe oameni, se transforma în uragane; sau când ploaia care este concepută pentru a aduce viață face ca râurile să-și rupă malurile aducând moartea și distrugerea, atunci vedem dovezi ale aceleiași răzvrătiri care există în inimile oamenilor manifestate în calamitățile naturii.

Relația causală dintre om și natură înseamnă că, pe măsură ce rebeliunea rasei umane crește, la fel și rebeliunea vântului, a focului și a inundațiilor. Pe măsură ce oamenii încalcă poruncile lui Dumnezeu cu mai mult zel, pământul va încălca legile naturii și va reflecta oamenilor propria lor răzvrătire. Pe măsură ce spiritul răzvrătirii în oameni se ridică împotriva lui Hristos și ei caută să-l omoare pe Cel care are stăpânire asupra lor, așa natura se va ridica în răzvrătire împotriva omenirii și va căuta să-l omoare. Pe măsură ce oamenii cutreieră pământul și îi devorează pe alții cu limbile și săbiile lor, astfel fiarele câmpului vor cutreiera pământul și le vor devora în același mod. Cum un om seamănă așa va și culege. Pe de altă parte, pământul nu va fi în război cu omul care este în pace cu Dumnezeu, și nu în rebeliune împotriva Lui.

Ferice de omul pe care-l ceartă Dumnezeu! Nu nesocoti mustrarea Celui Atotputernic.¹⁸ El face rana și tot El o leagă;

El rănește și mâna Lui tămăduiește.¹⁹ De șase ori te va izbăvi din necaz și de șapte ori nu te va atinge răul. ²⁰ El te va scăpa de moarte în vreme de foamete și de loviturile sabiei în vreme de război.²¹ Vei fi la adăpost de biciul limbii, vei fi fără teamă când

va veni pustiirea. 22 Vei râde de pustiire, ca și de foamete, și nu vei avea să te temi de fiarele pământului.

23 Căci vei face legământ până și cu pietrele câmpului, și fiarele pământului vor fi în pace cu tine. 24 Vei avea fericire în cortul tău, îți vei găsi turmele întregi, Iov 5:17-24

În timp ce Hristos atârna de cruce, soarele a refuzat să strălucească, pământul s-a zguduit și fulgerele au căzut din cer. Natura a fost în simpatie cu Autorul său, Fiul lui Dumnezeu. În același timp, în timp ce El poartă păcatele lumii și coroana de spini, natura pare să caute să-L omoare.

Atunci s-a zguduit pământul și s-a cutremurat, temeliile munților s-au mișcat și s-au clătinat, pentru că El se mâniase.

8 Din nările Lui se ridica fum și un foc mistuitor ieșea din gura Lui: cărbuni aprinși țâșneau din ea..... Domnul a tunat în ceruri,

Cel Preaînalt a făcut să-I răsune glasul cu grindină și cărbuni de foc.¹⁴ A aruncat săgeți și a risipit pe vrăjmașii mei,

a înmulțit loviturile trăsnetului și i-a pus pe fugă.¹⁵ Atunci s-a văzut albia apelor și s-au descoperit temeliile lumii, la muștrarea Ta, Doamne, la vuietul suflării nărilor Tale. Psalm 18:7-8,13-15.

Convulsiile naturii la moartea lui Hristos pe cruce ne dau indicii despre modul în care natura reflectă rebeliunea omului. Inocența lui Isus a făcut ca natura să fie în simpatie cu El; totuși, în calitate de purtător al păcatului nostru, natura îl străpungea cu coroana sa de spini. Fulgerele din cer păreau să indice nemulțumirea cerului însuși. În această relație dintre om și natură am putea descoperi motivele potopului. Biblia spune despre cei care au trăit înainte de potop:

Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete,² **fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales.**³ Atunci, Domnul a zis: „Duhul Meu nu va rămâne^[a] pururea în om, căci omul nu este decât carne păcătoasă; totuși^[b], zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.”⁴ Uriașii erau pe pământ în vremurile acelea și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut ele copii; aceștia erau vitejii care au fost în vechime,

oameni cu nume.⁵ **Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.**⁶ I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui.. Geneza 6:1-6

Biblia spune că însuși imaginația gândurilor oamenilor a fost doar rea continuu. Bărbați plini de poftă și de sete de putere practicau orice fel de urâciuni inimaginabile. Ticăloșia neîngrădită a omului avea un efect din ce mai mare asupra pământului. Răzvrătirea oamenilor împotriva legii lui Dumnezeu alimenta direct distrugerea naturii.

În mila, Dumnezeu a avertizat lumea prin Noe că un potop va veni pe pământ. Așa cum omul s-a distrus moral, această distrugere s-a manifestat pe pământ.

Pământul, de asemenea, a fost **corupt** [H7843] înaintea lui Dumnezeu, iar pământul a fost umplut cu violență. (12) Și Dumnezeu s-a uitat la pământ și, iată, a fost **corupt**; [H7843] pentru că toată carnea și-a corupt calea pe pământ. (13) Și Dumnezeu i-a spus lui Noe: Sfârșitul trupului a venit înaintea Mea; **căci pământul este plin de violență prin ei**; și, iată, îi voi **distruge** [H7843] cu pământul. Geneza 6:11-13

Când Dumnezeu s-a uitat la pământ, a văzut că oamenii s-au corupt complet. Același cuvânt ebraic pentru *corupt* în Geneza 6:11 este folosit în Geneza 6:13 ca *distruge*. În aceste versete suntem provocați încă o dată să ne întrebăm cum citim aceste fragmente. Acum, se poate concluziona că Dumnezeu a decis să distrugă pe toți, în afara de opt dintre locuitorii pământului, din cauza depravării lor, aducând astfel ticăloșia la un capăt. În schimb, puteți vedea că Dumnezeu știa că corupția oamenilor se va reflecta în cele din urmă în pământ și această corupție va distruge lumea. Pe măsură ce oamenii trăiau în exces și se răzvrăteau împotriva legii lui Dumnezeu, pământul începea să-și depășească granițele și să se răzvrătească împotriva oamenilor.

Biblia spune că Dumnezeu a văzut că pământul era plin de violență. Majoritatea creștinilor cred că Dumnezeu ar răspunde la violența omului devenind el însuși violent, și ucigând-ui pe toți într-un potop violent. Cât de trist să crezi că Dumnezeu va deveni violent ca oamenii

pentru a controla violența. Câtă violență se găsește în Fiul lui Dumnezeu, care este imaginea expresă a Tatălui Său?

Groapa Lui a fost pusă între cei răi, și mormântul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că **nu săvârșise nicio nelegiuire** și nu se găsisse niciun vicleșug în gura Lui. . Isaia 53:9

De unde vine violența?

Prin mărirea negoțului tău te-ai umplut de silnicie și ai păcătuیت;

...

Ezechiel 28:16

Scriptura spune că răul îi va ucide pe cei răi. Psalmul 34:21. Legile naturii nu-l obligă pe Dumnezeu să fie violent cu oamenii. Scripturile ne oferă o indicație a modului în care aceste legi au fost stabilite la început.

Cine s-a suit la ceruri și cine s-a pogorât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? **Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului?** Cum se numește el și cum cheamă pe fiul său? Știi tu lucrul acesta? Proverbe 30:4

Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere.⁵ Cine i-a hotărât măsurile, știi? Sau cine a întins frânghia de măsurat peste el?⁶ Pe ce sunt sprijinite temelile lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului 7 atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie? 8 Cine a închis marea cu porți când s-a aruncat din pântecul mamei ei; **9 când i-am făcut haină din nori și scutece din întuneric; 10 când i-am pus hotar și când i-am pus zăvoare și porți; 11 când am zis: ‘Până aici să vii, să nu treci mai departe; aici să ți se oprească mândria valorilor tale?’** Iov 38:4-11

Ai ajuns tu până la cămarile zăpezii? Ai văzut tu cămarile grindinei,²³ **pe care le păstrez pentru vremurile de strâmtorare, pentru zilele de război și de bătălie?**²⁴ Pe ce cale se împarte lumina? Și pe ce cale se împrăstie vântul de răsărit pe pământ?²⁵ **Cine a deschis un loc de scurgere ploii și a însemnat drumul fulgerului și al tunetului,** ²⁶ pentru ca să cadă ploaia pe un pământ fără locuitori, pe un pustiu unde nu sunt oameni;²⁷ pentru ca să adape locurile pustii și uscate și ca să facă să încolțească și să răsară iarba? Iov 38:22-27

Glasul Domnului răsună pe ape, Dumnezeu slavei face să bubuie tunetul: Domnul este pe ape mari. 4 Glasul Domnului este puternic, glasul Domnului este măreț. 5 Glasul Domnului sfărâmă cedrii; Domnul sfărâmă cedrii Libanului; 6 Îi face să sară ca niște viței, și Libanul și Sirionul sar ca niște pui de bivoli. 7 **Glasul Domnului face să țâșnească flăcări de foc,** 8 glasul Domnului face să se cutremure pustia; Domnul face să tremure pustia Cades. 9 Glasul Domnului face pe cerboaiice să nască; El despoaie pădurile; în locașul Lui totul strigă: „Slavă!” 10 Domnul stătea pe scaunul Lui de domnie când cu Potopul și Domnul împărățește în veci pe scaunul Lui de domnie. 11 **Domnul dă tărie poporului Său, Domnul binecuvântează pe poporul Său cu pace.** Psalm 29:3-11

Glasul Domnului asupra elementelor naturii vorbește despre aceste legi stabilite în natură. Aceste legi care au fost concepute pentru a binecuvânta și sprijini oamenii și ar reflecta spiritul său supus, ascultător de Dumnezeu au fost transformate într-o armă împotriva oamenilor pentru a le distruge. În același mod în care oamenii iau suc pur al strugurilor și îl corup pentru a produce alcool provocând moartea și distrugerea, astfel încât oamenii cu mințile lor corupte poluează pământul și transformă natura într-o armă de distrugere împotriva lor. Idolatria, blasfemia, crima, furtul, lăcomia și toate păcatele rostite în cele Zece Porunci, statute și judecați vor aduce un blestem pe pământ.

Prin Moise, israeliții au fost avertizați că pământul va reacționa la moralitatea lor pervertită.

Să nu faceți ce se face în țara Egiptului, unde ați locuit, și să nu faceți ce se face în țara Canaanului, unde vă duc Eu: să nu vă luați după obiceiurile lor. Levitic 18:3

Domnul l-a avertizat pe Israel să nu se angajeze în adulter, incest, sodomie, homosexualitate și alte poftes pervertite. Dacă ar comite aceste acte, pământul ar reacționa cu siguranță.

Să nu vă spurcați cu niciunul din aceste lucruri, căci prin toate aceste lucruri s-au spurcat neamurile pe care le voi izgoni dinaintea voastră. ²⁵Țara a fost spurcată prin ele; Eu îi voi pedepsi fărădelegea și pământul va vărsa din gura lui pe locuitorii lui. Leviticus 18:24-25

Poftele sexuale pervertite ale bărbaților au o influență asupra pământului. Expunerea prelungită a pământului la aceste orori face ca pământul să se îmbolnăvească violent și îi va vomita pe locuitorii pământului care fac aceste lucruri.

Țara este tristă, sleită de puteri; locuitorii sunt mâhniți și tânjesc; căpeteniile poporului sunt fără putere, ⁵ căci țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic! ⁶ **De aceea, mănâncă blestemul țara și suferă locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; de aceea sunt prăpădiți locuitorii țării și nu mai rămâne decât un mic număr din ei..** Isaia 24:4-6

Aceste versete arată clar calea distrugerii și modul în care încălcarea legii lui Dumnezeu face ca pământul să fie pângărit și să reacționeze. Profetul Isaia relatează că fărădelegile oamenilor fac ca blestemul să devoreze pământul, arzându-i pe locuitorii săi. Fosta distrugere a pământului de către apă în potop și distrugerea viitoare a pământului prin foc sunt legate de poftele oamenilor în felul următor:

Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, ⁴ și vor zice: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!” ⁵ Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei ⁶ **și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă.** ⁷ Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, **prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți..** 2 Petru 3:3-7

Potopul a fost cauzat de poftele și imaginația malefică a oamenilor. Același proces va avea loc atunci când pământul este devorat de foc. În timp ce oamenii ardeau unul pentru altul în zilele Sodomei, orașul a fost ars de foc, astfel încât puțini oameni au rămas. De fapt, au fost doar trei oameni care au scăpat din acel oraș blestemat.

Distrugerea Sodomei este un avertisment pentru noi a ceea ce se va întâmpla la sfârșitul timpului.

Tot așa, Sodoma și Gomora și cetățile dimprejurul lor, care se dăduseră ca și ele la curvie și au pofțit după trupul altuia, ne

stau înainte ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc veșnic. Iuda 1:7

Sodoma și Gomora se dădeau la curvie și imoralitate. Pavel descrie ticăloșia sodomiților ca fiind bărbații din acel oraș care doreau să abuzeze sexual pe vizitatorii care au intrat în casa lui Lot.

tot astfel, și bărbații au părăsit întrebuițarea firească a femeii, s-au **apris în poftele lor unii pentru alții**, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor. Romani 1:27

Pofta arzătoare a oamenilor din Sodoma, care a fost o încălcare completă a legii lui Dumnezeu, a făcut ca pământul și natura să reacționeze într-un mod convulsiv, vomitând locuitorii, astfel încât puțini oameni au fost lăsați. Domnul s-a îndreptat spre inima lui Avraam pentru a pleda pentru orașul Sodoma pentru ca, într-un fel, El să scutească atât orașul, cât și pe locuitori de rezultatele inevitabile ale poftelor lor arzătoare. Hristos a purtat greutatea poftelor lor pentru a reține forțele naturii în timp ce El le-a dat oamenilor din Sodoma timp să se pocăiască. Același lucru s-a întâmplat și în timpul potopului. Înainte de potop, Domnul a reținut forțele naturii atâta timp cât a putut să le dea oamenilor timp să aleagă să se pocăiască și să fie mântuiți.

În această așteptare toata creația geme și se frământa sub greutatea păcatului omului, și acest lucru ne aduce înapoi la realitatea crucii și coroana de spini.

... Hristos puterea lui Dumnezeu, și înțelepciunea lui Dumnezeu. 1 Corinteni 1:24

Prin această putere Hristos susține lumea.

El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui și **care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui**, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi, în locurile preînalte, Evrei 1:3

Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: **fie scaune de domnii**,

fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El: Coloseni 1:16

Deoarece Isus susține toate lucrurile prin puterea Sa, spiritul de rebeliune în om care are impact asupra acestei lumi create este ca o coroană continuă de spini pentru El, presându-l zilnic ca El face toate în puterea Sa pentru a reține efectele naturii omului josnic de la coruperea și distrugerea pământului. În acest context, descoperim că suferința lui Hristos în numele omului este cea care reține cele patru vânturi ale conflictelor.

După aceea am văzut patru îngeri care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Apoc. 7:1

Singurul motiv pentru care îngerii pot ține aceste vânturi este pentru că Hristos ia toată forța ticăloșiei omului asupra Sa, amânând astfel impactul răzvrătirii asupra naturii și a pământului. Când o societate se revoltă complet împotriva Spiritului lui Hristos, nu mai este nimeni care să stea în spărtura și să absoarbă spiritul rebel al omului pentru a preveni conflictele care se manifestă în natură.

Lumea așa cum o știm este complet poluată cu răutate. Internetul este plin de pornografie, iar oamenii se uită peste tot la filme pline de imoralitate și violență. Cantitatea de crimă, război și violență care domină titlurile noastre de știri sugerează toată instabilitatea care ar trebui să fie tradusă direct în elementele fizice ale naturii plasate inițial sub dominația noastră.

În acest moment, lumea ar trebui să fie vomite afară locuitorii săi. Motivul pentru care nu se întâmpla este pentru că Mielul lui Dumnezeu poartă *încă* coroana de spini; El este *încă* disprețuit și respins; El este *încă* străpuns de cuvintele dure și imaginația rea a oamenilor. Cu toate acestea, El absoarbe cât mai mult posibil din aceasta pentru ca noi să avem mai mult timp pentru a realiza aceste lucruri și a ne pocăi.

Data viitoare când te plimbi în pădure sau lângă un râu sau lac liniștit, să știi sigur că liniștea pe care o experimentezi este pentru că

preaiubitul nostru Mântuitor poartă greutatea răzvrătirii omului. În această greutate El previne efectele rebeliunii cât mai mult posibil și evita explozia completa în cutremure, uragane, inundații, și dezastre. Faptul că acestea sunt dezastre în creștere înseamnă că ticăloșia în om este în creștere. Când Hristos este aproape universal respins cele patru vânturi vor fi eliberate pe pământ și apoi natura va reflecta furia omului.

Acesta este motivul pentru care Biblia spune:

Apoi, Domnul a plouat asupra Sodomei și asupra Gomorei pucioasă și foc de la Domnul din cer; Gen. 19:24

Puterea care susține elementele naturii vine de la Hristos pentru că El susține toată creația. Această putere plasată în natură urmează legile stabilite de Tatăl nostru din cer. Aceste legi au fost concepute pentru a reflecta pacea și armonia care ar fi trebuit să existe în inimile oamenilor în timp ce se aflau în părtășie cu Creatorul lor. Pământul ar fi fost plin de păduri luxuriante pline de fructe incredibile, nuci și semințe, iar culoarea vieții ar fi fost dezvăluită peste tot în frumusețea sfințeniei. Aceleași legi sunt transformate în moarte și distrugere atunci când oamenii trăiesc în răzvrătire, iar puterea care cauzează aceste lucruri este puterea lui Hristos care respectă legi imutabile. Acest lucru explică simbolismul tije transformate într-un șarpe, dar vom aborda acest lucru într-un alt capitol.

Marele potop al pământului și focul care a căzut asupra Sodomei nu au fost acte arbitrare ale lui Dumnezeu ca răzbunare pentru ticăloșia omului. Aceste evenimente au fost reținute de Hristos cât mai mult posibil pentru a oferi oamenilor șansa de a se pocăi și de a vedea pericolul lor. Deși aceste legi au fost fixate și date pentru binecuvântarea omenirii, Hristos a fost pus în poziția de a purta efectele negative și reacțiile adverse ale acestei legi. Chiar în momentul în care Hristos a murit acum 2000 de ani observăm imediat efectele asupra pământului:

Sutașul și cei ce păzeau pe Isus împreună cu el, când au văzut cutremurul de pământ și cele întâmplare, s-au înfricoșat foarte tare și au zis: „Cu adevărat, Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!” .
Matei 27:54

Când a doua fiară din Apocalipsa 13 îi face pe toți oamenii să se închine primei fiare și îi face pe toți să primească un semn pe frunte sau în mâini, Hristos va fi din nou răstignit prin respingerea poruncilor Sale. Cele patru vânturi vor fi eliberate pe pământ, iar spiritul rebel al omului va fi ca cărbunele arzând în inima pământului, iar pământul se va ridica într-un spirit de violență și se va distruge pe sine și pe locuitorii săi. Numai cei care au învățat unde este locul secret al Celui Prea Înalt și locuiesc sub umbra Celui Atotputernic, prin ținerea poruncilor lui Dumnezeu prin credința lui Isus, vor fi protejați de aceste lucruri teribile. O mie vor cădea de partea lor și zece mii la dreapta lor, dar moartea nu se va apropia de locuința lor (Psalmul 91:7) pentru că ei sunt în pace cu Dumnezeu și, prin urmare, de asemenea, cu pământul.

Isus putea dormi liniștit într-o barcă înconjurată de o furtună pentru că pământul nu era în război cu El. De-a lungul secolelor au fost multe ocazii când vântul și valurile au fost gata să-i îndepărteze pe urmașii Săi, dar El se ridică și spune elementelor: "Pacea, fii liniștită." Vă îndemn să fugiți cu îngerii din orașul Sodoma și să veniți în Chivotul siguranței. Acum este timpul să ne pocăim și să cerem Spiritul lui Isus ca să putem înceta să mai avem inimi în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, ceea ce face ca pământul să se răzvrătească împotriva noastră.

Mulțumesc Doamne Isus pentru purtarea coroanei de spini în toți acești mulți ani, și reținând înapoi vânturile conflictului - vânturile care influențează sufletele oamenilor în rebeliune și ticăloșie și trebuie să culeagă în cele din urmă recolta lor din pământ. Fie ca noi să ne întoarcem de la căile noastre rele, să încetăm să încălcăm legământul veșnic și să învățăm să ținem poruncile, statutele și judecățile pentru ca pacea să domnească din nou pe pământ.

14. Puterea morții

Când a luat Isus oțetul, a zis: „S-a isprăvit!” Apoi și-a plecat capul și **Și-a dat duhul..** Ioan 19:30

Isus a strigat cu glas tare: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!”**Și când a zis aceste vorbe, Și-a dat duhul..** Luca 23:46

Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, **Hristos a murit pentru noi..** Romani 5:8

Când Isus și-a atârnat capul și a murit, universul, inclusiv cei de pe pământ care au asistat la evenimentele care au dus la moartea Sa, au văzut cea mai puternică demonstrație a dragostei Tatălui pentru rasa umană. În ciuda a toate, batjocorit, scuipat, lovit, și biciuit Isus nu a ripostat. El spusese: "Tată, iartă-i pentru că ei nu știu ce fac." În timp ce Isus murea în agonie, El s-a gândit la mama Sa pământescă, Maria, și l-a rugat pe Ioan să aibă grijă de ea. L-a iertat pe hoțul penitent și i-a promis viață veșnică. După ce a asistat la aceste evenimente, un soldat roman a mărturisit:

Cu adevărat acest om a fost Fiul lui Dumnezeu. Marcu 15:39

Ce răbdătoare, eterna, dragoste uimitoare! Salvatorul nostru a îndurat cu răbdare cea mai crudă, nedreaptă, violentă manifestare a urii umane inspirată de demoni. Satana a stârnit ura conducătorilor evrei, a preoților și a mulțimii. În faptele lor privim caracterul lui Satana. Violent, plin de ură, înșelător, nemilos și crud până la sfârșit, Satana a fost pe deplin revelat pentru cine era. În povestea crucii vedem pe deplin revelat caracterul lui Dumnezeu în Hristos, și caracterul lui Satana în oameni. Dându-Se pe Sine să moară, Domnul nostru Isus l-a învins pe cel care L-a urât de la începutul controversii. Vorbind despre Satana, Isus le-a spus fariseilor:

Voi aveți de tată pe Diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. **El de la început a fost ucigaș** și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, **căci este mincinos și tatăl minciunii..** Ioan 8:44

Prin capturarea lui Hristos pe timp de noapte și farsa unui proces cu martori falși și contradictorii care stau să-L condamne pe Hristos,

vedem spiritul înșelător și mincinos al lui Satana. În batjocură și bătaie vedem cruzimea și lipsa lui de inimă. În răstignire vedem extremele violenței sale. Prin moarte, Hristos l-a învins pe Satana. Așa cum ne spun Scripturile:

Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, **prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții**, adică pe Diavolul; Evrei 2:14

Biblia ne învață că Satana are puterea morții. Acest lucru ridică o întrebare critică în înțelegerea caracterului lui Dumnezeu. este posibil ca Satana să aibă puterea morții când Dumnezeu este cel care le-a spus lui Adam și Evei:

dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.”. Geneza 2:17

A amenințat Dumnezeu că-i va ucide pe Adam și Eva dacă vor mânca rodul pomului cunoașterii binelui și răului? Biblia spune clar ce ucide păcătosul.

Pentru ca plata păcatului este moartea... Romani 6:23

Răul îi va ucide pe cei răi, iar cei care-i urăsc pe cei drepecți vor fi dezolați. Psalmul 34:21

Dar cel ce păcătuiește împotriva mea își vatămă sufletul său; **toți cei ce mă urăsc pe mine iubesc moartea.**”Proverbs 8:36

Moartea este rezultatul păcatului. Este vina de a acționa într-un mod egoist, violent și plin de ură împotriva Tatălui nostru iubitor din cer, care va ucide păcătosul. Biblia ne spune că Hristos nu numai că are viață, dar El este viața.

Isus ia spus, **eu sunt** calea, adevărul, și **viața**; Ioan 14:6

Isus i-a zis: „**Eu sunt învierea și viața**. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Ioan 11:25

Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la **Cuvântul vieții** – 2 **pentru că viața a fost arătată** și noi am văzut-o și

mărturisim despre ea **și vă vestim viața veșnică**, viață care era la Tatăl și care ne-a fost arătată –, 1 Ioan1:1-2

Trebuie să fim atenți la cuvintele lui Isus. El nu *numai că are* viață, dar el *este* viața. Dacă Isus este viață, atunci El nu poate avea nici o legătură cu moartea. Dacă Isus *este* viață, atunci nu este posibil ca El să *provoace* moartea. Să observăm cu atenție modul în care Isus exprimă acest lucru:

Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească. **Eu am venit ca oile să aibă viață**, și s-o aibă din belșug.. Ioan 10:10

Hoțul este cel care ucide, dar Hristos este cel care dă viață. Dacă Hristos a administrat moartea celor care încalcă legea Tatălui Său, atunci Hristos are atât puterea vieții, cât și a morții. Prin aceasta ne referim la faptul că viața și moartea pleacă de la El. Dar aceasta este o contradicție completă, și de aceea Biblia ne spune că Satana are puterea morții. Satana nu ar putea avea puterea morții dacă Hristos și-ar folosi puterea pentru a ucide oameni. Aceasta ar însemna că Hristos ar avea puterea morții. Dar Biblia spune clar că Satana are puterea morții. Moartea este, de asemenea, direct legată de întuneric:

Înainte de a mă duce, ca să nu mă mai întorc, în țara întunericului și a umbrei morții,..Iov 10:21

Cei ce ședeau în întuneric și în umbra morții trăiau legați în ticăloșie și în fiare;; Psalm 107:10

În schimb, citim despre Hristos:

În el era viața; și viața era lumina oamenilor. Ioan 1:4

Ni se spune că în Hristos a fost viața. Nu spune viață și moarte. Această viață pe care o are Hristos este lumina oamenilor. Așa că lumina și viața sunt legate între ele, la fel și întunericul și moartea. Mesajul pe care Isus a venit să-l proclame lumii este acesta:

Vestea pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim este **că Dumnezeu e lumină și în El nu este întuneric**.1 John 1:5

Nu există întuneric în Dumnezeu, ceea ce înseamnă că nu există moarte în El, iar acest lucru ne conduce la concluzia logică că Dumnezeu nu este autorul morții; nici nu are puterea morții. Tot ce poate face este să le acorde oamenilor libertatea de a se distruge singuri dacă doresc. Biblia numește moartea inamicul, ceea ce înseamnă că este *de la* inamic.

Ultimul inamic care va fi distrus este moartea. 1 Cor.15:26

Moartea este un dușman și de aceea Hristos a abolit deja moartea.

El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii,¹⁰ dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, **care a nimicit moartea** și a adus la lumină viața și neputezirea, prin Evanghelic. 2 Timotei 1:9-10

În Hristos nu există moarte, de aceea Isus i-a spus Marthei:

Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?" Ioan 11:26

Cum este posibil ca persoana care crede în Isus să nu moară niciodată? Oamenii mor tot timpul. Observați cum Isus s-a referit la moarte:

După aceste vorbe, le-a zis: „Lazăr, **prietenul nostru, doarme**, dar Mă duc să-l trezesc din somn”. Ioan 11:11

le-a zis: „Dați-vă la o parte, căci **fetița n-a murit, ci doarme!**” Ei își băteau joc de El. Matei 9:24

Există o singură persoană în toată istoria care a murit în conformitate cu această definiție.

Dar pe Acela care a fost făcut pentru „puțină vreme mai prejos decât îngerii”, adică pe Isus, Îl vedem „încununat cu slavă și cu cinste” din pricina morții pe care a suferit-o, pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să *guste moartea pentru toți*. Evrei 2:9

Dacă fiecare om care este acum în mormânt a gustat moartea însuși, care ar fi scopul ca Isus să guste moartea pentru fiecare om dacă el

nu ar fi murit acea moarte a separării finale pe care cei răi o experimentează la sfârșitul celor 1000 de ani?

Isus este singura persoană care a murit de fapt. Restul celor care au trăit dorm în mormânt. Toată lumea va fi înviată fie la viața veșnică, fie pentru a lua parte la a doua moarte, sau a doua oară când moartea are loc în istoria universului. Când Isus a strigat "în mâinile tale, îmi comit spiritul" în timp ce purta păcatele întregii lumi, El a spulberat puterea morții. A eliminat complet nevoia ca cineva să moară. Deci, în acest moment, Biblia ne spune că moartea este deja abolită. Singurul motiv pentru care oamenii vor muri la sfârșitul timpului este pentru că refuză să accepte viața care există în Hristos. Nu poți elimina moartea și apoi, mai târziu, să provoci moartea. Acest lucru este complet imposibil.

În momentul în care cei răi sunt în cele din urmă distruși Biblia spune:

Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc.
Iazul de foc este moartea a doua. Apoc. 20:14

Este adesea exprimat faptul că lacul de foc *este iadul*, dar Biblia ne spune că iadul este aruncat *în* lacul de foc, împreună cu moartea. Ce este lacul de foc? Este exact aceeași experiență pe care Isus a suferit-o pe cruce. Dumnezeu nostru este un foc consumator. Evrei 12:29. Puritatea caracterului Său și altruismul iubirii Sale atunci când sunt revelate păcătosului le arată vina teribilă pentru egoismul lor. Lumina arde în întuneric și pentru că cei răi refuză să accepte mila, ca Cain toți strigă "Nedreptatea mea este mai mare decât poate fi iertată" și sunt zdrobiți de propria lor vină. Astfel răul ucide pe cei răi și plata păcatului este moartea. Psalmul 34:21, Romani 6:23.

Dacă Dumnezeu și Fiul Său ucid oameni, atunci ei au moartea în Spiritul Lor. Dacă asta ar fi moartea adevărată nu ar putea fi distrusă și nu ar fi considerată un dușman. Din nou, trebuie să afirmăm că Hristos nu are *pur* și simplu viața veșnică, El *este* viața veșnică. Nu poți *fi* viața veșnică și să ai moartea în caracterul tău în același timp, pur și simplu nu este posibil!

Oare din aceeași vână a izvorului țâșnește și apă dulce, și apă amară? Iacov 3:11

Considerăm un alt punct vital cu privire la această întrebare.

Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului **și suntem schimbați în același chip al Lui**, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.. 2 Corinteni 3:18

Pe măsură ce privim slava sau caracterul Domnului, vom fi schimbați în aceeași imagine. Așa cum Dumnezeu și Fiul Său sunt viață, privindu-i și cunoscându-i înseamnă că vom avea viață.

Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.. Ioan 17:3

Aceasta înseamnă că, dacă citim poveștile Vechiului Testament din Biblie crezând că Dumnezeu ucide oameni, atunci privind acest lucru ca fiind caracterul lui Dumnezeu, acesta va deveni parte a caracterului nostru. Acum gândește-te la asta dintr-o altă perspectivă. Biblia ne spune:

căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și **anume Hristos în voi, nădejdea slavei**. Coloseni 1:27

Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci **Hristos trăiește în mine**. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine. Galateni 2:20

Dacă Hristos locuiește în voi prin Spiritul Său și credeți că Hristos ucide oameni ca parte a caracterului Său, atunci veți avea spiritul unui ucigaș care locuiește în voi. Dar, din moment ce Hristos este viața veșnică, nu este posibil să aveți pe Hristos și spiritul unui criminal locuind în tine, în același timp.

Acesta este unul dintre motivele pentru care oamenii mor; este pentru că ei venerază un Dumnezeu care ucide oameni. Dacă credeți că Dumnezeu și-a pătat mâinile în moartea a sute de mii de oameni și va pune la moarte miliarde de oameni în viitor, atunci lumina caracterului lui Dumnezeu este înghițită de moarte, iar moartea este înțeleasă ca domnind pe tronul universului. Dacă te închini unui Dumnezeu ca acesta și vezi un Dumnezeu ca acesta zi de zi, acest tip

de închinare te va ucide. De ce? Privind slava Domnului ne transformăm în aceeași imagine. 2 Corinteni 3:18.

Singura cale ca Dumnezeu să distrugă moartea era să dezvăluie oamenilor ce era în inimile lor față de Fiul lui Dumnezeu. Când Isus a venit pe pământ ura naturală care există în toți oamenii pentru Hristos a fost revelată. În cruce vedem cât de ușor cum satana poate muta inimile oamenilor la violență și crimă. Prin moartea crucii, Hristos a revelat caracterul lui Satan și a dat lumii șansa de a vedea cât de rea este rasa umană cu adevărat. Pe măsură ce privim la cruce, ne confruntăm cu umanitatea noastră și, prin Spiritul lui Hristos, ni se oferă abilitatea de a primi Spiritul Său altruist, iubitor și blând.

Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Matei. 11:29

Isus este blând și umil. Isus își iubește dușmanii. Isus se roagă pentru cei care îl urăsc și îl roagă pe Tatăl Său să-i ierte pe cei care îl persecută. Acesta este un Spirit dătător de viață. Asta e viața veșnică.

Dar cum rămâne cu textele din Biblie care par să ne spună că Dumnezeu ucide oameni? Să ne amintim să citim Vechiul Testament prin prisma vieții lui Hristos. Citirea Bibliei în afara vieții lui Hristos va aduce într-adevăr moartea. Motivul pentru aceasta, așa cum am afirmat, este că, dacă vă închinați unui Dumnezeu care ucide oameni, atunci vă închinați unui Dumnezeu al morții, și prin a privi acest lucru veți muri. Acesta este simbolismul găsit în porunca ca israeliții să nu urce pe Muntele Sinai.

Să hotărâști poporului anumite margini de jur împrejur și să spui: ‘Să nu cumva să vă suiți pe munte sau să vă atingeți de poalele lui.’ Oricine se va atinge de munte va fi pedepsit cu moartea. ¹³ Nicio mână să nu se atingă de el, ci pe oricine se va atinge, să-l omoare cu pietre sau să-l străpungă cu săgeți: dobitoc sau om nu va trăi. Când va suna trâmbița, ei vor înainta spre munte.”. Exod 19:12-13

Numai prin intermediul mediatorului puteau vorbi cu Dumnezeu. Moise l-a reprezentat pe Hristos ca mijlocitor al nostru. Moise putea urca pe munte fără să moară pentru că avea o înțelegere a

caracterului lui Dumnezeu. Când a coborât de pe munte, fața lui a strălucit cu lumina slavei sau caracterului lui Dumnezeu. Dacă citim Vechiul Testament fără a avea viața lui Hristos ca mijlocitor, atunci vom fi copleșiți sau "împușcați" cu idei false despre Dumnezeu și care ne vor ucide în cele din urmă.

Să știți dar că Eu sunt Dumnezeu Și că nu este alt dumnezeu afară de Mine; Eu dau viață și Eu omor, Eu rănesc și Eu tămăduiesc, Și nimeni nu poate scoate pe cineva din mâna Mea. Deuteronom 32:39

Fără a interpreta acest verset prin viața lui Hristos am putea citi următoarele:

Omor câțiva oameni și pe alții îi salvez în viață.

Știind că Isus nu a ucis pe nimeni în timp ce pe pământ suntem încurajați să continuăm să căutăm pentru a înțelege ce înseamnă acest lucru. În primul rând vom observa *ucide* și le dau *viață* sunt unite împreună:

Ucid *și* dau viață;

Cuvântul ***ucide*** este conectat direct la cuvântul dau ***viață***. Deci acțiunea uciderii este urmată de acțiunea dării de viață. Următorul indiciu este conținut în următoarea parte a textului:

Eu ucid, și dau viață; rănesc, și vindec:

Aceasta este o formă comună de scriere în ebraică. Se numește paralelism. Prima parte și a doua parte exprimă aceeași idee, dar în moduri diferite pentru a oferi o imagine mai clară a sensului. Principiul rănirii și vindecării este direct legat de lucrarea Evangheliei. Pentru a ne naște din nou, trebuie să murim fata de vechea noastră viață. Pentru a fi vindecați, trebuie să fim răniți de legea care ne dezvăluie păcatele. Nu poate exista înviere în noutatea vieții fără moarte fata de vechea viață. Pavel ne arată sensul Deuteronomului 32:39 când spune:

... pentru litera ucide, dar spiritul dă viață. 2 Cor. 3:6

Dumnezeu îl ucide omul vechi prin lege, dar îl ridică pe omul nou la viață prin Spirit. Deci, această declarație a lui Moise din Deuteronom 32:39 este o referire a Evangheliei la lucrarea Spiritului lui Dumnezeu pentru a ne salva, astfel încât nimeni să nu ne poată scoate din mâna Sa.

Dacă căutăm în Biblie alte exemple unde apare această secvență de cuvinte ebraice, găsim un alt loc care definește această frază "Ucid și dau viață".

Domnul omoară și învie, El pogoară în Locuința morților și El scoate de acolo 1 Samuel 2:6

Prima parte a versetului este reafirmată a doua oară, dar într-un alt mod pentru a explica sensul. Utilizarea de colon în King James, de asemenea, ne spune că ceea ce vine după colon este o definiție a ceea ce tocmai a fost exprimată.

Domnul ucide, și da viață: el aduce în mormânt, și el scoate de acolo.

Deci, acest termen este o trimitere la puterea învierii lui Hristos, care este învierea și viața și nu autorul morții. Acest verset este o rugăciune jubilară Anei când ea a triumfat. Ea continuă:

Domnul face săraci, și face bogat: el aduce jos, și ridică în sus. (8)
El i-a ridicat pe săraci din țărână și l-a ridicat pe cerșetor din bălegar, pentru a-i pune printre prinți și pentru a-i face să moștenească tronul slavei: căci stâlpii pământului sunt ai Domnului, iar el a pus lumea asupra lor. 1 Samuel 2:7-8

De fiecare dată când contextul primei acțiuni este urmat de a doua acțiune. Ana a fost redusă de incapacitatea de a avea un copil în timp ce era batjocorită de cealaltă soție care avea copii. Această experiență i-a ucis vechea natură, dar, având încredere în Domnul și copilul promis a venit, ea a fost din nou în viață. Ea a fost săracă în spirit, dar acum ea a fost bogată. Iov vorbește și despre asta.

Dacă un om **moare**, va **trăi** din nou....? Iov 14:14

Iov vorbește despre înviere folosind aceleași două cuvinte ebraice găsite în Deuteronom 32:39. Când Naman vine la regele Israelului

cerând vindecare, regele a folosit această expresie din Deuteronom 32:39

Și s-a întâmplat, când regele lui Israel a citit scrisoarea, că și-a rupt hainele, și a spus: **Sunt Eu Dumnezeu, săucid și să fac viu**, că acest om i-mi trimite să recupereze un om de lepră lui?

Naman a fost condamnat la moarte din cauza leprei. Regele Israelului a exclamat de fapt: "Acest om crede că pot învia oamenii din morți?!"

Deci, atunci când aplicăm principiile citirii Vechiului Testament prin prisma vieții lui Isus și aplicăm regulile lui Miller de a vedea prin Biblie unde se găsește aceeași frază, atunci Biblia ne va dezvălui ce înseamnă. Când Moise a scris "Ucid și trăiesc" Hristos îi spunea lui Moise că El este Învierea și Viața! O revelație a aceleiași Evanghelii se găsește în Noul Testament. Când știm acest adevăr, nimic nu ne poate scoate din mâinile Tatălui nostru din cer. Este modul în care citiți acest text, sau mai citiți încă ca Dumnezeu spune, *ucid pe unii oameni și pe alții îi salvez*. Cum citești?

Iată, îți pun azi înainte viața și binele, moartea și răul.
Deuteronom 30:15

Cât de minunat să știi că Isus este viața veșnică. El este dătătorul de viață și restauratorul și știm, ca El este imaginea exactă a Tatălui. Nu există întineric sau moarte în Tatăl. Hristos ne-a revelat acest lucru în timp ce era pe pământ pentru că Nu a ucis pe nimeni și nu a ținut toate poruncile Tatălui Său. Pe cine venerezi?

Dacă Dumnezeul pe care îl sluiți are spiritul morții în el, atunci el nu este Dumnezeul lui Isus Hristos, așa cum este revelat în Evanghelie. În Satana este moartea și răul, iar în Hristos este viață și bine. Alege-te în această zi pe cine vei sluji.

Cel care m-a văzut pe mine l-a văzut pe Tatăl; Ioan 14:9

Pe cine venerezi? Depinde numai de tine.

15. Poruncile Tatălui meu

Cartea Psalmilor ne vorbește despre dragostea lui Hristos pentru poruncile Tatălui Său. Înainte ca Salvatorul să vină pe pământ, El a spus:

Apoi am spus eu, Lo, am venit: în volumul cărții este scris despre mine, (8) Mă bucur să fac voia Ta, O, Dumnezeuul meu: da, legea ta este în inima mea. Psalmul 40:7-8

Fiul lui Dumnezeu ne dă o demonstrație divină a legii Tatălui Său. Atât dragostea Sa pentru porunci, cât și exemplul Său zilnic în timp ce era aici pe pământ ne arată legea în culori vii vibrante. În plus, viața lui Isus nu este doar o demonstrație a legii Tatălui Său, ci chiar viața Sa este cea care locuiește în inimile tuturor celor care Îl slujesc.

Legea celor înțelepți este o fântână a vieții, pentru a se îndepărta de capcanele morții. Proverbe 13:14

Isus este înțelepciunea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1:24) și începutul înțelepciunii Sale este reverența Sa profundă și dragostea față de Tatăl Său și poruncile Sale.

Frica de Domnul este începutul înțelepciunii, iar cunoașterea sfântului este înțelegerea. Proverbe 9:10

Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. . Eclesiast 12:13

Singurul mod în care putem să ne temem sau să-L venerăm pe Dumnezeu și să ținem poruncile Sale este să avem Spiritul Fiului lui Dumnezeu locuind în noi. El este fântâna tuturor celor care țin poruncile Tatălui. Toți cei care au credință în Hristos primesc porunca Sa prin Spirit. Nu este posibil să ținem legea lui Dumnezeu fără a avea Spiritul lui Hristos.

Dar acum s-a arătat o neprihănire^[a], pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și Prorocii – ²²și anume neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire. Romani 3:21-22

Pavel ne spune că neprihănirea lui Dumnezeu se manifestă în Isus Hristos și ne este dată în mod liber, fără nici o nevoie din partea noastră de a căuta să-L mulțumim pe Dumnezeu prin eforturile noastre. Totul ne este dat prin credință.

Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, **am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos**, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii. Galateni 2:16

Când acceptăm că Isus este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu și credem în acest nume, atunci primim credința Sa în Tatăl și în toată ținerea Legii. Ce dar minunat primim în Hristos! Păstrarea legii ne este disponibilă în mod liber prin darul Spiritului.

Roadă Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. **Împotriva acestor lucruri nu este lege.** Galateni 5:22-23

Prin inspirația Duhului lui Hristos citim în Psalmi cum Fiul lui Dumnezeu vorbește despre legea lui Dumnezeu.

Binecuvântat este omul care nu umblă în sfatul celor nelegiuți, nici nu stă în calea păcătoșilor, nici nu stă în scaunul celor disprețuitori. (2) **Dar încântarea Lui este în legea Domnului; și în legea el meditează zi și noapte.** (3) **Și el va fi ca un copac plantat lângă râuri de apă**, care aduce fructele sale în sezonul potrivit; frunza lui, de asemenea, nu se va ofili; și orice face el va prospera.

Psalmul 1:1-3

Prin Spiritul lui Hristos, legea este o fântână puternică de apă vie. Acesta este simbolismul exprimat în apa care a ieșit din stâncă care a fost lovită.

Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stâncă Horebului; vei lovi stâncă și va țâșni apă din ea, și poporul va bea.” Moise a făcut așa în fața bătrânilor lui Israel.. Exod 17:6

Horeb e în același loc cu Muntele Sinai. Prin urmare, apa curgea din același loc în care a fost dată legea. Deci, în Hristos legea nu este o scrisoare moartă, ci o realitate vie. Când îl primim pe Hristos, primim următorul sentiment în darul Spiritului Său.

O, cât demult iubesc legea ta! este meditația mea toată ziua.
Psalmul 119:97

Această declarație este de la cel mai lung capitol din Biblie, un capitol care este totul despre cât de minunată este legea. Adevărul simplu este că legea lui Dumnezeu este o transcriere a caracterului Său. Fiul lui Dumnezeu iubește legea pur și simplu pentru că El îl iubește pe Tatăl Său. Când comparați descrierile legii și descrierile caracterului lui Dumnezeu, veți descoperi că sunt exact la fel.

Caracterul lui Dumnezeu		Legea lui Dumnezeu	
1. Spiritual	Ioan 4:24	1. Spirituală	Romani 7:14
2. Iubire	1 Ioan 4:8	2. Iubire	Matei. 22:37-40
3. Adevăr	Ioan 14:6	3. Adevăr	Psalmi 119:142
4. Neprihănit	1 Cor. 1:30	4. Neprihănită	Psalmi 119:144,172
5. Sfânt	Isa. 6:3	5. Sfântă	Romani 7:12
6. Perfect	Matt 5:48	6. Perfecta	Psalmi 19:7
7. Bun	Luke 18:19	7. Bună	Romani 7:12
8. Drept	Deut. 32:4	8. Dreapta	Romani 7:12
9. Pur	1 Ioan 3:3	9. Pura	Psalmi 19:8
10. Neschimbător	Iacov 1:17	10. Neschimbătoare	Matei. 5:18
11. Veșnică	Ps. 90:2	11. Veșnică	Psalmi 111:7,8
12. Calea	John 14:6	12. Calea	Maleahi 2:7-9
13. Minunat	Ps. 48:1	13. Minunata	Osea 8:12
14. Curat	Matei. 8:3	14. Curată	Ezechiel 22:26

Pe măsură ce examinăm poruncile, descoperim că toate sunt despre păstrarea relațiilor; atât relația noastră cu Dumnezeu, cât și unii cu ceilalți.

Caracterul lui Dumnezeu	
1. Te-am scos din sclavie. Nu vei avea nici un alt Dumnezeu în afară de Mine	Mântuitorul, Salvatorul, unicul Dumnezeu, <i>relațional</i>
2. Tu nu va face nici o imagine sculptate	Nu poți avea o relație cu lemn, piatră sau o idee falsă.
3. Nu vei lua numele lui Dumnezeu în deșert.	Integritate, transparență, <i>relațională</i>
4. Amintiți-vă de Sabat pentru că în șase zile Domnul a făcut cerurile și pământul	Creator, sursă de viață, <i>relațional</i>
5. Onorează tatăl și mama	Familie/ concentrare <i>relațională</i> , paternă
6. Nu vei ucide.	Viața este prețioasă, <i>relațiile</i> sunt pentru totdeauna, eu sunt sursa vieții
7. Nu vei comite adulter.	Relațiile <i>intime adevărate</i> sunt pentru totdeauna
8. Nu vei fura.	Spiritual / <i>relațional</i> , nu se concentrează pe material
9. Nu vei minți.	Integritate, transparență, <i>relațională</i>
10. Nu vei râvni	Creator, sursă de viață, <i>relațional</i>

1. Prima poruncă ne spune că Dumnezeu l-a scos pe Israel din sclavia Egiptului, ceea ce ne spune că acest Dumnezeu este un Mântuitor și un Salvator. Când El îmi cere să nu am alți dumnezei în afară de El, îmi spune că El vrea o prietenie strânsă cu mine.
2. A doua poruncă îmi spune că Dumnezeu vrea o *relație* de la inimă la inimă. Închinarea idolilor nu este închinarea din inimă. Nici idolatria nu este închinarea spirituală, adică o legătură a spiritului cu spiritul, și mintea cu mintea. Idolatria este o obiectivare; este o conexiune cu un obiect care nu are viață și/sau o idee care nu este adevărată.
3. A treia poruncă îmi spune că Dumnezeu este transparent în *relațiile* Sale. Dacă intrăm într-o *relație* cu el, El nu vrea ca noi să pretindem în *relație*, făcând aceasta astfel inutilă sau vanitoasă.
4. Porunca a patra este foarte specială pentru că ne spune că Dumnezeu este fântâna vieții, că El a creat totul. Această poruncă are un impact foarte mare asupra percepției noastre despre El și influențează foarte mult atitudinea noastră față de El. Este semnificativ să observăm că porunca sabatului are cea mai mare cantitate de cuvinte dintre toate poruncile.
5. Porunca a cincea este, de asemenea, specială, deoarece ne spune cum curge viața lui Dumnezeu prin canalele pământeste. Această comandă ne promite viață lungă dacă ne onorăm părinții. Aceasta indică în mod specific faptul că părinții noștri ne dezvăluie ceva foarte special despre Dumnezeu și, în onorarea lor, îl onorăm.
6. Porunca a șasea ne spune că Dumnezeu vede viața ca fiind prețioasă. De asemenea, ne spune că Dumnezeu vrea ca *relațiile* să dureze pentru totdeauna.
7. Porunca a șaptea ne spune că unele *relații* sunt periculoase și în ceea ce privește Dumnezeu, este o reflectare a primei porunci de a nu avea alți dumnezei. Este o reamintire că Dumnezeu este sursa noastră *de viață*.
8. Porunca a opta ne spune că Dumnezeu ne va împlini nevoile, că El va avea grijă de noi. De asemenea, ne spune că Dumnezeu nu este concentrat pe lucruri, ci pe *relații*.

9. Porunca a noua este o reflectare a celei de-a treia. Dumnezeu vrea transparență și integritate în *relații*. Un martor fals distruge identitatea ambelor părți și distruge comunicarea.
10. Porunca a zecea în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, ne amintește că El este fântâna vieții. Nu vom vrea nimic când vom crede asta. De asemenea, ne spune din nou despre mintea relațională-spirituală a lui Dumnezeu. Poruncile 5-9 toate pot fi văzute și afișate, dar această poruncă este o problemă a inimii. Este invizibil. Deci această poruncă este critică în înțelegerea naturii împărăției lui Dumnezeu.

Deci, pe scurt, cele zece porunci ne spun că Dumnezeu este:

1. Fântâna vieții
2. El este Creatorul
3. El este Mântuitorul nostru
4. Vrea relații sincere din *inima*.
5. El are grijă de noi ca tată și ne satisface toate nevoile.

În prima sa epistolă, Ioan ne spune că Dumnezeu este iubire și că legea este o reflectare a caracterului Său, de asemenea, dragoste:

Cine zice: „Îl cunosc” și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el. ⁵ Dar cine păzește Cuvântul Lui în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El. 1 Ioan 2:4-5

Isus a exprimat-o în acest fel:

Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea. ¹⁰ **Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.** ¹¹ V-am spus aceste lucruri pentru ca bucuria Mea să rămână în voi și bucuria voastră să fie deplină. ¹² **Aceasta este porunca Mea: Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu.** Ioan 15:9-12

Isus:

1. Nu are alți dumnezei înaintea Tatălui Său pentru că El îl iubește pe Tatăl Său

2. nu se închină zeilor falși și nu face imagini pentru că El îl iubește pe Tatăl Său
3. nu ia numele sau caracterul Său în deșert, deoarece El reflectă pe deplin caracterul Tatălui
4. delicii în comuniunea de sabat cu Tatăl Său
5. îl onorează pe Tatăl Său
6. nu ucide pentru că El este învierea și viața
7. nu comite adulter, deoarece El nu caută nici o relație care este invalidă pentru El
8. nu fură pentru că El are încredere în moștenirea dată lui de Tatăl Său
9. nu minte, deoarece minciuna distruge integritatea relațiilor
10. nu râvnește pentru că El se odihnește în dispoziția Tatălui Său.

Cei mai mulți oameni nu ar avea nici o îndoială cu privire la nouă dintre aceste zece porunci. Problema pentru mulți este cu porunca a șasea - să nu ucizi. Ce facem cu povești ca Iosua întâlnindu-l pe Căpitanul Oștirii Domnului?

Pe când Iosua era lângă Ierihon, a ridicat ochii și s-a uitat. Și iată, un om stătea în picioare înaintea lui, cu sabia scoasă din teacă în mână. Iosua s-a dus spre el și i-a zis: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?”¹⁴ El a răspuns: „Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului și acum am venit.” Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a închinat și I-a zis: „Ce spune Domnul meu robului Său?” Iosua 5:13-14

Când Iosua a pus la moarte locuitorii din Canaan se pare că pentru mulți aceste acțiuni sunt încurajate și conduse de Fiul lui Dumnezeu în fața căruia Iosua a îngenuncheat și venerat. Povești precum distrugerea armatei asiriene sunt prezentate ca dovadă că, într-adevăr, Fiul lui Dumnezeu ucide oameni de dragul de a păstra pe cei aleși de El.

În noaptea aceea, a ieșit îngerul Domnului și a ucis în tabăra asirienilor o sută optzeci și cinci de mii de oameni. Și, când s-au sculat dimineața, iată că toți erau niște trupuri moarte.² Imparati 19:35

Vom aborda povestea armatei asiriene într-un alt capitol. Faptul dinaintea noastră este că atunci când Isus a venit pe pământ și a trăit printre noi, el nu a ucis pe nimeni. Am început această serie cu gândul că viața lui Isus Hristos pe pământ este revelația deplină a Tatălui. Așa cum Isus i-a spus lui Filip:

Isus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? CineM-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: ‘Arată-ne pe Tatăl?’ Ioan 14:9

Isus i-a spus lui Filip că el dezvăluia ucenicilor întregul caracter al Tatălui Său. Într-una din rugăciunile Sale, Isus a spus:

Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe careMi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tău.. Ioan 17:6

În *Numele* Scripturii înseamnă *caracter*, iar Isus indică faptul că El a revelat acest caracter ucenicilor – cei care l-au fost dați din lume.

Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.. Ioan 17:4

Isus este imaginea expresă a slavei Tatălui (Evrei 1:3) și a aceasta slava sau caracter El a revelat-o pe pământ. Aceasta înseamnă că viața lui Isus pe pământ este expresia completă a celor Zece Porunci, care este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Isus nu a ucis pe nimeni în timp ce se afla pe pământ și acest lucru este inclus în declarația Sa că El a ținut poruncile Tatălui Său. Aceasta este cea mai clară confirmare că Dumnezeu nu ucide oamenii. Ea este scrisă în legea Sa și demonstrată de Fiul Său în timp ce se află pe pământ.

Una dintre multele implicații ale acestui adevăr este că ne cere cu adevărat să ne iubim dușmanii. Dacă ar putea exista oameni care sunt considerați de Dumnezeu atât de răi încât El trebuie să-i omoare, atunci acest lucru oferă oamenilor o oportunitate de a judeca pentru ei înșiși oamenii pe care ei consideră demni de moarte. Aceasta complet scurtcircuitează nevoia de a ne iubi dușmanii. În schimb, putem pur și simplu să-i judecăm ca oameni răi pe care Dumnezeu îi va distruge sau, atunci când este necesar, să-i avem pe "slujitorii" Săi să acționeze ca un agent al lui Dumnezeu pentru a face distrugerea.

Prin urmare, credința că Dumnezeu ucide oamenii este mecanismul folosit de oameni pentru a evita nevoia de a iubi dușmanii lor. Așa cum Isus explică legea lui Dumnezeu ne cere să-L iubim pe Dumnezeu și să-i iubim pe toți oamenii.

Un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus și I-a zis: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”²⁶ Isus i-a zis: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?”²⁷ El a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși”.²⁸ „Bine ai răspuns”, i-a zis Isus; „fă așa și vei avea viața veșnică”.²⁹ Dar el, care voia să se îndreptățească, a zis lui Isus: „Și cine este aproapele meu?” Luca 10:25-29

Când avocatul a fost pus sub convingerea de a iubi toți vecinii săi, inclusiv pe cei pe care îi ura în prezent, el a făcut ceea ce fac majoritatea oamenilor și aceasta este de a căuta să redefinească sensul cuvintelor cheie. Cuvântul pe care voia să-l clarifice era cuvântul *vecin*. În același mod mulți oameni, în scopul de a evita convingerea de porunca a șasea caută să redefinească cuvântul *ucide*. Chiar dacă Isus definește pentru noi înțelesul cuvântului prin viața Sa pământească, rămân încercări de a schimba intenția acestei legi. Următoarele reflectă o înțelegere comună:

Există două cuvinte ebraice diferite (*ratsakh*, mut) și două cuvinte grecești (*phoneuo*, *apokteino*) pentru "crimă" și "ucidere". Una înseamnă "a pune la moarte," iar cealaltă înseamnă "a ucide". **Cea din urmă este cea interzisă de cele zece porunci, nu prima.** De fapt, *ratsakh* are o definiție mai largă decât cuvântul englezesc "crimă". *Ratsakh* acoperă, de asemenea, decesele cauzate de neglijență sau neglijare, **dar nu este niciodată folosit atunci când descrie uciderea în timpul războiului. De aceea, cele mai moderne traduceri fac porunca a șasea "Tu nu vei omori" mai degrabă decât "Tu nu vei ucide."** Cu toate acestea, o problemă foarte mare poate apărea în funcție de care traducere o studiezi. Versiunea King James din ce în ce mai populară face versetul ca "Să nu ucizi", deschizând astfel ușa interpretării greșite a versetului cu totul. **Dacă sensul intenționat al cuvântului "Să nu ucizi" ar fi doar acela – fără crime – ar face ca toată vărsarea de sânge aprobată de Dumnezeu făcută de națiunea lui Israel să fie o încălcare a poruncii lui Dumnezeu (Deuteronom 20).** Dar Dumnezeu nu

încalcă propriile Sale porunci, **astfel încât, în mod clar, versetul nu cere un moratoriu complet cu privire la luarea unei alte vieți umane.** <https://www.gotquestions.org/you-shall-not-murder.html>

O examinare atentă a Scripturii arată că acest argument este fals. În primul rând, în cadrul explicației autorul recunoaște că *ratsach*, care este cuvântul tradus "ucide" în Versiunea King James, nu înseamnă numai crimă, dar, de asemenea, moartea accidentală pe care o numim omucidere. Asta nu e crimă.

Dar dacă un om împinge pe aproapele lui fără veste, și nu din vrăjmășie, sau dacă aruncă ceva asupra lui fără să-l fi pândit, ²³ sau dacă aruncă asupra lui din nebăgare de seamă o piatră care-i poate pricinui moartea și moare, fără să-l urască și fără să caute să-i facă rău, ²⁴ iată legile după care va judeca adunarea între cel ce l-a lovit și răzbunătorul sângelui: ²⁵ Adunarea va izbăvi pe ucigaș din mâna răzbunătorului sângelui și-l va face să se întoarcă în cetatea de scăpare unde fugise. Să locuiască acolo până la moartea marelui preot care este uns cu untdelemn sfânt. . Numeri 35:22-25

Ca ucigașul [*Ratsach* H7523] să poată fugi de acolo, care ar fi omorât fără voie pe aproapele lui, fără să-i fi fost vrăjmaș mai dinainte, și să-și poată scăpa astfel viața, fugind într-una din aceste cetăți.: Deuteronom 4:42

În al doilea rând, Dumnezeu a poruncit ca oamenii care comit *ratsach* să se confrunte cu același lucru.

Dacă un om omoară pe cineva, ucigașul (*ratsach* H7523) să fie omorât (*ratsach* H7523) pe mărturia martorilor. Un singur martor nu va fi de ajuns ca să fie osândit cineva la moarte. Numeri 35:30

Cum ar putea fi posibil ca Dumnezeu să poruncească lucruri pe care Cele Zece Porunci le interzic? Pe scurt, Dumnezeu ar putea porunci orice formă de moarte din Scripturi, deoarece Dumnezeu caută să asigure sentința morții pentru a da milă; să nu omoare oameni. Am abordat acest punct în capitolul 9 - *Legea ca o oglindă*.

În al treilea rând, cuvântul *muth* [H4191] din Scriptură este folosit pentru a descrie crima și asasinarea. Saul a dorit să-l ucidă ilegal pe David:

Saul a vorbit fiului său Ionatan și tuturor slujitorilor lui să omoare [muth H4191]pe David.² Dar Ionatan, fiul lui Saul, care iubea mult pe David, i-a dat de știre și i-a zis: „Tatăl meu, Saul, caută să te omoare[muth H4191]. Păzește-te dar mâine dimineață, stai într-un loc tănuțit și ascunde-te.: 1 Samuel 19:1-2

Saul a ordonat uciderea ilegală a preoției:

Și împăratul a zis alergătorilor care stăteau lângă el: „Întoarceți-vă și omorâți pe preoții Domnului, căci s-au învoit cu David: au știut bine că fuge, și nu mi-au dat de veste.” Dar slujitorii împăratului n-au voit să întindă mâna ca să lovească pe preoții Domnului.¹⁸ Atunci, împăratul a zis lui Doeg: „Întoarce-te și lovește pe preoți.” Și Doeg, Edomitul, s-a întors și a lovit pe preoți; a omorât [muth H4191] în ziua aceea optzeci și cinci de oameni care purtau efodul de in. . 1 Samuel 22:17-18

Asasinarea lui Isbosheth:

Au intrat în casă pe când el era culcat pe pat, în odaia lui de dormit, l-au lovit, l-au omorât[muth H4191] și i-au tăiat capul. I-au luat capul și au mers toată noaptea prin câmpie. 2 Samuel 4:7

Absalom ordonă uciderea ilegală a fratelui său vitreg Amnon:

Absalom a dat următoarea poruncă slujitorilor săi: „Luați seama, când se va veseli inima lui Amnon de vin și când vă voi zice: ‘Loviți pe Amnon!’ atunci să-l omorâți; [muth H4191] să nu vă temeți de nimic. Oare nu vă poruncesc eu? Fiți tari și arătați-vă oameni de inimă!” 2 Samuel 13:28

Athaliah îi ucide pe toți fiii regelui, cu excepția lui Joash:

Dar Ioșeba, fata împăratului Ioram, sora lui Ahazia, a luat pe Ioas, fiul lui Ahazia, și l-a ridicat din mijlocul fiilor împăratului când i-a omorât: [muth H4191]l-a pus împreună cu doica lui în odaia paturilor. Astfel a fost ascuns de privirile Ataliei și n-a fost omorât.2 Imparati 11:2

Observați traducerea în Noul Rege James:

Dar Jehosheba, fiica regelui Joram, sora lui Ahazia, l-a luat pe Ioas, fiul lui Ahazia, și l-a furat dintre fiii care erau uciși; [Muth H4191] și l-a ascuns pe el și pe asistenta lui în dormitor, de Athaliah, ca sa nu fi fost ucis. 2 Regi 11:2 (NKJV)

Un alt asasinat folosind cuvântul muth și traducerea în NIV:

Dar Pekah, fiul lui Remaliah, un căpitan al său, a conspirat împotriva lui, și l-a lovit [nakah H5221] în Samaria, în palatul casei regelui, cu Argob și Arich, și cu el cincizeci de oameni din Gileaditi: și el l-a ucis [moth H4191] și a domnit în locul lui. 2 Regi 15:25 (KJV)

Unul dintre ofițerii săi șefi, Pekah, fiul lui Remaliah, a conspirat împotriva lui. Luând cincizeci de oameni din Gilead cu el, el l-a asasinat pe Pekahiah, împreună cu Argob și Arich, în cetatea palatului regal din Samaria. Deci Pekah l-a ucis pe [muth H4191] Pekahiah și i-a succedat ca rege. 2 Regi 15:25 (NIV)

Dacă muth este folosit doar pentru a ucide pe cineva în mod drept, atunci este posibil ca cei răi săucidă așa-numit pe drept o persoană?

Cei răi îi veghează pe cei dreپți și caută să-iucidă. Psalmul 37:32

pentru că nu și-a adus aminte să facă îndurare, pentru că a prigonit pe cel nenorocit și pe cel lipsit, până acolo încât să omoare [muth H4191] pe omul cu inima zdrobită! ¹⁷ Îi plăcea blestemul: să cadă asupra lui! Nu-i plăcea binecuvântarea: să se depărteze de el. Psalmul 109:16-17

So the word muth can indeed be used to mean murder and assassination and the word ratsach can be used for accidental death. This proves false the claim that muth is somehow only for righteous killing and ratsach for murder.

În cele din urmă, indiferent de modul în care acest lucru este definit atât crima cât și uciderea judiciară folosesc forță letală. Folosirea forței nu face parte din împărăția lui Dumnezeu. Isus a explicat clar în Predica de pe munte și prin toate acțiunile vieții Sale că El nu folosește forța letală.

Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Matei 5:39

Ce răspuns poate fi dat persoanei care îi spune Domnului: "Ți-am urmat exemplul din Vechiul Testament când l-am omorât pe acest

făcător de rău." Să i se spună unei astfel de persoane: "Ați urmat exemplul greșit, că o parte din Scriptură nu este pentru voi să urmați." Poți vedea că aceasta fac lucrurile foarte dificile? Este timpul să pui argumentul *muth* la moarte și să crezi adevărul că sa nu ucizi înseamnă că nu vei lua viața.

Viața pământească a lui Isus ne dezvăluie interpretarea corectă a poruncii "să nu ucizi". Iisus n-a ucis pe nimeni. Cele Zece Porunci sunt o lege a iubirii și dragostea nu folosește forța pentru a se apăra. Poruncile însele ne spun cum sunt pedepsiți păcătoșii.

... Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești, căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, Exod 20:5

Cei răi vor muri într-adevăr; vor fi pedepsiți prin faptele lor. Așa cum am indicat anterior, acest lucru se va întâmpla permițându-i lui Satan să aibă acces în viețile lor până la punctul în care el le distruge, sau prin pământul însuși reflectând înapoi oamenilor răzvrătirea lor și distrugându-i.

Cât de minunat să știi că Tatăl nostru din cer este la fel ca Isus, atunci când El a fost pe pământ! Ce bucurie să înțelegem că Isus ne-a arătat definiția completă a celor Zece Porunci în toată realitatea sa practică, inclusiv ce înseamnă să urmezi porunca "Să nu ucizi". Isus nu a ucis pe nimeni și acest exemplu este singura cale posibilă pentru noi de a învăța cu adevărat să ne iubim dușmanii așa cum ne-a învățat El.

16. Omul bogat și Lazăr în oglindă

Pilda omului bogat și a lui Lazăr este o dovadă pozitivă pentru majoritatea creștinilor că Dumnezeu îi va chinuși și arde pe păcătoși în iad. Limba pare clară și Isus însuși vorbește pilda.

Cu vremea, săracul a murit și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și l-au îngropat. ²³ Pe când era el în Locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui ²⁴ și a strigat: 'Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și înmoaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci grozav

sunt chinuit în văpaia aceasta'.²⁵ 'Fiule', i-a răspuns Avraam, 'adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune, și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum, aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit.. Luke 16:22-25

Când această poveste este adăugată la o serie de alte texte din Scriptură concluzia pare total inevitabilă că Dumnezeu va arde și chinui oamenii în mod corespunzător în iad pe baza nivelului lor de păcat.

Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul, și trupul în gheenă.. Matei 10:28

Acum, dacă mâna ta sau piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-l și leapădă-l de la tine. Este mai bine pentru tine să intri în viață schiop sau ciung, decât să ai două mâini sau două picioare și să fii aruncat în focul veșnic. Matei 18:8

Apoi va zice celor de la stânga Lui: 'Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit Diavolului și îngerilor lui! Matei 25:41

...va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui și va fi chinuit în foc și în pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.¹¹ Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei! Apoc. 14:10-11

Ascultătorul Cuvântului lui Dumnezeu va citi aceste versete și va deduce în mod natural că Dumnezeu îi va pedepsi pe păcătoși cu o agonie susținută și de nedescris. Persoana care a studiat cu atenție Evangheliile și a luat în considerare viața lui Isus va rămâne cu multe întrebări care îl vor determina să se uite mai adânc în Biblie pentru a explica aceste pasaje.

Cei care au mânie în inimile lor față de oricine sau doresc rău asupra oricărei persoane vor găsi satisfacție în cele câteva versete de mai sus pentru a justifica spiritul lor de răzbunare, pentru că se pare că Dumnezeu se răzbună pe dușmanii Săi. În plus, cei care se judecă aspru și se simt convingși că sunt demni să moară pentru păcatele lor vor fi, de asemenea, mulțumiți de aceste texte. Cu toate acestea,

trebuie să mergem mai adânc decât acest lucru. În loc să îmbrățișeze iertarea deplină a păcatelor lor și să vadă dragostea lui Dumnezeu, aceste texte sunt exprimate în tonuri respectuoase pentru a susține o credință interioară că Dumnezeu este tiranic și dur. Ei dau corpul lor pentru a fi ars, dar ei nu au dragoste.

Unul dintre cele mai importante motive pentru care majoritatea oamenilor citesc aceste texte unde Dumnezeu se răzbună și îi pedepsește pe dușmanii Săi este tendința umană spre a găsi un țap ispășitor. Această practică a început cu Adam când a dat vina pe Eva pentru motivul pentru care a luat fructul. Este actul nedrept de a încerca să plasezi vina pe altul, în scopul de a aduce pace și armonie la un individ sau o comunitate de oameni în criză. Marele preot Caiafa i-a făcut asta lui Hristos.

...oare nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod, și să nu piară tot neamul?"
Ioan 11:50

Liderii religioși ai Israelului au avut o criză. Păcatele lor erau expuse și trebuiau să distragă atenția oamenilor către practicile "ilegale" ale lui Hristos; de aceea, ei L-au prezentat ca fiind în război cu Moise și astfel un păcătos demn de moarte. În mințile geloase ale fariseilor, Hristos a făcut o ispășire falsă, nu în sensul Evangheliei, ci folosindu-l pe Pilat pentru a-L face pe Hristos un țap ispășitor pentru ei. Ei au încercat să reducă la tăcere vocea conștiinței nu prin auto-predare, ci prin încercarea de a elimina martorul viu care i-a tulburat. Atributele lor de mânie și ură față de Hristos au fost auto-sfințite prin proiectarea lor pe Dumnezeu și prezentarea lui Hristos ca lovit de Dumnezeu și pedepsit.

Când creștinii se ridică într-o aparentă indignare neprihănită, proclamând lumii că Dumnezeu va distruge rebeliunea oamenilor păcătoși în tonuri triumfătoare ale presupusei "mâinii sfinte", există probabilitatea reală ca această formă de ispășire personală să fie similară cu cea a lui Caiafa. Ea găsește auto-neprihănire prin auto-satisfacția de a vedea pe alții mai puțin demn decât ei înșiși fiind torturați și puși la moarte.

În cazul lui Hristos, această ispășire pentru conducătorii iudei a fost îndreptată către un om neprihănit. A fost un caz similar cu cel al lui Cain și Abel. Abel a tulburat conștiința lui Cain și apelurile sale către Cain l-au făcut pe Cain să se simtă păcătos. Pentru a găsi ispășirea personală, Cain și-a sacrificat fratele și l-a omorât. În cazul lui Hristos, conducătorii iudei au redus la tăcere glasul Celui care le-a tulburat conștiința, precum și omorârea celor doi hoți pe care i-au perceput mai puțin demni decât ei înșiși.

Mulți creștini pot găsi o ispășire falsă în satisfacția de a ști că tâlharii, hoții și toți oamenii imorali vor fi arși în iad în timp ce merg vesel la cer. Ei pot folosi, de asemenea, această logică carnală pentru a reduce la tăcere glasul conștiinței în viața neprihănită a unui alt credincios. Conceptul de ispășire este confuz între Hristos luând aparent vina lor și cei considerați răi care primesc pedeapsa pe care le considerăm demni. Focul străin al acestei Evanghelii nu poate decât să calmeze superficial conștiința tulburată a păcatelor sale.

Revenind la povestea noastră, primul punct pe care trebuie să-l menționăm este că o lectură completă a Bibliei ne arată că oamenii nu sunt conștienți atunci când mor.

Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri, dar cei morți nu știu nimic și nu mai au nicio răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită.. Ecclesiast 9:5

Morții nu-L laudă pe Domnul, nici cei care coboară în tăcere.
Psalmul 115:17

Pe măsură ce apele eșuează din mare, iar potopul se descompune și se îndepărtează: (12) Deci, omul se întinde, și **nu se ridică: până când cerurile nu vor mai fi, ei nu se vor trezi, nici nu vor fi ridicate din somnul lor.** Iov 14:11-12

Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde. 2 Peter 3:10

Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine **fi va arde**, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură. ² Dar

pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii și tămăduirea va fi sub aripile Lui; veți ieși și veți sări ca vițeei din grajd. ³ Și veți călca în picioare pe cei răi, **căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oștirilor.** Maleahi 4:1-3

Căci, după cum ați băut paharul mâniei voi, cei de pe muntele Meu cel sfânt, tot **așa toate neamurile îl vor bea necurmat; vor bea, vor sorbi din el și vor fi ca și când n-ar fi fost niciodată.** Obadia 1:16

Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat, și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi.... Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: 'Domnul a zis Domnului meu: «Șezi la dreapta Mea ³⁵ până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale».. Fapte 2:29,34-35

El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.”. Apoc. 21:4

Biblia ne învață că oamenii nu merg în rai sau în iad când mor. Ei rămân în mormânt până când cerurile nu mai sunt ceea ce 2 Petru 3:10 ne spune că este la venirea lui Hristos. Atunci cum este posibil ca Isus să ne spună o poveste care pare să contrazică restul Bibliei? După cum se dovedește această poveste Isus a spus-o a fost un obicei deținut de evrei, deoarece aceștia au fost influențați de greci un număr de secole mai devreme.

Alan F. Johnson și Robert E. Webber explică faptul că "este probabil mai bine să vezi povestea nu ca dezvoltând detalii despre viața de după moarte, ci mai degrabă ca dând o întorsătură diferită opiniilor cunoscute despre viața de după viață." Edward William Fudge, *Focul care consumă*, pagina 149.

"Povestea poartă ecouri clare ale poveștilor populare bine-cunoscute, la care Isus dă o varianta proaspătă și uimitoare." N.T Wright, *Isus și Victoria lui Dumnezeu*, pagina 255.

Acesta este un principiu critic de înțeles. Isus folosește povești comune, crezute de publicul Său, pentru a-i învăța adevărul important.

Geldenhuys concluzionează că Isus "a relatat această pildă nu pentru a ne satisface curiozitatea despre viața de după moarte, ci pentru a sublinia în mod viu gravitatea extraordinară a vieții de această parte a mormântului". Edward William Fudge, *Focul care consumă*, pagina 149.

Așa cum am discutat în capitolul 9, Hristos folosește o oglindă pentru a reflecta înapoi la om propria sa gândire. El face acest lucru parțial pentru a vorbi oamenilor în moduri pe care le înțeleg, dar, de asemenea, pentru a testa ceea ce este în inima lor. Persoana care este supusă Cuvântului lui Dumnezeu și condusă de Spirit va discerne semnificația spirituală a cuvintelor lui Isus, în timp ce persoana în trup va avea aparent propriile sale idei confirmate. Așa cum Isus i-a spus lui Nicodim:

Nicodim I-a zis: „Cum se poate face așa ceva?”¹⁰ Isus i-a răspuns: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu pricepi aceste lucruri?”¹¹ Adevărat, adevărat îți spun că noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut, și voi nu primiți mărturia noastră.¹² Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești??
Ioan 3:9-12

Oglinda pe care Isus o folosește în cartea lui Ioan devine din ce în ce mai greu de înțeles până când o persoană fie acceptă că gândirea lui este greșită, fie pleacă de la Isus.

Text	Comment
<p>Ioan 2:19-21 Drept răspuns, Isus le-a zis: „Stricați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica”.²⁰ Iudeii au zis: „Au trebuit patruzeci și șase de ani ca să se zidească templul acesta, și Tu îl vei ridica în trei zile?”²¹ Dar El le vorbea despre templul trupului Său.</p>	<p>Isus vorbește despre trupul Său, templul viu, dar ei înțeleg templul fizic din oraș.</p>
<p>Ioan 3:3-4 Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”.⁴ Nicodim l-a zis: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască?”</p>	<p>Isus vorbește despre nașterea spirituală și Nicodim crede că înseamnă o naștere fizică.</p>
<p>Ioan 4:13-15 Isus i-a răspuns: „Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete.”¹⁴ Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.”¹⁵ „Doamne”, l-a zis femeia, „dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete și să nu mai vin până aici să scot”.</p>	<p>Isus vorbește despre apă spirituală și femeia crede că El vorbește despre apă fizică.</p>
<p>Ioan 5:17-18 Dar Isus le-a răspuns: „Tatăl Meu lucrează până acum și Eu, de asemenea, lucrez”.¹⁸ Tocmai de aceea căutau și mai mult iudeii să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua Sabatului, dar și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său și Se făcea, astfel, deopotrivă cu Dumnezeu.</p>	<p>Isus vorbește despre muncă spirituală și iudeii cred că înseamnă muncă fizică. Ei se agață intenționat de o înțelegere incorectă care le permite să accepte dorința de a-L ucide pe Isus.</p>

<p>Ioan 6:51-52,60,66 Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac, și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii.”⁵² La auzul acestor cuvinte, iudeii se certau între ei și ziceau: „Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?”?... (60) Mulți din ucenicii Lui, după ce au auzit aceste cuvinte, au zis: „Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o sufere?”?... (66) Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El</p>	<p>Isus vorbește despre pâine spirituală și băutură în timp ce mulți oameni s-au întors și l-au respins pe Isus după înțelegerea lor despre ceea ce a spus.</p>
---	---

Acest proces din cartea lui Ioan dezvăluie utilizarea din ce în ce mai mare a oglinzii care funcționează în slujirea lui Isus. Vedem că limbajul lui Isus în Ioan capitolul șase devine empatic despre consumul de carnea Lui și de băut sângele Său. Isus a explicat clar simbolurile pe care le folosea în Ioan 6:35. El îi invita să vină la El și să se hrănească cu cuvintele Sale pentru a le satisface foamea de hrană spirituală; să creadă în El ca trimis al lui Dumnezeu pentru a-și potoli setea de alinare spirituală și acceptare divină. Refuzul oamenilor de a asculta în faptă ceea ce spune El îi face să-L respingă. Acest proces dezvăluie pe deplin ceea ce este în inimile lor neconvertite. Aceasta arată că ei sunt dispuși în mod intenționat să-L înțeleagă greșit pentru a justifica respingerea Lui și a răsturna toate dovezile date pentru a arăta că El este adevăratul Mesia.

În cazul oglinzii pe care Isus o folosește în povestea omului bogat și a lui Lazăr, aceasta merge mai adânc decât simpla înțelegere a fizicului sau spiritualului. Isus folosește de fapt idei pe care oamenii le cred pentru a-i învăța ceva important. Evreii au început să ceară lui Isus un semn al autorității Sale. Ei își întăreau inimile împotriva Lui. Urgența situației l-a obligat pe Isus să le explice realitatea vieții și morții cu care se confruntau. Le-a vorbit cu o poveste pe care au înțeles-o.

Astfel, El le-a reflectat lor propria lor gândire. Acest lucru a fost necesar din cauza durtății inimilor lor.

Cei de astăzi care citesc această poveste cu convingerea că cei pe care îi consideră criminali ar trebui să sufere chinuri își vor justifica cu ușurință ura față de alții. Unii se vor întreba - de ce ar face Isus acest lucru? De ce ar spune El lucruri care pot fi ușor interpretate greșit?

Prima lucrare a Evangheliei este condamnarea oamenilor de păcat. Această convingere a păcatului face adesea să se manifeste ceea ce este ascuns în inimile noastre. Luca 8:17, Marcu 4:22, Luca 12:2. Acesta este scopul oglinzii divine a legii, pentru că toți avem păcat de care suntem inconștienți, nu acceptăm, reprimăm sau nu înțelegem semnificația deplină. Revelația păcatului în mintea oamenilor necesită cele mai mari eforturi ale Înțelepciunii lui Dumnezeu.

Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.: Ioan 16:8

„Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor! ⁴Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați!. Matei 5:3-4

Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu. Romani 3:19

Ne amintim povestea femeii străine din Canaan care i-a cerut lui Isus să-i vindece fiica. Tăcerea sa inițială acționează ca o oglindă pentru a scoate din ucenici atitudinile lor greșite față de străini. Oglinda divină reflectă înapoi gândurile și motivele noastre. Hristos ca Cuvântul lui Dumnezeu ne vorbește într-un mod care discerne gândirea și dorințele noastre.

Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii. Evrei 4:12

Când oamenii folosesc unele declarații ale lui Isus pentru a dovedi că Dumnezeu torturează și arde oamenii de vii, în realitate, ea dezvăluie ceea ce ei cred cu adevărat despre El. Când sunt introduse alte declarații pentru a arăta că Hristos nu este violent și nu ucide oameni, și El pretinde a fi exact ca Tatăl Său, atunci suntem puși într-o poziție în care trebuie să facem o alegere.

Când femeia străină care i-a cerut lui Isus să-i vindece fiica L-a auzit spunând: "Nu este corect să ia mâncarea copiilor și să o dea câinilor", ea a trebuit să facă o alegere chiar atunci. Va lua ceea ce a spus El pentru a-L respinge? Sau va lua ceea ce a învățat despre caracterul Său pentru a-și păstra credința crezând că El o va ajuta? Aceasta este lucrarea divină a Evangheliei pentru a ne aduce la un punct de decizie cu privire la caracterul Tatălui nostru.

Rodul din studiul Scripturii și plimbarea cu Hristos nu este în disonanță cognitivă pentru studentul sincer și umil care ține în credință dorința pentru răspunsuri, chiar dacă secole de dogmă tradițională se apasă teribil asupra lui. Când am citit povestea omului bogat în flăcări și Isus vorbind despre cum Dumnezeu distruge atât trup și suflet în iad, am luat decizia de a căuta și armoniza aceste cu alte declarații, cum ar fi să iubești dușmanii tăi, și să nu ucizi. Am abordat anterior aspecte ale morții celor răi, dar acum haideți să aducem împreună pasaje care vorbesc despre foc în legătură cu Dumnezeu.

Îngerul Domnului i S-a arătat într-o flăcără de foc, care ieșea din mijlocul unui rug. Moise s-a uitat și iată că rugul era tot un foc și rugul nu se mistuia deloc.. Exod 3:2

Înfățișarea slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui, înaintea copiilor lui Israel. Exod 24:17

„Iată, **Numele Domnului vine din depărtare!** Mânia Lui este aprinsă și un pârjol puternic; buzele Lui sunt pline de urgie și **limba Lui este ca un foc mistuitor;** Isaia 30:27

ăcătoșii sunt îngroziți în Sion, un tremur a apucat pe cei nelegiuți, care zic: „**Cine dintre noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?** Cine dintre noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?”¹⁵ Cel ce umblă în neprihănire și vorbește fără vicleșug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, **cel ce își trage mâinile înapoi ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea să n-audă cuvinte setoase de sânge și își leagă ochii ca să nu vadă răul,** Isaia 33:14-15

Pentru Dumnezeuul nostru **este un foc mistuitor.** Evrei 12:29

Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședea ei. **³Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. ⁴Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi,** după cum le dădea Duhul să vorbească.. Fapte 2:2-4

Dimpotrivă, „dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci, dacă vei face astfel, **vei grămădi cărbuni aprinși pe capul lui.**”. Romani 12:20

În ziua Cincizecimii, apostolii au fost îmbrăcați în focul Duhului lui Dumnezeu. Ei au fost aprinși cu focul, dar nu au fost consumați la fel ca tufișul în flăcări în timpul lui Moise. Întrebarea adresată în Isaia 33:14 este: Cine va locui cu foc devorator și ardere veșnică? Cei drepti vor arde pentru totdeauna în flacăra iubirii lui Dumnezeu. Când dragostea lui Dumnezeu va fi pe deplin revelată la sfârșitul timpului, când toți cei răi vor vedea exact ce a făcut Dumnezeu pentru ei și toate eforturile Sale de a-i salva, vina și rușinea respingerii Lor față de El vor fi ca niște cărbuni de foc pe capetele lor. Ticăloșia lor este cea care îi zdrobește – nu mâna lui Dumnezeu. Focul este doar dragoste altruistă, iar atunci când acea iubire este revelată, ea aduce instantaneu auto-reproș și suferință profundă. Este motivul pentru care Dumnezeu are puterea de a distruge trup și suflet în iad este pur și simplu pentru că El este atât de iubitor, milostiv, și grijuliu?

Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul, și trupul în gheenă. ²⁹Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși niciuna din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui

vostru.³⁰ Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați.³¹ Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii. Matei 10:28-31

Versetul 28 în lumina versetului 29-31 nu pare conectat. La început Isus ne spune să ne temem de El, care este capabil să distrugă trup și suflet în iad și apoi El ne spune de grija blândă a Tatălui pentru noi și să nu ne fie frică. Dacă Dumnezeu este persoana care torturează direct oamenii în iad, folosind focul literal care le arde trupul, atunci cum poate el să spună în versetul 31 să nu vă fie frică fără nici o contradicție?

Isus folosește versetul 28 pentru a vorbi gândurile oamenilor într-o oglindă. El reflectă gândurile noastre naturale despre Dumnezeu înapoi la noi. Pentru persoana care citește, care este plină de păcat și ticăloșie, el ar trebui să se teamă atunci când vede cât de diferit este caracterul său de cel al lui Dumnezeu și cât de mult l-a torturat pe Hristos cu egoismul său.

Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului, și păcatul, odată făptuit, aduce moartea.. Iacob 1:15

Răul îi va ucide pe cei răi, iar cei care-i urăsc pe cei dreapți vor fi dezolați. Psalmul 34:21

Păcatul este cel care cauzează moartea – nu Dumnezeu. Prin realizarea acută a cât de profund îi pasă Tatălui nostru ceresc de vrăbie și de numerele firelor de păr ale capetelor noastre, de cât de adevărat se gândește el la noi într-un mod iubitor tot timpul, vom fi distruși cu totul. Realizarea deplină a acestui lucru va provoca o vină teribilă pentru păcătos și el va fi copleșit și pierdut. Numai în acest fel Matei 10:28 și Matei 10:29-31 are sens unul lângă altul.

Gândul este uneori exprimat că, din moment ce Dumnezeu dezvăluie caracterul Său, și El știe că va ucide pe cei răi, că El este într-un fel responsabil pentru moartea lor. Înșuși faptul că El Înșuși se dezvăluie l-ar face un ucigaș. Acest lucru are la fel de mult sens ca un medic care

este solicitat pentru a opri sistemul de susținere a vieții pentru un pacient bolnav în faza terminală să fie considerat un criminal, sau cumva responsabil pentru moartea lor. Pentru ca umanitatea să aibă părtaşie deschisă cu Dumnezeu, în special în eternitate, Dumnezeu trebuie să dezvăluie cine este El cu adevărat. Ne amintim, de asemenea, că cei răi de la sfârșitul timpului înconjoară orașul Noului Ierusalim și doresc să-l ia cu forța, ceea ce înseamnă că pe măsură ce se apropie de oraș au crimă, gelozie și furt în inimile lor.

Și ei s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit.. Apoc. 20:9

Când egoismul uman se apropie de un astfel de altruism, vina zdrobitoare a auto-condamnării face sigură moartea celor răi.

Ori de câte ori citim Biblia oglinda este înaintea noastră. Ea reflectă înapoi la noi modul în care gândim și apoi trebuie să facem o alegere eternă.

Pentru cei puri Te arăți pur, dar pentru cei răi Te arăți ostil.
Psalmul 18:26 (NLT)

Când îngerul l-a chemat pe Avraam și l-a împiedicat să ia viața fiului său Isaac ca sacrificiu, Avraam a avut brusc de ales dacă va schimba imaginea pe care o avea despre Dumnezeu. Porunca de a-și ucide fiul a fost reflectarea propriilor gânduri, și părea absolut sigur că fiul său trebuie să moară. Cu toții trebuie să ajungem la acest punct de decizie. Fie ca noi să auzim cuvintele *nu pune mâinile pe băiat* și să realizăm că Dumnezeu nu este autorul morții. "Jertfa de păcat și nici ardere-de-tot nu am cerut." Psalmul 40:6.

Deci, care a fost atunci scopul lui Isus în a spune această poveste? Se găsește în remarcă Sa finală.

Și Avraam i-a răspuns: 'Dacă nu ascultă pe Moise și pe proroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți?'

Luca 16:31

Hristos a impresionat asupra lor importanța deciziilor pe care le luăm de această parte a mormântului și că trebuie să asculte cu atenție scrierile lui Moise și ale profeților în luarea acestor decizii.

17. Îngeri Distrugători

Îngerii lui Dumnezeu au jucat un rol semnificativ în viața lui Isus pe pământ. Îngerul Gabriel i-a anunțat Mariei privilegiul de a-l naște pe Mesia. Îngerii au cântat în timp ce au salutat nașterea Sa. Într-un punct critic chiar înainte de răstignirea Sa, un înger a venit să-L întărească pe Isus pentru această sarcină. Luca 22:43. Tatăl a trimis un înger să-L cheme pe Isus din mormânt și ei i-au anunțat pe urmașii Săi descurajați că El a înviat din morți. Îngerii au fost foarte importanți pentru slujirea lui Isus și toată munca lor s-a bazat pe caracterul lui Hristos pentru că citim:

Natanael I-a răspuns: „Rabbi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!”⁵⁰ Drept răspuns, Isus i-a zis: „Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.”⁵¹ Apoi i-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun, că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul omului”. Ioan 1:49-51

Lucrarea îngerilor se desfășoară asupra caracterului și lucrării lui Hristos, deoarece tot ceea ce fac ei se bazează pe Fiul omului. Biblia spune:

Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea? Evrei 1:14

Îngerii lui Dumnezeu iubesc să-L slujească pe Tatăl nostru și pe Domnul Isus. De asemenea, le place să servească protejându-ne și încurajându-ne.

Îngerul Domnului tabără în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie.. Psalm 34:7

Ei sunt plini de Spiritul lui Dumnezeu și cântă laudele lui Dumnezeu și ale Fiului Său.

M-am uitat și, împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor, am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii.¹² Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” Apoc. 5:11-12

Îngerii sunt profund interesați de Evanghelie și de planul salvării..

Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.. 1 Petru 1:12

Ei se bucură să aducă pace pe pământ și bunăvoință față de noi..

Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: ¹⁴„Slavă lui Dumnezeu în locurile preainalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui”.. Luca 2:13-14

Ei excelează în putere și sunt complet supuși lui Dumnezeu și țin toate poruncile Sale.

Binecuvântați pe Domnul, îngerii Lui care sunteți tari în putere, care împliniți poruncile Lui și care ascultați de glasul cuvântului Lui! Psalmi 103:20

Tatăl nostru poruncește îngerilor Săi sfinți să ne protejeze de Satana și de îngerii Săi care distrug, așa cum am descoperit în capitolul unsprezece despre mânia Domnului. Pe măsură ce îngerii sfinți sunt plini de Spiritul lui Hristos, ei țin poruncile Tatălui. Deși îngerii sfinți nuucid oameni, ei își folosesc puterea pentru a reține forțele răului și pentru a muta și distruge obiecte neînsuflețite. Există unele pasaje din Scriptură care sugerează altfel și aceasta este ceea ce dorim să luăm în considerare în acest capitol. Dacă căutați cuvintele *înger* și *lovit* în Scripturi, veți găsi patru povestiri biblice menționate.

1. Numerele 22. Balam și măgarul. Balam l-a lovit pe măgarul care a văzut un înger.
2. 2 Samuel 24. David numerotând Israelul și 70.000 de oameni loviți de îngerul Domnului.
3. 2 Regi 19:35 și Isaia 37:36. Armata asiriană de 185.000 de oameni loviți de îngerul Domnului.
4. Faptele apostolilor 12:24. Îngerul Domnului l-a lovit pe Irod pentru păcatul său.

În prima poveste îngerul nu a lovit pe nimeni, ci mai degrabă Balam a lovit măgarul după ce sa oprit de frica de înger. Îngerul stătea în fața lui Balam cu o sabie..

Măgărița a văzut pe Îngerul Domnului stând în drum, cu sabia scoasă din teacă în mână, s-a abătut din drum și a luat-o pe câmp. Balaam și-a bătut măgărița ca s-o aducă la drum.. Numeri 22:23

Postura amenințătoare a îngerului cu o sabie în mână sugerează că el a fost pregătit să facă rău lui Balam și acest gând pare a fi întărit în continuare de alte povești din lista noastră.

În povestea următoare, David caută să numere forțele sale într-un act de mândrie pentru a mări Israelul printre națiuni și rezultatul a fost moartea a 70.000 de israeliți.

Domnul S-a aprins de mânie din nou împotriva lui Israel și a stârnit pe David împotriva lor, zicând: „Du-te și fă numărătoarea lui Israel și a lui Iuda”.. 2 Samuel 24:1

Domnul a trimis ciuma în Israel de dimineață până la vremea hotărâtă. Și, din Dan până la Beer-Șeba, au murit șaptezeci de mii de oameni din popor.¹⁶ Pe când îngerul întindea mâna peste Ierusalim ca să-l nimicească, Domnul S-a căit de răul acela și a zis îngerului care ucidea poporul: „Destul! Trage-ți mâna acum.” Îngerul Domnului era lângă aria lui Aravna, Iebusitul. 2 Samuel 24:15-16

O primă privire asupra acestei istorisire sugerează ceva destul de înfricoșător. Cu mândrie, regele numără oamenii și apoi Dumnezeu se pare că trimite un înger să ucidă 70.000 de oameni și apoi se pocăiește de răul făcut și se încetează să ucidă mai mulți oameni. Ceea ce este și mai ciudat este faptul că 2 Samuel 24:1 pare de fapt să spună că Dumnezeu însuși l-a influențat pe David sa numere pe Israel sugerând că Dumnezeu însuși a fost responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat în continuare. Pentru orice persoană care crede că "Dumnezeu este dragoste", întrebarea trebuie să fie pusa "Despre ce este această poveste ?" Vă vom aminti ca în capitolul nouă ne-am uitat la modul în care legea funcționează ca o oglindă pentru sufletele noastre și aceste povești despre îngeri distrugători oferă un test perfect pentru a vedea dacă vom citi Scripturile în lumina caracterului

lui Isus sau proiectam propriile caracteristicile noastre umane pe Dumnezeu.

Deși următoarea poveste despre distrugerea armatei asiriene implică moartea mai multor oameni, se pare că este mai ușor să trăiești cu ea pentru că această națiune a vrut să ucidă poporul lui Dumnezeu și au fost unele dintre cele mai crude personaje de pe pământ. Asirienii jupeau oamenii de vii și i-au tras în țeapă pe inamicii lor. Un astfel de comportament violent împotriva urmașilor lui Dumnezeu poate justifica pentru mulți problema folosirii violenței mortale de către îngerii Domnului.

În noaptea aceea, a ieșit îngerul Domnului și a ucis în tabăra asirienilor o sută optzeci și cinci de mii de oameni. Și, când s-au sculat dimineța, iată că toți erau niște trupuri moarte. . 2
Imparati 19:35

O presupusă lectură simplă a acestor declarații sugerează cu tărie că îngerii Domnului au ucis 185.000 de soldați asirieni. Pare perfect logic ca atunci când o amenințare malefică caută să ucidă poporul lui Dumnezeu, atunci acești soldați ar trebui să fie uciși pentru planurile lor ucigașe. Ultima poveste din lista noastră se referă la Irod. Pare a fi cel mai potrivit candidat pentru a fi condamnat la moarte având în vedere toate faptele pe care le-a făcut..

Într-o zi anumită, Irod s-a îmbrăcat cu hainele lui împărătești, a șezut pe scaunul lui împărătesc și le vorbea. ²²Norodul a strigat: „Glas de Dumnezeu, nu de om!” ²³Îndată l-a lovit un înger al Domnului, pentru că nu dăduse slavă lui Dumnezeu. Și a murit mâncat de viermi.. Fapte 12:21-23

Irod l-a ucis pe Iacov, fratele lui Ioan, și apoi a plănuit să-l ucidă pe Petru. Este clar că a fost un înger bun care l-a lovit pe Irod. De asemenea, este clar că aceasta a fost o pedeapsă retribuită din partea Atotputernicului. Răzbunarea este rambursarea sau compensarea faptelor făcute. Ar fi extrem de tentant să încetăm căutarea noastră în acest moment și să formăm o concluzie că, într-adevăr, Dumnezeu își trimite îngerii buni să-i pună la moarte pe oamenii răi. Deși prima poveste are complicații celelalte două povești despre asirieni și Irod par de neconfundat și sa ne îndoim de acest lucru este de neconceput pentru majoritatea oamenilor.

În această carte am prezentat gândul că prin prisma vieții lui Hristos trebuie să abordăm toate celelalte povestiri ale Bibliei. Dacă o persoană nu ia această decizie, atunci este cel mai probabil că va înceta căutarea lor aici și vor concluziona ca îngerii neprihăniți ai lui Dumnezeu ucid oameni.

În capitolul doi al acestei cărți am menționat regulile lui William Miller care ne cer să luăm tot ceea ce spune Scriptura pe un subiect pentru a forma concluzia noastră. Ea ne încurajează să studiem mai profund pentru a armoniza Scriptura atunci când apare că există contradicții. Este demn de remarcat faptul că nu există nici o înregistrare de îngeri ucigând oameni în timpul slujirii lui Isus pe pământ. Cum se împacă asta cu poveștile îngerilor care distrug? Să începem cu povestea unde David numără pe Israel. Cum înțelegem următorul verset? I-a mișcat Dumnezeu pe David să numere Israelul?

And again the anger of the LORD was kindled against Israel, and he moved David against them to say, Go, number Israel and Judah. 2 Samuel 24:1

Dacă comparăm acest lucru cu aceeași poveste într-un alt loc, citim după cum urmează:

Și Satana s-a ridicat împotriva lui Israel și l-a provocat pe David să numere Israelul. 1 Cronici 21:1

Dacă citim *doar* 2 Samuel 24:1 și cerem o citire simplă a acestui text, atunci trebuie să spunem că Dumnezeu însuși l-a condus pe David să facă acest lucru pentru ca 70.000 de israeliți să poată fi uciși. Nu ne invită acest lucru să ne întrebăm cum se împacă această idee cu un Dumnezeu care pretinde că este dragoste?

În căutarea de a răspunde la această întrebare descoperim 1 Cronici 21:1 care dezvăluie că lui Satan i s-a permis să-l ispitească pe David să numere Israelul. Suntem apoi invitați să armonizăm cele două acțiuni. Concluzionăm că Dumnezeu și Satana au lucrat împreună pentru a provoca distrugerea acestor israeliți? Încă o dată suntem invitați să săpăm mai adânc pentru a găsi soluția. Acest proces testează inimile oamenilor pentru a vedea dacă ei cred cu adevărat că Dumnezeu este un Tată iubitor, un judecător reticent, sau un tiran

nemilos. Cei care văd harul în ochii Domnului vor continua să studieze până când vor putea armoniza aceste relatări, alții pur și simplu cred contradicția și afirmă că Dumnezeu iubește chiar și în timp ce face aceste lucruri.

Mai devreme în istoria Israelului, cererea a fost făcută pentru a avea un rege ca celelalte națiuni. Israelul a vrut să fie ca toți ceilalți.

Ei au zis: „Iată că tu ești bătrân și copiii tăi nu calcă pe urmele tale, acum pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile.”. 1 Samuel 8:5

Această solicitare a reflectat dorința de măreție națională. Cu toate acestea, această cerere a fost de fapt o respingere a lui Dumnezeu.

Domnul a zis lui Samuel: „Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune, căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei.. 1 Samuel 8:7

Întregul principiu al domniei a fost o respingere a conducerii lui Dumnezeu. În timp ce Saul a început bine ca regele lui Israel, slăbiciunile sale de caracter au devenit în curând evidente și el nu a avansat ambițiile împărăției lui Israel foarte departe. Pe de altă parte, David a cucerit toți dușmanii lui Israel și sub conducerea sa națiunea a prosperat și a crescut foarte mult. Satana l-a ispitit pe David să compare prosperitatea actuală a națiunii cu trecutul pentru a-l flata. Domnul i-a trimis un mesaj de apel lui David prin generalul său, Ioab, dar Satana a reușit să-l seducă pe David în a număra pe Israel.

Ioab a zis împăratului: „Domnul, Dumnezeul tău, să facă poporul de o sută de ori mai mare, și împăratul, domnul meu, să vadă cu ochii lui lucrul acesta! Dar **pentru ce vrea împăratul, domnul meu, să facă lucrul acesta?**” 2 Samuel 24:3

Domnul a permis ca acest lucru să se întâmple și nu a împiedicat ispitele lui Satana asupra lui David. Eșecul a dus la pestilența care a căzut asupra lui Israelului.

Domnul a trimis ciuma în Israel de dimineață până la vremea hotărâtă. Și, din Dan până la Beer-Șeba, au murit șaptezeci de mii de oameni din popor.. 2 Samuel 24:15

Cuvântul ebraic pentru *trimis* este de fapt *nathan* ceea ce înseamnă să *dea* și, uneori, să *renunțe*. Observați cu atenție următorul verset în legătură cu pestilența, așa cum este legat de legământul lui Dumnezeu.

Voi face să vină împotriva voastră sabie, care va răzbuna călcarea legământului Meu, și, când vă veți strânge în cetățile voastre, voi trimite ciurma în mijlocul vostru și veți fi dați [H5414] în mâinile vrăjmașului. Levitic 26:25

Aici *nathan* este tradus *predat*. Observați cu atenție ultima parte a versetului. Cuvântul *și* este furnizat și sar putea citi cu ușurință:

Voi trimite pestilența printre voi; veți fi dați ,predați [H5414] în mâna inamicului.

Acest lucru înseamnă că atunci când vine pestilența acest lucru se datorează faptului că aceștia au fost predați inamicului.

Cel care locuiește în locul secret al Celui Prea Înalt va rămâne sub umbra Celui Atotputernic. (2) Voi spune despre Domnul, El este refugiul meu și cetatea mea: Dumnezeul meu; în el voi avea încredere. (3) **Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciurmă și de pustiirile ei.** Psalmul 91:1-3

Satana este cel care i-a distrus pe acești oameni. Alternativa este că Dumnezeu i-a permis lui Satana să-i ispitească pe David și pe Israel și să-i conducă în păcat, iar apoi Dumnezeu se întoarce și zdrobește 70.000 de oameni. Această poziție nu este consecventă. Satana s-a ridicat și a fost capabil să-l ispitească pe David pentru că David nu lucra conform voinței lui Dumnezeu. Când David a cedat acestei ispite, i-a dat lui Satan un acces mai mare asupra lui Israel și a profitat de situație pentru a aduce pestilență printre ei. Totuși, acest lucru nu explică partea despre îngerul care i-a lovit pe israeliți.

Pe când îngerul întindea [H7971 trimite departe, liber] mâna peste Ierusalim ca să-l nimicească, Domnul S-a căit de răul acela și a zis îngerului care ucidea poporul: „Destul! Trage-ți mâna acum.” Îngerul Domnului era lângă aria lui Aravna, Iebusitul.¹⁷ David, văzând pe îngerul care lovea pe popor, a zis Domnului: „Iată că am păcătuit! Eu sunt vinovat. Dar oile acestea ce au făcut? Mâna Ta să se îndrepte dar împotriva mea și împotriva casei tatălui meu!” 2 Samuel 24:16-17

Satana este agentul care a adus pestilența, dar ce este această sabie pe care îngerul Domnului a întins-o peste Ierusalim? Care este sabia pe care Fiul lui Dumnezeu o folosește?

În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tășuri și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui. ¹⁷ Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă;”. Apoc. 1:16-17

Vedem reacția apostolului Ioan când a văzut chipul Fiului lui Dumnezeu și sabia care a ieșit din gura Sa. Ce era sabia aia?

Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.. Evrei 4:12

Pentru cei 70.000 de oameni care s-au confruntat cu mânia distrugătorului, Spiritul lui Dumnezeu a venit la ei cu convingere profundă a păcatului pentru ca ei să se pocăiască. Lucrarea acestei convingeri profunde este urgentă, deoarece dacă refuză să asculte lucrarea Spiritului, ei vor fi lăsați complet descoperiți și vulnerabili când îl vor înfrunta pe Satana, distrugătorul. Asemenea oamenilor de la curățirea templului, ei fug din prezența Sa. În cazul celor 70.000, ei se grăbesc din prezența lui Isus direct în brațele așteptătoare ale lui Satana, care le decimează cu pestilență. Ei s-ar fi putut pocăi de păcatele lor și l-ar fi rugat pe Dumnezeu să-i ierte, dar au fugit de prezența Sa și moartea a fost rezultatul.

Acest proces este exact același cu ceea ce Dumnezeu a spus că le va face canaanitilor.

Voi trimite groaza Mea înaintea ta, voi pune pe fugă pe toate popoarele la care vei ajunge și voi face ca toți vrăjmașii tăi să dea dosul înaintea ta. ²⁸ Voi trimite viespile bondărești înaintea ta și vor izgoni dinaintea ta pe heviți, canaanii și hetiți.. Exod 23:27-28

Trimiterea fricii este convingerea păcatului care provoacă teroare celor răi. Viespile sunt înțepăturile conștiinței chinuite de vinovăție. Aceste înțepături le alungă din prezența lui Dumnezeu direct în

măinile inamicului. Dar dacă s-ar fi pocăit și ar fi devenit copii mici, ar fi putut fi salvați. Nu toată lumea a părăsit templul și totuși toți au simțit sabia.

Deci, vedem în povestea numerotării lui Israel că, într-un ultim efort de a ajunge la cei care cad în mâinile lui Satana, Spiritul lui Dumnezeu a venit la ei și a dorit să curețe inimile lor de păcat pentru ca ei să poată fi salvați. Când au refuzat, Isus a rostit cuvintele triste: "Casa voastră vă este lăsată pustie". Cuvântul pentru *sabie* în ebraică înseamnă de fapt *secetă* și când sufletul s-a opus complet lui Hristos, El a fost obligat să-i lase în mâna lui Satan pentru că i-au refuzat intrarea.

Gândiți-vă, de asemenea, că Satana a controlat inimile acestor oameni. Hristos a căutat o ultimă dată să ajungă la ei. Satan a fost hotărât să nu-și piardă prada și când inima umană a refuzat intrarea lui Hristos, Satana a căutat să asigure aceste suflete luându-le viețile, mai degrabă decât să riște ca ele să se pocăiască de păcatele lor. Nu știm detaliile exacte ale cazului, dar principiile nu sunt greu de urmat.

Acuzația este ridicată: "Spiritualizezi textele Scripturii." Biblia folosește cuvântul *sabie* și ar trebui să o luăm literalmente. În primul rând, pestilența a fost cea care a ucis oamenii. Ei nu au murit de o sabie fizică de la înger. În al doilea rând, ni se cere să aducem tot ce putem împreună și apoi să ne formăm concluzia. Notați cu atenție regula 11 a lui William Miller cu privire la acest punct.

Cum să știi când un cuvânt este folosit la figurat. Dacă are sens în forma sa *actuală*, și nu face nici o violență la legile simple ale naturii, atunci acesta trebuie să fie înțeles literalmente, dacă nu, la figurat.

Pe măsură ce oamenii au pierit din cauza pestilenței, sabia menționată ca fiind în mâna îngerului trebuie să fi avut un alt scop. Biblia ne spune în mai multe locuri despre sabia pe care Hristos o folosește, iar acea sabie este Cuvântul lui Dumnezeu. Am descris cum îngerul a lovit pe oameni cu sabia și totuși ei au murit de ciumă. Cum i-a lovit îngerul Domnului? Sabia a fost Cuvântul lui Dumnezeu care a condamnat poporul. Ei au refuzat să moară fată sine prin această

sabie și astfel Spiritul lui Dumnezeu i-a părăsit și distrugătorul le-a luat viața. Dar cum rămâne cu cei 185.000 de soldați asirieni?

În noaptea aceea, a ieșit îngerul Domnului și a ucis în tabăra asirienilor o sută optzeci și cinci de mii de oameni. Și, când s-au sculat dimineața, iată că toți erau niște trupuri moarte. 2Imparati 19:35

Rețineți cu atenție că se spune ca îngerul Domnului le-a lovit și dimineața au fost găsiți morți. Nu spune că îngerul Domnului i-a lovit cu o armă de forță făcându-i să moară instantaneu. Dacă ne întoarcem la Noul Testament observăm ceva interesant.

Și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ, căci un înger al Domnului s-a pogorât din cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormântului și a șezut pe ea. ³Înfățișarea lui era ca fulgerul, și îmbrăcămintea lui, albă ca zăpada. ⁴Străjerii au tremurat de frica lui și au rămas ca niște morți.. Matei 28:2-4

Simpla vedere a unui înger i-a făcut pe oameni să tremure și să devină ca oameni morți. Acest fenomen s-a întâmplat cu oameni neprihăniți precum Daniel și Ioan..

Eu, Daniel, am văzut singur vedenia, dar oamenii care erau cu mine n-au văzut-o; totuși au fost apucați de o mare spaimă și au luat-o la fugă ca să se ascundă! ⁸Eu am rămas singur și am văzut această mare vedenie. Puterile m-au lăsat, culoarea mi s-a schimbat, fața mi s-a slujit și am pierdut orice vlagă. Daniel 10:7-8

Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă; Apoc. 1:17

În cazul lui Ioan, Isus a fost cel pe care l-a văzut în viziune. Natura pură și sfântă a îngerilor expune natura păcătoasă a oamenilor în același mod ca Isus și Tatăl. În capitolul 10 ne-am uitat la ceea ce se întâmplă atunci când venim în prezența lui Dumnezeu:

Mă voi apropia de voi pentru judecată și Mă voi grăbi să mărturisesc împotriva descântătorilor și preacurvarilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce opresc plata simbriașului, care asupresc pe văduvă și pe orfan, nedreptătesc pe străin și nu se tem de Mine, zice Domnul oștirilor. Maleahi 3:5

Gândurile noastre naturale atunci când citiți acest verset este să credem că Dumnezeu are de gând să taie și să distrugă pe cei răi în mânia Lui. Din nou, Cuvântul lui Dumnezeu acționează ca o oglindă. Textul spune, "Mă voi apropia de tine în judecată." Tatăl nostru vrea să se apropie de noi și să se înțeleagă cu noi despre păcatele noastre. A veni în prezența celui atât de altruist și iubitor nu lasă altă opțiune decât a se pocăi sau a fugi de lumină. Nu este posibil să fii pasiv în prezența lui Dumnezeu. Cei care se agață de păcatele lor fug pentru ceea ce cred ei că sunt viețile lor, dar arată că, de fapt, iubesc moartea și fug de viață.

Atât de pură este natura îngerilor sfinți încât simpla revelație a prezenței lor va lovi teroarea în inimile oamenilor făcându-i prosternați și imobilizați. Pe măsură ce continuăm să citim povestea în Daniel capitolul 10, vedem că Daniel a trebuit să fie întărit pentru a îndura prezența îngerului sfânt.

Am auzit glasul cuvintelor lui și, pe când auzeam glasul cuvintelor lui, am căzut leșinat cu fața la pământ. ¹⁰ **Și iată că o mână m-a atins și m-a așezat tremurând pe genunchii și mâinile mele.** ¹¹ Apoi mi-a zis: 'Daniele, om preaiubit și scump, fii cu luare-aminte la cuvintele pe care ți le voi spune acum și stai în picioare în locul unde ești, căci acum sunt trimis la tine!' După ce mi-a vorbit astfel, **am stat în picioare tremurând.** ¹² El mi-a zis: '**Daniele, nu te teme** de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi, când ți-ai pus inima ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum!... Pe când îmi spunea el aceste lucruri, eu mi-am plecat ochii în pământ și am tăcut. ¹⁶ Și iată că cineva care avea înfățișarea copiilor oamenilor s-a atins de buzele mele. Eu am deschis gura, am vorbit și am zis celui ce stătea înaintea mea: 'Domnul meu, vedenia aceasta m-a umplut de groază și am pierdut orice putere! ¹⁷ Cum ar putea robul domnului meu să vorbească domnului meu? Acum puterile m-au părăsit și nu mai am nici suflare!' ¹⁸ Atunci, cel ce avea înfățișarea unui om m-a atins din nou și m-a întărit. ¹⁹ Apoi mi-a zis: '**Nu te teme de nimic, om preaiubit! Pace ție! Fii tare și cu inimă!**' **Și, pe când îmi vorbea el, am prins iar puteri** și am zis: 'Vorbește, domnul meu, căci m-ai întărit.' ²⁰ El mi-a zis: 'Știi pentru ce am venit la tine? Acum mă întorc să mă lupt împotriva căpeteniei Persiei și, când voi pleca, iată că va veni căpetenia Greciei! Daniel 10:9-12,15-19

Îngerul a trebuit să-l asigure pe Daniel că a fost foarte iubit de două ori și că nu trebuie să se teamă. Nu există nici un păcat înregistrat în viața lui Daniel și totuși aceasta este reacția unui om bun la prezența unui înger neprihănit. Îngerul nu i-a dorit nici un rău și l-a asigurat de dragostea lui Dumnezeu și totuși Daniel a tremurat și s-a cutremurat de frică până la punctul de a nu avea putere, iar acest lucru s-a întâmplat după săptămâni de rugăciune și post. Dacă această experiență i s-a întâmplat unui om neprihănit, atunci ce s-ar întâmpla cu oamenii răi? Dacă Daniel ar fi avut o expunere prelungită la înger fără a fi întărit, este posibil ca el să fi murit chiar dacă intenția îngerului a fost doar dragoste față de el.

Întrebarea care trebuie pusă este ce a cauzat frica teribilă în Daniel care a dus la pierderea puterii? Natura lui păcătoasă a intrat în contact cu puritatea prezenței îngerului lui Dumnezeu. Caracterul pur altruist iubitor al lui Dumnezeu este un foc devorator pentru ființele umane păcătoase.

Înfățișarea slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui, înaintea copiilor lui Israel.. Exod 24:17

Au murit soldații asirieni speriați văzând îngerul? Este posibil. Au fost soldații imobilizați de prezența îngerului lăsându-i să se prosterneze de frică și apoi Satana le-a luat viața în mânie pentru slăbiciunea lor? Nu ni se spune. Ni se spune pur și simplu că soldații au întâlnit îngerul și dimineața erau morți. Dacă citiți această poveste prin lentila caracterului lui Isus știți că îngerul nu a avut nici o dorință de a le ucide. Când Isus a curățat templul, oamenii au fugit de frică, dar oricine ar fi putut să se pocăiască și să fie iertați de Dumnezeu pentru păcatul lor. În prezența îngerului, soldații au avut un scurt moment pentru a descoperi profunzimea ticăloșiei lor. Este posibil ca îngerul să-i fi confruntat cu păcatele lor pentru a-i încuraja să se pocăiască deși să-i salveze, dar ei au refuzat și astfel au fost lăsați la mila lui Satana. Nu putem spune cu certitudine, dar știm că îngerii lui Dumnezeu sunt plini de caracterul lui Isus și Isus nu a ucis pe nimeni.

Știm că, la a Doua Venire, cei răi sunt distruși de strălucirea venirii lui Hristos. Aceasta înseamnă o revelație a caracterului lui Hristos care provoacă chinuri teribile în păcătos. Chinul vine pentru că păcătosul

refuză să se pocăiască. Inimile lor îi dezamăgesc de frică. O descriere a acestui proces este înregistrată în cartea lui² 2 Esdras din Apocrypha.

Dar numai eu am văzut că el a trimis din gura lui ca o explozie de foc, și din buzele lui o respirație în flăcări, și din limba lui el a aruncat scânteii și vâpăi. (11) Și toate au fost amestecate împreună; explozia de foc, respirația în flăcări și marea furtună; și a căzut cu violență asupra mulțimii care era pregătită să lupte, și le-a ars pe fiecare, astfel încât, dintr-o dată de o mulțime nenumărate nimic nu a rămas, dar numai praf și miros de fum: când am văzut acest lucru mi-a fost frică. 2 Esdras 13:10-11

Arata-mi acum interpretarea acestui vis. 2 Esdras 13:15

Și o mulțime nenumărata va fi adunată împreună, așa cum ai văzut, dispus să vină, și să-l învingă prin luptă. (35) Dar el va sta pe vârful muntelui Sion. (36) Și Sion va veni, și va fi arătat la toți oamenii, fiind pregătit și construit, așa cum ai văzut soldații Asirieni(37) Și acest Fiu al Meu va muștra invențiile rele ale acelor națiuni, care pentru viața lor rea sunt căzuți în furtună; (38) Și va pune înaintea lor gândurile lor rele, și chinurile prin care vor începe să fie chinuți, care sunt ca o flacără: și el le va distruge fără muncă prin legea care este pentru mine. 2 Esdras 13:34-38

Lovirea asirienilor de către îngerul Domnului indică faptul că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu care îi condamnă pe acești oameni pentru păcatele lor. A căzut ca o mare furtună asupra lor și refuzul lor de a se pocăi le-a cauzat durere.

Și oamenii au fost dogoriți de o arșiță mare și au hulit Numele Dumnezeului care are stăpânire peste aceste urgii și nu s-au pocăit ca să-I dea slavă.¹⁰ Al cincilea a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei. Și împărăția fiarei a fost acoperită de întuneric. Oamenii își mușcau limbile de durere. ¹¹Și au hulit pe Dumnezeul cerului din pricina durerilor lor și din pricina rănilor lor rele și nu s-au pocăit de faptele lor.. Apoc. 16:9-11

Ele au fost distruse "fără muncă prin lege, care este" transcrierea caracterului lui Dumnezeu. Nu e același foc care i-a devorat pe cei doi

fii ai lui Aaron, Nădab și Abihu, când au adus un foc străin în sanctuar? Chiar dacă focul de la Domnul le-a mistuit, ei au fost cărați în hainele lor..

Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului. ³ Moise a zis lui Aaron: „Aceasta este ce a spus Domnul când a zis: ‘Voi fi sfințit de cei ce se apropie de Mine și voi fi proslăvit în fața întregului popor.’” Aaron a tăcut. ⁴ Și Moise a chemat pe Mișael și Elțafan, fiii lui Uziel, unchiul lui Aaron, și le-a zis: „Apropiați-vă, scoateți pe frații voștri din Sfântul Locaș și duceți-i afară din tabără.” ⁵ Ei s-au apropiat și i-au **scos afară din tabără, îmbrăcați în tunicile lor**, cum zisese Moise.. Levitic 10:2-5

Din nou, un alt mod în care știm că această *lovire* este convingerea de păcat este modul în care acest cuvânt este folosit după urmează:

Și s-a întâmplat după aceea, că **inima lui David** ia bătut [H5221], pentru că i-a tăiat colțul hainei lui Saul.. 1 Samuel 24:5

David a simțit cum îi bătea inima după ce făcuse numărătorea poporului. Și a zis Domnului: „Am săvârșit un mare păcat făcând lucrul acesta! Acum, Doamne, binevoiește și iartă nelegiuirea robului Tău, căci am lucrat în totul ca un nebun!” . 2 Samuel 24:10

Acesta este același cuvânt ca în 2 Împărați 19:35

Și s-a întâmplat în acea noapte, că îngerul Domnului **a ieșit, și a lovit** [H5221] în tabăra asirienilor o sută de patru și cinci mii: și când s-au ridicat dimineața devreme, iată, toate erau cadavre moarte.
2 Imparati 19:35

Ultima noastră poveste din listă e moartea lui Irod..

Îndată l-a lovit un înger al Domnului, pentru că nu dăduse slavă lui Dumnezeu. Și a murit mâncat de viermi.. Fapte 12:23

Din exemplele noastre anterioare această poveste este simplu de explicat. Irod a încălcat legea și a încălcat legământul veșnic. Cuvântul lui Dumnezeu l-a condamnat profund pentru comportamentul său păcătos pentru a-l aduce la pocăință. Convingerea i-a cauzat agonie a minții, dar el a refuzat pocăința. Acest refuz i-a dat lui Satan acces să-

I omoare cu boala. Irod a fost dat inamicului pentru că a încălcat legământul..

Și voi aduce o sabie asupra voastră, care va răzbuna încălcarea legământului Meu: și când veți fi adunați împreună în orașele voastre, eu voi trimite pestilența printre voi; și voi veți fi dați în mâna dușmanului. Levitic 26:25

Hristos i-a adus lui Irod sabia Cuvântului Său. Irod a refuzat să se pocăiască și astfel a fost "eliberat în mâna dușmanului" care a adus pestilență asupra lui. Care a fost diferența în accident vascular cerebral pe care Irod la experimentat în comparație cu Petru? Petru a mers în puterea Rusaliilor având o conștiință curată, Irod nu. Petru a fost ținut în închisoare pentru predicarea numelui lui Isus și aștepta execuția. Când îngerul l-a trezit pe Petru, el nu era plin de frică în prezența îngerului. Irod a experimentat ceva cu mult diferit. Pentru el a tunat.

Tată, proslăvește Numele Tău?"Și din cer, s-a auzit un glas care zicea: „L-am proslăvit și-L voi mai proslăvi!” ²⁹**Norodul, care stătea acolo și care auzise glasul, a zis că a fost un tunet. Alții ziceau: „Un înger a vorbit cu El!”** . Ioan 12:28-29

Lovirea care ar fi putut fi ca o voce mica a fost ca tunetul pentru Irod și l-au îngrozit de moarte. Îngerii nu au nici o înclinație să ucidă oameni; ei știu că ticăloșia oamenilor revelată prin puritatea lor este suficientă pentru a ucide fără nici un motiv din partea lor. Îngerii se mișcă printre oameni protejând în mod constant oamenii de prezența lor deplină pentru a-i proteja. Cât de grațioși sunt pentru noi!

Vedem că îngerul care lovește oameni rezultând în moarte apare atunci când Cuvântul lui Dumnezeu condamnă oamenii de păcat. Chinul propriului păcat cauzează agonia minții. Prezența bolii indică faptul că Spiritul lui Dumnezeu a fost îndepărtat și distrugătorul și-a făcut lucrarea în timp ce Dumnezeu încetează să-i protejeze pe cei care refuză să se pocăiască. Păcatul este cel care pedepsește păcatul. Îngerii lui Dumnezeu sunt plini de Spiritul lui Isus. Ei țin poruncile Tatălui și nu mânuiesc o sabie fizică. Ei sunt puternici în Cuvântul lui Dumnezeu și plini de neprihănirea lui Isus. Puritatea, dragostea și sfințenia lor sunt o teroare pentru ticăloșia păcătoșilor, iar sfințenia

lor lovește teroarea în inimile celor nedrepti. Sfințenia lor este puterea lor principală, dar ei au, de asemenea, puterea de a ține în control forțele celui rău.

De aceea îngerii neprihăniți au o putere extraordinară. Când li se poruncește să-și deschidă mâinile și să se retragă din lucrarea lor de protecție, ei permit eliberarea întregii forțe a furiei lui Satana. Deși nu doresc să facă acest lucru, o vor face când li se va ordona. Acest lucru se poate întâmpla numai atunci când o persoană refuză să asculte avertismentul lui Dumnezeu și să persiste în încălcarea poruncilor Sale. După ani de suferință lungă în cele din urmă, Spiritul lui Dumnezeu a ripostat și permite păcătosului să aibă stăpânul pe care l-a ales.

Cât de binecuvântați suntem să avem protecția și îndrumarea lor. Uneori își dezvăluie prezența pentru a-i împiedica pe oameni să-și facă rău, dar oamenii care sunt hotărâți să-și urmeze cursul păcatului preferă să moară în teroare decât să se pocăiască și să fie salvați. Aceasta este răutatea inimii umane. Nu avem de ce să ne temem de îngerii lui Dumnezeu, nu există nici o posibilitate ca ei să se întoarcă de la a fi protectorii noștri în ucigașii noștri, ei întotdeauna se suie și coboară asupra Fiului omului care nu a ucis pe nimeni..

18. Declarații simple

Înainte de a aborda mai multe exemple în Biblie a ceea ce pare a fi Dumnezeu se presupune că ucide oameni, avem nevoie pentru a revizui și aplica unele dintre principiile pe care le-am stabilit anterior.

Este extrem de simplu să luăm porțiuni izolate din Biblie și să le punem împreună pentru a construi un caz care distruge adevărul că Dumnezeu este cu adevărat iubitor, blând și bun. Mi s-a spus adesea: "Tu spui că Dumnezeu nu ucide oameni, dar Biblia îți spune clar că El o face." Voi enumera o serie de texte folosite pentru a dovedi acest lucru. Când le aliniați, ele par să prezinte un caz convingător pentru mulți oameni..

Și Domnul a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului, căci Îmi pare rău că i-am făcut.”. Geneza 6:7

Atunci, Domnul a făcut să plouă peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc de la Domnul din cer. Geneza 19:24

Dar Er, primul născut al lui Iuda, a fost rău în ochii Domnului, și Domnul l-a ucis. Geneza 38:7

Și lucrul pe care l-a făcut l-a nemulțumit pe Domnul; de aceea, El l-a ucis și pe el. Geneza 38:10

„și, fiindcă Faraon se încăpățâna și nu voia să ne lase să plecăm, Domnul a omorât pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la întâii născuți ai oamenilor până la întâii născuți ai dobitoacelor. Iată de ce aduc jertfă Domnului pe orice întâi născut de parte bărbătească, și răscumpăr pe orice întâi născut dintre fiii mei Exod 13:15

Domnul a zis lui Moise: „Întinde-ți mâna spre mare, și apele au să se întoarcă peste egipteni, peste carele lor și peste călăreții lor.”²⁷ Moise și-a întins mâna spre mare. Și, înspre dimineață, marea și-a luat iarăși repeziciunea cursului și, la apropierea ei, egiptenii au luat-o la fugă, dar Domnul a năpusit pe egipteni în mijlocul mării.²⁸ Apele s-au întors și au acoperit carele, călăreții și toată oastea lui Faraon, care intraseră în mare după copiii lui Israel; niciunul măcar n-a scăpat.. Exod 14:26-28

Domnul a zis lui Moise: „Văd că poporul acesta este un popor încăpățânat. ¹⁰ Acum, lasă-Mă; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor și-i voi mistui, dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare.”. Exod 32:9-10

El le-a zis: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: ‘Fiecare din voi să se încingă cu sabia; mergeți și străbateți tabăra de la o poartă la alta și fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul și pe ruda sa.’” ²⁸ Copiii lui Levi au făcut după porunca lui Moise și aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor.. Exod 32:27-28

Fiii lui Aaron, Nadab și Abihu, și-au luat fiecare cădelnița, au pus foc în ea și au pus tămâie pe foc, și au adus astfel înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu li-l poruncise. ² Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului.. Levitic10:1-2

Poporul a cârtit în gura mare împotriva Domnului, zicând că-i merge rău. Când a auzit, Domnul S-a mâniat. S-a aprins între ei focul Domnului și a mistuit o parte din marginea taberei.. Numeri 11:1

Domnul a zis lui Moise: „Strânge pe toate căpeteniile poporului și spânzură pe cei vinovați înaintea Domnului în fața soarelui, pentru ca să se întoarcă de la Israel mânia aprinsă a Domnului.” Numeri 25:4

Au înaintat împotriva Madianului, după porunca pe care o dăduse lui Moise Domnul și au omorât pe toți bărbații.. Numeri 31:7

când Domnul, Dumnezeul tău, ți le va da în mâini și le vei bate, să le nimicești cu desăvârșire, să nu închei legământ cu ele și să n-ai milă de ele: Deuteronom 7:2

Să știți dar că Eu sunt Dumnezeu și că nu este alt dumnezeu afară de Mine; Eu dau viață și Eu omor, Eu rănesc și Eu tămăduiesc, și nimeni nu poate scoate pe cineva din mâna Mea. Deuteronom 32:39

Domnul i-a pus în învâlmășeală dinaintea lui Israel; și Israel le-a pricinuit o mare înfrângere la Gabaon, i-a urmărit pe drumul care suie la Bet-Horon și i-a bătut până la Azeca și până la Macheda. ¹¹ Pe când fugeau ei dinaintea lui Israel și se pogorau din Bet-Horon, Domnul a făcut să cadă din cer peste ei niște pietre mari până la Azeca și au pierit; cei ce au murit de pietrele

grindinei au fost mai mulți decât cei uciși cu sabia de copiii lui Israel.. Iosua 10:10-11

Așa vorbește Domnul oștirilor: ‘Mi-aduc aminte de ceea ce a făcut Amalec lui Israel, când i-a astupat drumul la ieșirea lui din Egipt. ³Du-te acum, bate pe Amalec și nimicește cu desăvârșire tot ce-i al lui; să nu-i cruți și să omori bărbații și femeile, copiii și pruncii, cămilele și măgarii, boii și oile!’ 1 Samuel 15:2-3

Am putea enumera mai multe texte ca acesta. Există multe povestiri în Vechiul Testament care par să descrie foarte clar, dar toate poveștile combinate nu sunt nimic în comparație cu sacrificarea în masă a umanității descrisa în Noul Testament.

Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat ⁸ și va ieși din temnița lui ca să înșele neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. ⁹Și ei s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit. ¹⁰Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde sunt fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor.. Apoc. 20:7-10

Se spune că cei răi vor fi ca nisipul mării? Câte boabe de nisip sunt pe malul mării? Am putea propune o cifră conservatoare de 100 de miliarde de oameni aparent toți țipând și urlând în cel mai rău fel de agonie. Acest lucru face ca narațiunile Vechiului Testament să pară fabule de grădiniță în comparație.

Mulți creștini, într-o formă ciudată de triumf, citesc aceste pasaje și proclamă că dovedește că Dumnezeu pe care îl *“venerează”* provoacă o agonie cumplită miliardelor și miliardelor de oameni prăjindu-i de vii multă vreme, pentru că s-au răzvrătit împotriva Lui.

Desigur, textele care vorbesc de Dumnezeu comandând hăcuirea a mii de copii mici sunt trecute cu vederea strategic sau evitate, cu excepția persoanelor mai întărite și dure care reușesc cumva să apere acest comportament criminal ca evlavios.

Ceea ce ei consideră a fi o dovadă triumfătoare se dovedește a fi cea mai mare înfrângere a lor.

Cine ar putea concepe rațional să trăiești veșnic în prezența Sa și să oferi închinare pe genunchi unei ființe atât de îngrozitoare, în timp ce încerci cu adevărat să te convingi că nu ar trebui să te temi cu disperare dacă și tu ai putea fi ucis într-o zi?

Dacă citirea corectă a acestor povestiri înseamnă că Dumnezeu trimite flăcări de foc de la Sine direct peste cei răi, în timp ce toți cei drepți pur și simplu privesc acest lucru ca un film pe zidurile Sionului auzind țipetele și urletele celor blestemați, atunci să fim realiști.. s-ar putea bucura cu adevărat cei drepți atunci când toți cei dragi care au respins adevărul sunt toți arși de vii (fie pentru un scurt timp sau perpetuu) fără nici o milă?

Există un fel de satisfacție neprihănită că Dumnezeu pe care îl venerați nu numai că îi ucide pe membrii familiei voastre, dar îi torturează mai întâi și îi distruge încet în cea mai inimaginabilă oroare?

Presupun că unii ar putea spune că Dumnezeu le va șterge fiecare lacrimă din ochi și le va scoate lucrurile din trecut din memorie..

El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.”. Apoc, 21:4

Este această fericire eternă de dorit, sau este distrugerea dovezilor de către un personaj care este inimaginabil de crud și vicios?

Nu este ceva foarte neliniștitor despre această imagine pentru orice persoană rațională, care a experimentat bucuriile de dragoste în cadrul căsătoriei, sau a legănat un copil în brațele lor, sau ghemuit în îmbrățișarea iubitoare a unui părinte, sau chiar cei care au avut grijă de animalele lor prețioase cum ar fi un cal, câine, sau pisica.

Utilizarea acestor texte în acest mod este adesea însoțită de afirmația că trebuie să luăm Biblia așa cum se citește sau că trebuie să o citim literalmente și să acceptăm aceste declarații simple ca dovadă că Dumnezeu îi va ucide pe cei răi.

Este absolut adevărat că trebuie să luăm *Biblia* așa cum se citește, și luând Biblia așa cum se citește înseamnă a lua *toate* din Biblie și nu

pur și simplu părți ale Bibliei, care se va potrivi cu argumentul pe care suntem pregătiți să facem.

Așa cum am învățat în capitolul doi, trebuie să luăm toate textele pe un subiect anume și să le punem împreună. Cei care ajung la concluzia că Dumnezeu ucide direct oamenii nu citesc toată Biblia, ci mai degrabă părțile Bibliei care sunt de acord cu poziția lor. Dacă ar citi întreaga Biblie va fi plasat în mai multe poziții în care lucrurile pur și simplu nu par inițial să se potrivească împreună. Luați în considerare următoarele:

Blând, blând și iubitor	Răzbunător, plin de ură, și distrugător
Matei 26:52 Atunci, Isus i-a zis: „Pune-ți sabia la locul ei, căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri..	Deut 32:40-41 Căci Îmi ridic mâna spre cer Și zic: «Cât este de adevărat că trăiesc în veci, ⁴¹ Atât este de adevărat că, atunci când voi ascuți fulgerul sabiei Mele Și voi pune mâna să fac judecată,Mă voi răzbuna împotriva potrivnicilor Mei Și voi pedepsi pe cei ce Mă urăsc! »
Luca 9:56 Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască.”Și au plecat într-alt sat. Isa 11:9 Nu se va face niciun rău și nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt, căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr.	Gen 6:7 Și Domnul a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului, căci Îmi pare rău că i-am făcut.”.

<p>Matei 5:44 Dar Eu vă spun: lubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc,</p>	<p>Psa 18:40 Tu faci pe vrăjmașii mei să dea dosul înaintea mea, și eu nimicesc pe cei ce mă urăsc.</p> <p>Psa 143:12 În bunătatea Ta, nimicește pe vrăjmașii mei și pierde pe toți potrivnicii sufletului meu, căci eu sunt robul Tău.</p>
<p>Exod 20:13 Să nu ucizi..</p> <p>2 Cor 3:18 Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului..</p>	<p>Gen 38:7 Er, întâiul născut al lui Iuda, era rău înaintea Domnului, și Domnul l-a omorât.</p> <p>Eccl 3:3 Uciderea își are vremea ei, și tămăduirea își are vremea ei; dărâmarea își are vremea ei, și zidirea își are vremea ei;;</p>
<p>1 Ioan 4:8 Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste</p>	<p>Malec. 1:2-3 „V-am iubit, zice Domnul! Și voi ziceți: ‘Cu ce ne-ai iubit?’ Nu este Esau frate cu Iacov? zice Domnul; totuși am iubit pe Iacov³ și am urât pe Esau, i-am prefăcut munții într-o pustietate și moștenirea lui am dat-o șacalilor din pustie..</p>
<p>Psa 100:5 Căci Domnul este bun; mila Lui este veșnică; și adevărul său îndură pentru toate generațiile.</p> <p>1 Cron. 16:34 O, mulțumește Domnului; căci el este bun; Si mila lui îndura pentru totdeauna.</p>	<p>Isa 9:17 De aceea, Domnul nu va avea nici o bucurie în tinerii lor, nici nu va avea milă de cei fără tată și de văduvele lor.:</p>

<p>Isa 27:4 N-am nicio mânie. Dar, dacă voi găsi mărcini și spini, voi merge la luptă împotriva lor și-i voi arde pe toți,</p>	<p>Iov 20:23 Și iată, ca să-i umple pântecul Dumnezeu va trimite peste el focul mâniei Lui și-l va sătura cu o ploaie de săgeți</p>
---	--

Dacă citiți Biblia cu atenție contradicții aparente vor începe în curând să apară.

În punctul de contradicție aparent trebuie să alegeți fie să ignorați porțiuni din Biblie care nu par să fie de acord cu ceea ce ați înțeles deja, fie trebuie să îngenuncheați cu umilință în fața lui Dumnezeu și să-L rugați să vă învețe să citiți Biblia și să armonizați aceste contradicții aparente.

Întrebarea este de ce a scris Dumnezeu Biblia în acest fel? De ce nu ar fi putut fi scrisă într-un mod mai simplu decât a fost? Omul neconvertit este mândru în mod natural. El este, de asemenea, în mod natural ostil față de Dumnezeu, chiar dacă el nu poate fi conștient de aceasta.

Pentru că natura păcătoasă este întotdeauna ostilă lui Dumnezeu. Nu s-a supus niciodată legilor lui Dumnezeu și nu se va supune niciodată. Romani 8:7

Această ostilitate naturală îl va face să citească Biblia într-un mod care îl revelează pe Dumnezeu ca fiind dur și tiranic. Un astfel de om poate pretinde că-L iubește pe Dumnezeu și îl onorează, dar această ostilitate naturală nu este dispusă să depășească aceste aparente contradicții; în schimb, va alege să citească toate textele care îl dezvăluie pe Dumnezeu ca pe un ucigaș pentru a spune apoi, cu o voce blândă atunci când este necesar, că trebuie să acceptăm ceea ce spune Biblia.

Cu toate acestea, un astfel de om, în realitate, nu acceptă tot ceea ce spune Biblia. Acest om acceptă ceea ce vrea să accepte și ignoră acele părți care îl prezintă pe Dumnezeu într-o lumină diferită. În acest fel descoperim adevărul că:

... Dumnezeu rezistă celor mândri, dar dă har celor umili. Iacov 4:6

Cum funcționează asta?

Căci, dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă Iacob 1:23

Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.. Matei 7:2

Așadar, omule, oricine ai fi tu care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți, căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur, fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri.. Romani 2:1

Când omul citește Biblia și ignoră pasajele care vorbesc despre un Dumnezeu complet iubitor și alege să se așeze pe pasajele care aparent vorbesc despre Dumnezeu omorând direct oameni, el își dezvăluie propriul caracter. Un astfel de om, în mod similar cu Satana, își pune propriile atribute pe Dumnezeu și își dezvăluie dușmănia față de Dumnezeu.

Aceste lucruri ai făcut tu, și am păstrat tăcerea; ai crezut că am fost cu totul unul ca tine: dar te voi mustra, și îți voi pune totul sub ochi. Psalmul 50:21

Dumnezeu a inspirat Biblia să fie scrisă într-un mod care să dezvăluie caracterul omului. Natura blasfemică a omului caută întotdeauna să-L facă pe Dumnezeu după chipul Său. El își proiectează natura și judecata pe Dumnezeu și astfel Biblia a fost foarte atent concepută pentru a crea o oglindă înapoi în sufletele oamenilor.

Când un om neconvertit citește Biblia, își vede instantaneu propria față în acțiunile lui Dumnezeu. Omul care și-a mărturisit păcatele și știe că nu este nimic bun în el se uită în schimb la caracterul prețios al lui Isus, iar apoi, când citește Biblia, vede o imagine foarte diferită a lui Dumnezeu. Caracterul lui Hristos revelat oamenilor de pe pământ schimbă reflexia în oglinda Bibliei, iar solzii șarpelui cad din ochii lui și vede ceea ce este cu adevărat atât de prețios încât înviorează inima.

Omul natural citește părți ale Scripturii care sunt de acord cu gândirea sa și pur și simplu ignoră restul, sau el observă contradicțiile la nivel de suprafață și respinge Biblia complet.

Omul spiritual citește toată Scriptura și este umilit de aparentele contradicții. El recunoaște apoi incapacitatea sa de a înțelege pe deplin cuvântul lui Dumnezeu și pledează pentru ajutor pentru a înțelege Biblia. Când el va deveni docil, atunci Biblia va începe să dezvăluie frumusețea caracterului lui Dumnezeu. Este nevoie de multă rugăciune cu umilință pentru a asambla piesele împreună așa cum a intenționat Dumnezeu. Acest lucru a fost cu siguranță experiența mea și experiența altora. Am pledat cu Domnul când am citit câteva pasaje pe care nu le pot armoniza în mintea mea. Îngenunchez și-l rog pe tatăl meu să mă ajute și să-mi arate adevărul. Este o așa de mare bucurie atunci când adevărul este revelat după rugăciunea sinceră.

Pe măsură ce luăm în considerare următoarele povestiri, nu vom lua pur și simplu unul sau două texte pentru a forma o concluzie, ci trebuie să adunăm toate textele pe un subiect și să le reunim, astfel încât toate să se armonizeze.

Ne vom aminti, de asemenea, principiile oglinzii. În capitolul 9 am învățat prin povestea femeii care i-a cerut lui Isus să-i vindece fiica că Isus încadrează cu grijă limbajul Său pentru a permite ascultătorilor Săi să-și proiecteze propria judecată asupra Lui.

Prejudecata rasială a ucenicilor a fost mai pe deplin revelată prin oglinda pe care Isus a folosit-o pentru a-i ajuta să vadă eroarea lor atunci când a acceptat cererea femeii. În povestea omului bogat și a lui Lazăr am învățat că Isus va folosi folclorul predominant și gândirea ascultătorilor Săi pentru a preda adevăruri importante. Aceste idei nu sunt ideile Sale, dar El le-a folosit pentru a învăța lucrurile pe care El le-a dorit și, de asemenea, noi să le înțelegem. Acesta este un principiu critic de înțeles atunci când citiți Scriptura. Isus poate folosi un limbaj și expresii care nu sunt ale Sale și dacă o persoană nu caută să armonizeze întreaga Biblie, aceste pasaje pot fi folosite pentru a confirma ideile false ale cititorului. Încă o dată este o oglindă care ne ajuta la luarea unei decizii.

Să sintetizăm câteva principii cheie înainte de a merge mai departe.

1. la toate pasajele pe un subiect nu selectați pur și simplu ceea ce vreți.
2. Vino cu umilință la Scriptură cerând înțelepciune.
3. Citiți Biblia prin viața lui Isus pe pământ.
4. Păstrați întotdeauna principiile oglinzii în minte. Biblia poate exprima ideile deținute de oameni pentru a transmite adevărul biblic. Scriptura poate fi, de asemenea, declarată într-un mod care poate fi citită atât cu mintea, cât și în Spirit. Cititorul va determina modul în care este citită.

19. Rănit de păcatele noastre

Ar fi fost o scenă de o groază inimaginabilă. Oamenii și animalele alergau pentru viața lor în teroare absolută..

În anul al șase sutelea al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, în ziua aceea, s-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare și s-au deschis stăvilarele cerurilor. ¹² Ploaia a căzut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți. . Geneza 7:11-12

Povestea inundațiilor din întreaga lume este îngrijorătoare pentru mulți. Oare Dumnezeu ar îneca cu adevărat milioane de oameni pentru că mila Sa este epuizată și mâna zdrobitoare a judecății nu va mai fi reținută? Un Dumnezeu iubitor ar face așa ceva? Pentru mulți acesta este un mister neelucidat.

Când ne ocupăm de problema judecăților lui Dumnezeu, trebuie să păstrăm moartea crucii întotdeauna înaintea noastră, deoarece crucea ne dezvăluie modul în care funcționează judecata lui Dumnezeu. Moartea crucii este cheia înțelegerii tuturor judecăților din Biblie. Isus a purtat păcatele oamenilor, iar greutatea vinovăției păcatului i-a zdrobit viața ajutată de dorințele criminale ale celor care căutau să-L ucidă. Păcatul a fost cel care l-a ucis pe Hristos și păcatul este cel care ucide pe toți oamenii. Problema este că mulți oameni cred că este mânia lui Dumnezeu care a cerut moartea lui Hristos. Acest lucru este profetizat în Isaia.

Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. ⁴ Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit.. Isaia 53:3-4

Dacă îl considerăm pe Hristos lovit de Dumnezeu pe cruce, atunci toate poveștile din Biblie care dezvăluie judecata împotriva păcătoșilor vor fi văzute ca Dumnezeu care îi va lovi. Să luăm în considerare cu atenție povestea potopului.

Un bărbat intră în magazin și îl informează pe proprietar că există o amenințare reală față de afacerea sa. "Există o anumită distrugere care vine asupra afacerii tale și a familiei tale", spune el. "Nimic nu poate opri această distrugere, cu excepția faptului că ai veni sub protecția noastră", continuă el. "Oferim o Arcă a Siguranței pentru cei care ne recunosc ca fiind singurii protectori adevărați ai libertății." Bărbatul îl informează că a venit într-o misiune de milă

pentru a-l salva pe proprietarul magazinului de la sigura distrugere. Apelând la ajutorul acestui om și oferindu-i sprijin, proprietarul magazinului va fi cruțat de această distrugere care va cădea asupra tuturor proprietarilor de magazine care refuză să accepte această protecție. Omul pune ușor mâna pe umărul proprietarului magazinului și pledează cu el să acorde o atenție deosebită acestei oferte de "milă". "Nu am vrea să ti se facă rău ție sau familiei tale. Am fi foarte triști în legătură cu asta." Așa că omul îl îndeamnă să accepte termenii milostivi de protecție.

În cazul în care omul oferă protecție de la o altă amenințare separată de el însuși, atunci el ar fi angajat în infracțiunea numită Mita de protecție. Dacă amenințarea cu distrugerea ar fi de fapt efectuată de același grup pe care l-a reprezentat acest om, atunci aceasta ar fi infracțiunea numită șantaj. Este practica coercitivă de manipulare a voinței unei persoane prin intimidare sau amenințări cu un anumit tip de presiune fiind aplicata.

Este posibil ca persoana care transmite un mesaj autentic de milă să-l reprezinte și pe cel care amenință distrugerea, aplicând presiune asupra ascultătorilor mesajului și efectuând distrugerea asupra celor care refuză să accepte mila?

Este povestea Potopului în Biblie de fapt, o escrocherie de extorcare la nivel mondial? Dumnezeu Bibliei oferă protecție celor care fac ce vrea el și apoi îi ucide pe toți cei care refuză să-L sprijine?

Atunci, Dumnezeu a zis lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc [H7843] împreună cu pământul.¹⁴ Fă-ți o corabie din lemn de gofer (chiparos); corabia aceasta s-o împarți în cămăruțe și s-o tencuiești cu smoală pe dinăuntru și pe dinafară.. Gen. 6:13-14

Biblia spune că pământul era plin de violență. Are vreun sens să distrugi violent oamenii folosind motivul pentru care sunt violenți? Nu ar fi considerat ipocrit?

Dacă ne uităm la cuvântul *distruge* în ebraică înseamnă:

H7843: O rădăcină primitivă; la *descompunere*, care este, (cauzal) *ruina* (la propriu sau la figurat): - aluat, aruncat off, corupt (-er, lucru), distruge (-er, -uction), pierde, mar, pieri, deversare, spoiler, X cu totul, deșeuri (-r).

Același cuvânt este folosit în versetele chiar înainte de versetul treisprezece:

Pământul era stricat[H7843] înainte de Dumnezeu; pământul era plin de silnicie. ¹²Dumnezeu S-a uitat spre pământ și iată că pământul era stricat, [H7843] căci orice făptură își stricase calea pe pământ.. Genesis 6:11-12

Dacă aplicăm cuvântul *distruge*, care este ceea ce traducătorii au folosit pentru același cuvânt ebraică în Gen 6:13, se citește după urmează:

Pământul, de asemenea, a fost *distrus* înainte de Dumnezeu, iar pământul a fost umplut cu violență. (12) Și Dumnezeu s-a uitat la pământ și, iată, a fost *distrus*; căci toată carnea și-a *distrus* calea pe pământ. Geneza 6:11-12

Motivul pentru care pământul a fost considerat distrus(stricat) a fost pentru că omul și-a corupt sau distrus modul de gândire; devenise plin de violență. În acest moment lumea manifesta pe deplin mintea lui Satana. Scripturile ne spun sursa acestei violențe:

Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare.: Ezechiel 28:16

Acest lucru este în contrast complet cu Hristos, care, scriptura spune, nu face nici o violență:

Groapa Lui a fost pusă între cei răi, și mormântul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că **nu săvârșise nicio nelegiuire** și nu se găsisese niciun vicleșug în gura Lui.. Isaia 53:9

Vorbind de Fiul Regelui, psalmistul a declarat:

El le va mântui sufletul de înșelăciune și violență: și prețios va fi sângele lor în fața Lui. Psalmul 72:14

Deci, Fiul lui Dumnezeu nu face nici o violență, și cei ce el răscumpără El le salvează de la angajarea în violență și de a fi tratați violent. Satana este plin de violență și a umplut lumea cu acest spirit. Care este principalul punct în cauză care îl face pe Satan să aibă un spirit de violență?

Și, când[Dumnezeu Tatăl] duce iarăși în lume pe Cel întâi născut, zice: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!”. Evrei 1:6

Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor și I-a zis: ⁹ „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie”. Matei 4:8-9

Satana era gelos pe Hristos. El a vrut să fie venerat așa cum a fost Hristos, dar Satana a fost o ființă creată în timp ce Hristos a fost Fiul divin al lui Dumnezeu. Diferența a fost infinită, dar totuși Satan a râvnit să dețină poziția lui Hristos. Aceasta este ceea ce a semănat semințele de violență în inima lui împotriva lui Hristos. Ura lui Satana a devenit atât de mare față de Hristos încât a plănuit să-L ucidă pe Fiul lui Dumnezeu de la bun început. Răstignirea lui Hristos a revelat universului adevăratele intenții ale lui Satan înainte de crearea acestei lumi.

Voi sunteți de la tatăl vostru diavolul, și poftele tatălui tău veți face. **El a fost un criminal de la început**, și nu a locuit în adevăr... John 8:44

Planul criminal al satanei i-a alimentat spiritul de violență. Când Adam și Eva au căzut în păcat, ei au devenit ca Satana în natură. Spiritul lui Hristos care fusese în ei a fost străpuns și zdrobit. Spiritul lui Hristos în om este cel care ne dă viață. El este lumina care luminează fiecare om care vine pe lume, Ioan 1:9. Dacă Hristos l-ar părăsi complet pe Adam, atunci el ar muri. Spiritul lui Hristos în Adam a fost zdrobit, dar Hristos nu s-a retras, deși i-a cauzat durere să rămână. Din suferința continuă a lui Hristos, stânca, a ieșit apa spirituală pentru a-l ține pe Adam în viață. Acesta este motivul pentru care Pavel spune:

Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru.. 2 Corinteni 4:10

și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, **fiindcă ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu și-L dau să fie batjocorit.** Evrei 6:6

Adam și Eva au fost făcuți după chipul lui Dumnezeu. Satana ura această imagine și voia să o distrugă. Fiecare act de violență în oameni față de oameni este o revelație a spiritului lui Satana în război cu Spiritul lui Hristos. Acest gând la început este greu de înțeles, dar este revelat în mod clar în Scriptură. Odată ce este înțeles, schimbă complet modul în care înțelegem violența descrisă în Biblie și ceea ce are loc. Ideea ca oamenii să-și ucidă semenii este complet nebună până când înțelegi că Satana încearcă să-L străpungă pe Hristos prin abilitatea sa de a-i duce pe oameni la violență unul împotriva celuilalt.

În măsura în care ați făcut-o unuia dintre cei mai mici dintre acești frați ai mei, voi mi-ați făcut-o mie. Matei 25:40

Acest punct este esențial să se înțeleagă. Toată violența este inspirată de un spirit alimentat de invidie și ură pentru Fiul lui Dumnezeu. Prin urmare, toată violența, inclusiv auto-violența și sinuciderea, este o parte din această ură față de Hristos, chiar dacă motivul inițial este complet necunoscut individului. Expresiile de ură față de aproapele nostru și actele de violență față de dușmanii noștri și față de noi înșine sunt alimentate de ura lui Satana față de Hristos. Aceasta este originea tuturor violenței și urii.

Toată violența descrisă în Geneza șase este o manifestare a urii lui Satana față de Hristos canalizată prin bărbați și femei. Deoarece Hristos este singura sursă de viață, rezultatul final al unei astfel de urii poate fi doar autodistrugerea.

Acest spirit de violență în om a fost dezvăluit în prima moarte în grădină fiind un miel. Uciderea acestui animal a reflectat natura violentă a lui Adam. Prin acest sacrificiu, Dumnezeu îi reflecta lui Adam sămânța care locuia acum în el. Această sămânță de violență a explodat curând în Cain când l-a ucis pe Abel.

Singura cale prin care omul poate continua să trăiască a fost ca Hristos să continue să furnizeze rasei umane puterea vieții Sale. Acesta este motivul pentru care Hristos este Mielul ucis de la întemeierea lumii. Apocalipsa 13:8. Hristos a fost rănit de păcatele noastre de la bun început; El a fost zdrobit de nedreptățile noastre de la începuturile păcatului. Pentru ca omul să trăiască, Hristos a trebuit să continue să poarte fiecare persoană în ciuda acestei uri satanic inspirate.

În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime.. Isaia 63:9

Aceste gânduri schimbă cu totul modul în care înțelegem crucea lui Hristos, manifestarea violenței și, prin urmare, caracterul lui Dumnezeu. De fiecare dată când o persoană este bătută, violată sau ucisă este o dovadă că Satana caută să-L străpungă și să-L rănească pe Hristos. Fiecare act de auto-indulgență care duce la boala și moartea de sine sau de alții este, de asemenea, o manifestare a obsesiei fanatice a lui Satana cu extragerea la cât mai multa durere posibilă de la Hristos. Este o ură care este nespus de crudă.

Adevărata întindere a crucii se extinde de la intrarea păcatului în univers până în prezent. Fiecare ființă care lucrează cu scopuri rele cu Dumnezeu este în război cu viața care există în el însuși pentru că viața vine de la Hristos. Acesta este secretul naturii autodistructive a oamenilor. Este războiul lui Satana împotriva lui Hristos. Acum, haideți să analizăm cu atenție oglinda din următorul text.

Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor. ¹⁹ Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu.. Romani 1:18-19 (NKJV)

Cuvântul *mânie* în limba greacă înseamnă pur și simplu *dorința* și vine de la un cuvânt rădăcină care înseamnă să ajungă după. Acesta poate fi tradus pasiune, precum și furie și mânia. Cuvântul pentru *împotriva* poate însemna *peste* sau *peste* și chiar *spre*. Vom traduce acest verset cu aceste gânduri în minte cu încă un punct de

vedere mai mult pentru considerare. Isus a spus că eu sunt adevărul. Ioan 14:6. Prin urmare, suprimarea adevărului este suprimarea lui Hristos.

Căci **dorința** lui Dumnezeu este revelată din cer asupra sau **spre** orice nelegiuire și nedreptate a oamenilor care îl suprimă pe **Hristos** în nedreptate. Pentru că ceea ce poate cunoscut despre Dumnezeu este revelat în ei, pentru că Dumnezeu le-a arătat-o. Romani 1:18-19 *adaptat*

În fiecare zi Dumnezeu trimite Spiritul Fiului Său ca să rămână în inimile noastre. Unii îneacă glasul, alții în eforturile lor de a rezista îi caută pe cei în care Spiritul locuiește și îi persecută. În fiecare persoană în viață de pe această planetă Hristos este disprețuit și respins de oameni. Astăzi. El este un om al durerii și familiarizat cu durerea. În fiecare zi Hristos Se neagă, ia crucea Sa și ne dă viața Sa. În aceasta se vede dorința lui Dumnezeu față de noi. El ajunge la noi în fiecare zi cu o dorință pasională și totuși cea mai mare parte a lumii suprima vocea conștiinței și îneacă convingerea.

Ticăloșia oamenilor își proiectează propriul spirit de mânie asupra lui Dumnezeu. Rezistența mâniei oamenilor față de dragostea Sa este proiectată înapoi asupra lui Dumnezeu ca agresor. Atributele umane sunt plasate asupra Lui și astfel Hristos este văzut ca lovit de Dumnezeu și afectat, dar Hristos a fost rănit de păcatele noastre și nu de presupusa mânie a lui Dumnezeu. Și ce spune Dumnezeu poporului Său, celor care pretind că-L urmează?

Pe când, despre Israel zice: „Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit și împotrivor la vorbă?.. Romani 10:21

În lumina crucii putem începe să înțelegem terroarele nu numai ale potopului, ci și ale focului din Sodoma și Gomora, distrugerea Ierusalimului și sfârșitul lumii. Ura lui Satana față de Hristos se manifestă în dorința Sa de a ucide în cele din urmă pe toată lumea, deoarece în fiecare persoană Hristos și-a dat viața. El își dă viața de bunăvoie în fiecare om pentru ca ei să poată primi puterea Sa de a trăi. Hristos nu poate locui acolo unde păcatul este prețuit, dar zdrobirea Duhului Său dă putere sufletului să trăiască chiar ca apa care curge din coasta Sa când A murit pe crucea fizică.

Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.:
1 Petru 5:8

În capitolul 13 am vorbit despre efectul pe care spiritul omului îl are asupra pământului. Când oamenii îl suprimă pe Hristos și exprimă ura lui Satana față de Hristos acționând violent unul față de celălalt, pământul începe să reflecte acest lucru înapoi la om prin legile naturii. În timp ce oamenii îneacă glasul lui Hristos în sufletele lor, natura răspundea pentru a îneca sufletele oamenilor. În timp ce Domnul a cercetat ticăloșia lumii, El a indicat că va exista o limită.

Atunci, Domnul a zis: „**Duhul Meu nu va rămâne^[a] pururea în om**, căci omul nu este decât carne păcătoasă; totuși^[b], zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.”Genesis 6:3

Limita era timpul în care Spiritul lui Dumnezeu se străduia împreună cu omul să-l salveze. Spiritul lui Hristos a pledat zi și noapte cu copiii Săi înnăscuți. El a apelat la ei și a ajuns la ei zi de zi. Cu toate acestea, ne amintim cum oamenii au reacționat la această luptă a Spiritului.

Căci mânia [dorinței] lui Dumnezeu este revelată din cer împotriva [asupra sau spre] a tuturor nelegiuirii și nedreptățile oamenilor, care dețin [țineți jos sau suprimă] adevărul [Hristos] în nedreptate; Romani 1:18

Antediluvienii au înecat vocea conștiinței. Zilnic au respins acea voce blândă și atrăgătoare și au continuat cu capul înainte în cursul lor rău. Această suprimare a Spiritului lui Hristos a fost ca și cum L-ar fi ținut în jos într-un efort de a-L îneca. Pe măsură ce Spiritul Său era tăgăduit de la o zi la alta, Hristos s-a simțit adesea copleșit.

Dar ei au fost neascultători și au întristat pe Duhul Lui cel sfânt, iar El li S-a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor. . Isaia 63:10

Pe măsură ce oamenii se apropiau de distrugere, rugămintele lui Hristos au devenit mai urgente și glasul Său le-a devenit sunetul dușmanului. Mărturia lui împotriva lor a fost tratată cu dispreț și ură..

Sufletul meu este, de asemenea, supărat: dar tu, Doamne, cât timp? (4) Întoarce-te, Doamne, dă-mi sufletul: oh salvează-mă de dragul îndurării tale. (5) Căci în moarte nu există nici o amintire a

ta: în mormânt, cine îți va mulțumi? (6) Sunt obosit de gemetele mele; toată noaptea fac patul meu să înoate; Îmi ud canapeaua cu lacrimile mele. (7) Ochiul meu este consumat din cauza durerii; ea ceară vechi din cauza tuturor dușmanilor mei. (8) Îndepărtați-vă de mine, voi toți lucrătorii nedreptății; căci Domnul a auzit glasul plânsului meu. Psalmul 6:3-8

Suferințele lui Hristos nu puteau fi ascunse. Dacă oamenii ar refuza să accepte crucea lui Hristos, atunci pietrele neînsuflețite ar striga să depună mărturie despre suferințele Creatorului lor. Așa cum Hristos este Creatorul acestei lumi, astfel lumea fizică răspunde suferinței Sale.

Căci știm că întreaga creație geme și suferă împreună până acum.
Romani 8:22

Mulți dintre Psalmi dezvăluie experiența lui Hristos pentru simplul motiv că Spiritul lui Hristos a fost în inimile celor care au scris toate Scripturile, inclusiv Psalmii.

Prorocii, care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare.¹¹ Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere **Duhul lui Hristos, care era în ei**, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate. 1 Petru 1:10-11

În Psalmii 18 am revelat suferințele lui Hristos pe cruce în contextul unui potop.

Mă înconjuraseră legăturile morții și mă îngroziseră râurile picirii;
5 mă înfășuraseră legăturile mormântului și mă prinseseră lațurile morții.. Psalm 18:4-5

Unele descrieri din Psalmii 18 vorbesc în limba potopului, în timp ce altele vorbesc despre un foc devorator care sugerează evenimentele din Sodoma și Gomora și sfârșitul final al celor răi. În timp ce Hristos se străduia cu oamenii să se întoarcă de la ticăloșie, El a fost copleșit de potopul comportamentului lor nelegiuit:

Domnul s-a căit că L-a făcut pe om pe pământ și a fost întristat în inima Sa. Geneza 6:6

Antediluvienii îl făceau pe Hristos de rușine. Sufletul său a fost torturat și întristat de ticăloșia lor și în cele din urmă El a strigat pe această cruce antediluviana - Mi-e sete! Spiritul lui Dumnezeu a încetat să mai pledeze pentru om. După ce a fost respins sute de ani, Tatăl a acceptat în cele din urmă decizia lor.

Ce, vrei s-apuci pe calea străveche, pe care au urmat-o cei nelegiuiți,¹⁶ care au fost luați înainte de vreme și au ținut cât ține un pârâu care se scurge?¹⁷ Ei ziceau lui Dumnezeu: 'Pleacă de la noi! Ce ne poate face Cel Atotputernic?'¹⁸ Și totuși Dumnezeu le umpluse casele de bunătați. —Departa de mine sfatul celor răi! —. Iov 22:15-18

Tatăl a fost alungat de oameni. Totuși, Hristos trebuie să rămână cu oamenii și să sufere cu ei în deciziile pe care le iau altfel ar fi murit imediat și Dumnezeu ar fi fost învinuit pentru asta. Așa că, în timp ce tunetele și fulgerele au început să se rostogolească peste antediluvienii Hristos a stat cu ei. A suferit cu ei și i-a carat pe toți până la sfârșit. El este Emmanuel - Dumnezeu cu noi. Potopul este o revelație a crucii, dar îl considerăm lovit de Dumnezeu și pedepsit.

Natura neînsuflețită nu putea fi împiedicată să predice Evanghelia prin evenimentele potopului. Observați conexiunile dintre povestea potopului și cruce în aceste pasaje:

1. Apelare/Plâns.

Necazurile morții m-au înconjurat, iar **multimea oamenilor nelegiuiți m-au făcut să mă tem.** (5) Durerile iadului m-au împiedicat: capcanele morții m-au împiedicat. (6) **În suferința mea l-am chemat pe Domnul** și am strigat către Dumnezeul meu: el mi-a auzit glasul din templul său, iar strigătul meu a venit înaintea lui, chiar și în urechile lui. Psalmul 18:4-6

Și spre al nouălea ceas **Isus a strigat cu voce tare, zicând: Eli, Eli, lama sabachthani?** adică, Doamne, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit? Matei 27:46

. Pământul se cutremura.

Atunci s-a zgduuit pământul și s-a cutremurat,temeliile munților s-au mișcat și s-au clătinat, pentru că El se mâniase. Psalm 18:7

Și îndată, perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos, **pământul s-a cutremurat**, stâncile s-au despicat, Matei 27:51

3. Întuneric.

A plecat cerurile și S-a pogorât: un nor gros era sub picioarele Lui [Îi vei zdrobi călcâiul] Psalm 18:9

Întunericul Și-l făcuse învelitoare,iar cortul Lui, împrejurul Lui, erau niște ape întunecoase și nori negri.. Psalm 18:11

De la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea **s-a făcut întuneric** peste toată țara. Matei 7:45

4. Canalele de apă și fundațiile au fost dezvăluite.

Atunci s-a văzut albia apelor și s-au descoperit temeliile lumii, la muștrarea Ta, Doamne, la vuietul suflării nărilor Tale.. Psalm 18:15

În anul al șase sutelea al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, în ziua aceea, **s-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare** și s-au deschis stăvilarele cerurilor.. Geneza 7:11

5. Fata ascunsa si simțindu-se abandonat.

„Câteva clipe te părăsisem, dar te voi primi înapoi cu mare dragoste. ⁸ Într-o izbucnire de mânie, Îmi ascusesem o clipă Fața de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o dragoste veșnică, zice Domnul, Răscumpărătorul tău. ⁹ Și **lucrul acesta va fi pentru Mine ca și cu apele lui Noe**: după cum jurasem că apele lui Noe nu vor mai veni pe pământ, tot așa jur că nu Mă voi mai mânia pe tine și nu te voi mai muștra. Isaia 54:7-9

De la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea s-a făcut întuneric peste toată țara. 46 Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas

tare: „Eli, Eli, LamaSabactani?” Adică: „**Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?** Matei 27:45-46

6. Mântuirea.

El Și-a întins mâna de sus, m-a apucat, **m-a scos din apele cele mari.** Psalm 18:16

Dumnezeu Și-a adus aminte de Noe, de toate viețuitoarele și de toate vitele care erau cu el în corabie și Dumnezeu a făcut să sufle un vânt pe pământ, și apele s-au potolit. ² Izvoarele Adâncului și stăvilarele cerurilor au fost închise **și ploaia din cer a fost oprită.** ³ **Apele au scăzut de pe fața pământului, scurgându-se și împuținându-se** și, după o sută cincizeci de zile, apele s-au micșorat.. Gen. 8:1-3

Natura a mărturisit despre ceea ce s-a întâmplat cu Creatorul său. Așa cum Hristos este lumina care luminează fiecare om care vine în lume, suferința Sa s-a manifestat în viețile tuturor celor care au pierit în potop.

Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor, prin suflarea gurii lui. Psalm 33:6-7

Prin puterea lui Hristos au fost făcute cerurile. Vocea lui vorbește asupra întregii creații. Prin Cuvântul lui Hristos apele au fost adunate împreună și depozitate în depozite pe pământ. Când antediluvienii l-au respins în sfârșit, complet pe Hristos, vocea Sa a fost redusă la tăcere și puterea care a ținut apele în depozitele lor s-a dezlănțuit pe măsură ce elementele naturale au fost predate principiilor haosului..

Nu Satana a fost cel care a provocat eliberarea apelor, ci prin stimularea oamenilor să se împotrivescă lui Hristos până la punctul în care El a acceptat cu tristețe decizia lor; efectul a fost că creația nu a mai auzit vocea tandră a Stăpânului său, care le-a chemat în mod constant - „Pacea fii liniștită”. Apele au reflectat apoi turbulența lui Satana și a oamenilor răi. Satana însuși a fost făcut să îndure elementele războinice, pe măsură ce enormitatea crucii lui Hristos a fost descoperită în apele potopului. Convulsiile adâncului erau o manifestare a inimii frânte a lui Hristos. Apele care se revărsau din ceruri erau mărturia lacrimilor Sale (Psalmul 119: 136) pe care El le vărsase pentru copiii căzuți ai lui Adam. Antediluvienii au refuzat să

recunoască suferințele lui Hristos, dar natura a mărturisit suferințele Autorului său și a reflectat durerea și moartea Lui. Satana provocase această distrugere prin presarea antediluvianilor să-l respingă pe Hristos și pe Duhul Său. Când respingerea a fost completă, atunci natura a dat dovadă de respingere, reflectând în același timp impresia spiritului haosului.

Ne amintim că, așa cum nici o persoană nu poate trăi dacă Hristos nu este cu ei, tot așa Hristos a fost expus terorii și tristeții fiecărei persoane care a pierit în potop. În toată nenorocirea lor, El a fost chinuit. El i-a carat și i-a purtat în toate zilele vieții lor. Pe măsură ce a asistat la moartea fiecăruia dintre copiii Săi înfrânți, a fost străpuns de o întristare atât de profundă. Fiecare suflet care a experimentat teroare, Hristos a simțit agonia lor și a dorit să-i salveze, dar El nu a putut. La fel ca atunci când El a fost pe cruce murind în disperare, El a simțit, de asemenea, disperarea lor totală și durerea atunci când au murit.

Pentru a ascunde această cruce a lui Hristos, creștinii de astăzi spun că Dumnezeu i-a pedepsit pe cei răi prin mânia Sa. Violența acelui potopuri îi este atribuită Lui ca fiind cel care a ucis pe toți acești păcătoși. Este cu siguranță adevărat că puterea lui Dumnezeu a fost folosită pentru a sparge pământul și a provoca potopul, la fel cum puterea lui Dumnezeu era în soldații romani care l-au străpuns în cuie pe Isus pe cruce. Dumnezeu l-a tintuit pe Fiul Său pe cruce? Violența Lui l-a pus la moarte? Nu, de o mie de ori nu! Era puterea lui Dumnezeu în mâinile șarpelui care lovea călcâiul lui Hristos. Gândiți-vă la distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.R.D. când femeile și-au mâncat proprii copii și atât de mulți au fost crucificați, nu a mai rămas loc pentru a ridica mai multe cruci. Evenimente similare sunt descrise în cartea de Plângerilor.

Cei ce pier uciși de sabie sunt mai fericiți decât cei ce pier de foame, care cad sleiți de puteri, din lipsa roadelor câmpului! 10 Femeile, cu toată mila lor, își fierb copiii, care le slujesc ca hrană în mijlocul prăpădului fiicei poporului meu. 11 Domnul Și-a sleit urgia, Și-a vărsat mânia aprinsă; a aprins în Sion un foc care-i mistuie temelile. 12 Împărații pământului n-ar fi crezut și niciunul din locuitorii lumii n-ar fi crezut că potrivnicul care-l împresura are să intre pe porțile Ierusalimului. 13 Iată roada păcatelor

prorocilor săi, a nelegiuirilor preoților săi, care au vărsat în mijlocul lui sângele celor neprihăniți! Plingeri 4:9-13

În versetul 11 este menționată furia Domnului și continuă să vorbească despre mânia Sa, care, după cum știm din capitolul 11 din această carte, poate însemna durere. Versetul 12 ne spune despre șocul realității adversarului și dușmanului care intră în Ierusalim. Versetul 13 vorbește despre uciderea "tocmai în mijlocul ei." Cine este cel care a fost ucis?

Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh, 1 Petru 3:18

Orașul Ierusalim a fost orașul păcii și Hristos a fost conducătorul ei spiritual. Într-o durere completă și intensă, Tatăl și-a ascuns fața de păcatele profeților și preoților. Acest lucru i-a permis lui Satana, adversarul, să intre în oraș, iar Hristos Cel Drept a fost ucis în mijlocul ei. În același mod, sângele lui Hristos a fost vărsat când poporul lui Dumnezeu a fost luat și distrus în zilele lui Ieremia și Daniel. Același lucru se întâmplă în fiecare distrugere a poporului lui Dumnezeu; Hristos suferă cu ei și poartă crucea.

Puteți vedea potopul prin lentila crucii? Îl vezi pe Hristos suferind în Sodoma? Îl puteți vedea pe Hristos în agonie prin moartea primului născut în Egipt și distrugerile Ierusalimului? Poți vedea Calvarul în distrugerea violentă a fiecărei persoane? Numai în crucea lui Hristos puteți vedea judecățile Bibliei ca pe o revelație a iubirii uimitoare a lui Dumnezeu. Când putem înțelege sursa violenței manifestată prin oameni și natură ca o revelație a urii lui Satana față de Hristos, atunci putem începe să apreciem simbolul misterios al șarpelui pe stâlp. Când șarpele este discernat în contextul crucii, atunci înțepătura șarpelui în ceea ce privește caracterul lui Dumnezeu poate fi cu adevărat vindecată.

20. Șarpe expus de Cruce

Satana este autorul suferinței, bolilor și morții. Am stabilit faptul că Hristos dă viață fiecărui om și este aproape de fiecare persoană care trăiește pe acest pământ. Fiecare act de violență pe care oamenii îl manifestă față de ei înșiși sau față de alții îi provoacă lui Hristos o suferință teribilă. Satana și-a ascuns cu măiestrie violența față de Hristos în distrugerea oamenilor convingând umanitatea că Dumnezeu este agresorul și că toate descrierile epice ale judecății din Biblie îi vor fi atribuite.

În timpul unui interviu de seară cu Nicodim, Isus îi explică unul dintre cele mai profunde adevăruri care au fost rostite vreodată. Este o revelație a crucii care îți ia respirația și totuși este un adevăr aproape universal ascuns.

Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului; Ioan 3:14

Povestea la care se referea Isus se găsește în Numeri 21. Copiii lui Israel murmurau și se plângeau împotriva lui Dumnezeu și a lui Moise. Spiritul plângerii a cauzat o ruptură în gardul viu de protecție

Cel care sapă o groapă va cădea în ea; și cine rupe un gard viu, un șarpe îl va mușca. Eclesiastul 10:8

Această ruptură a gardului viu a permis pericolelor deșertului de care Dumnezeu i-a protejat să se manifeste. Curând șerpii veninoși au început să muște oamenii, și cu efectul mortal al veninului de foc, ei au strigat la Moise să-i ajute..

„și a vorbit împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise: „Pentru ce ne-ați scos din Egipt ca să murim în pustie? Căci nu este nici pâine, nici apă și ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă.”⁶ Atunci, Domnul a trimis împotriva poporului niște șerpi înfocați, care au mușcat poporul, așa încât au murit mulți oameni în Israel.⁷ Poporul a venit la Moise și a zis: „Am păcătuit, căci am vorbit împotriva Domnului și împotriva ta. Roagă-te Domnului ca să depărteze de la noi acești șerpi.” Moise s-a rugat pentru popor. ⁸ Domnul a zis lui Moise: „Fă-ți un șarpe înfocat și spânzură-l de o prăjină; oricine este mușcat și va

privi spre el va trăi.”⁹ Moise a făcut un șarpe de aramă și l-a pus într-o prăjină și oricine era mușcat de un șarpe și privea spre șarpele de aramă trăia.. Numeri 21:5-9

Când citiți această poveste vă rugăm să vă amintiți oglinda atunci când se spune:

Atunci, Domnul a trimis împotriva poporului niște șerpi înfocați, care au mușcat poporul, așa încât au murit mulți oameni în Israel.. Numeri 21:6

Cuvântul ebraic *trimis* poate însemna, de asemenea, *perde* sau să *renunțe* sau să *renunțe*. Când poporul l-a acuzat pe Dumnezeu, El a fost împins înapoi în protejarea lor de șerpi. El i-a protejat în tot acest timp, dar pentru că poporul s-a întors împotriva lui Dumnezeu, El a fost împiedicat să continue să-i protejeze. Biblia ne spune cum au venit șerpii.

Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin șerpi.¹⁰ Să nu cârțiți, cum au cârțit unii din ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul. 1 Corințieni 10:9-10

Cuvântul ebraic *distrugător* înseamnă un șarpe *ruină* sau veninos în versetul 10. Pavel leagă cuvântul *șarpe* din versetul 9 de cuvântul *distrugător* din versetul 10. Satana este distrugătorul.

Peste ele aveau ca împărat pe îngerul Adâncului, care pe evreiește se cheamă „Abadon”, iar pe grecește, „Apolion”-Distrugătorul. Apocalipsa 9:11

Când oamenii au făcut o breșă în gardul de protecție prin răzvrătirea lor, Satana a fost permis să intre și să înceapă imediat să ucidă oamenii. Faptul că traducătorii Bibliei au folosit cuvântul *trimis* în descrierea eliberării șerpilor oferă oglinda divină perfectă pentru oameni atunci când citesc povestea. Ideea ca Dumnezeu să trimită șerpi să ucidă oameni este o reflectare a ceea ce cred oamenii despre El. Cei care s-au uitat în viața lui Isus ca o imagine a Tatălui vor căuta imediat un răspuns pentru a explica această situație altfel șocantă. Ar trimite Dumnezeu șerpi teribili să ucidă oameni pentru plângerile lor? Acest lucru este atât de diferit de caracterul lui Isus. Căutarea mea în Biblie m-a condus la 1 Corințeni 10:9,10 care vorbește despre această

poveste și oferă indiciul că au fost uciși de distrugător. Apocalipsa 9:11 ne spune că distrugătorul este îngerul adâncului. Apoi observăm că cuvântul trimis poate avea o serie de înțelesuri și astfel textul este adus în armonie atunci când suntem dispuși să investigăm.

Cea mai dificilă întrebare din poveste este de ce Dumnezeu i-ar cere lui Moise să facă un șarpe de foc și să-l pună pe un stâlp și să le spună oamenilor să se uite la el pentru a fi vindecați? Pare foarte ciudat. Șarpele în Biblie este un simbol al satanei.

Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.. Apoc. 12:9

Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credințioșia care este față de Hristos.. 2 Corinteni 11:3

Cum este posibil ca privirea la un șarpe ridicat pe un stâlp să aducă vindecare persoanei care este mușcată? Care este mesajul pe care Dumnezeu a căutat să-i învețe? Acest lucru ne aduce înapoi la noaptea când Isus vorbea cu Nicodim. Hristos S-a comparat cu șarpele?

Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, Ioan 3:14

Isus compară ridicarea șarpelui cu El fiind ridicat pe cruce. Cei mai mulți creștini înțeleg procesul de a fi vindecat uzitându-se la Isus, care a murit pe cruce pentru ei.

Când un păcătos sub blestemul păcatului se uită la Hristos și vede că Hristos a luat blestemul pentru el, creează un sentiment profund de recunoștință care transformă inima și caracterul. Aceasta aduce o vindecare a blestemului păcatului cauzat de ispitele lui Satana, care sunt ca mușcăturile de șarpe care aduc boală și moarte.

De ce un șarpe ridicat pe un stâlp este folosit ca simbol al vindecării? N-ar fi mai logic să facem o imagine a unui miel și să ridicăm acesta pe stâlp? Cum poate fi identificat Hristos cu un simbol al lui Satana?

Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.
2 Corinteni 5:21

Răstignirea lui Isus a revelat caracterul deplin al lui Satana. Crucea lui Hristos dezvăluie atât rezultatul final autodistructiv a ceea ce se va întâmpla păcătoșilor nepocăiți, descoperind în același timp adevăratul caracter al lui Satan ca un criminal violent. Pentru ca toți să-l vadă pe Satan manifestându-și spiritul rău, puterea care îi aparține lui Hristos a fost lăsată să fie folosită de Satana prin controlul său asupra oamenilor care l-au torturat și ucis pe Hristos. Pentru ca Dumnezeu să permită Ca Fiul Său să fie dat la o astfel de tortură violentă și moarte dezvăluie o dragoste agape dincolo de înțelegerea umană. Crucea scoate la lumină rezultatul tragic al păcatului în păcătos și adevăratul caracter al lui Satana.

Pe cruce, Isus a strigat: "Dumnezeule, de ce m-ai părăsit?" Aceasta este condiția păcătosului care simte greutatea vinovată a păcatului său. În această agonie a minții, păcătosul care este profund condamnat pentru păcatul lui și simte un sentiment teribil de judecată în sufletul lui. Păcătosul simte că Dumnezeu este ca o respirație de foc asupra lui, dar este de fapt auto-condamnare și vinovăție în prezența iubirii pure altruiste care creează această situație.

Aceasta este complexitatea crucii. Ea dezvăluie caracterul violent al lui Satana și consecințele naturale ale unei vieți păcătoase, dar se simte ca Dumnezeu, în mânie teribilă, este cel care se pune chinul asupra păcătosului. Fața iubitoare a lui Dumnezeu este ascunsă în întunericul vinovăției și tot ce se simte este oroarea teribilă a rușinii copleșitoare a păcatului. Vedem natura cu două fețe a crucii în viața lui Cain. Traducerea Wycliffe exprimă cele două aspecte ale acestei.

Și Cain i-a spus Domnului: Ticăloșia Mea este mai mult decât, merit iertare (pentru); (Și Cain a spus Domnului, pedeapsa Mea este mai mult decât pot suporta;) (14) lo! astăzi m-ai alungat de pe fața pământului; și voi fi ascuns de fața ta... Geneza 4:13-14 (Traducere Wycliffe).

Cain simte propria condamnare de sine, care este consecința naturală a păcatului său. El simte că păcatul său este atât de mare încât nu poate fi iertat. Totuși, în același timp, există o expresie de a arunca acest lucru înapoi asupra lui Dumnezeu pentru a-L face responsabil pentru aceste consecințe. Acestea sunt cele două laturi ale judecății și, prin urmare, cele două aspecte ale crucii.

1. Vină și auto-condamnare fără speranță de iertare.
2. Să-l învinuim pe Dumnezeu și să-L facem pe El agresorul în judecată.

Este în acest context că, atunci când vedem acte de violență în Biblie, acestea de fapt dezvăluie caracterul lui Satana, dar da sentimentul că este Dumnezeu turnând mânia intensă asupra păcătosului. Din punctul de vedere al păcătosului, judecata se simte întotdeauna că Dumnezeu este agresorul tiranic.

Înfățișarea slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui, înaintea copiilor lui Israel. ¹⁸ Moise a intrat în mijlocul norului și s-a suit pe munte. Moise a rămas pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Exod 24:17

După cum se indică în capitolul anterior, pentru ca Satana să-și exprime violența, Hristos trebuie să Se nege și să poarte o cruce de suferință văzându-și copiii suferind. Această suferință dezvăluie caracterul lui Satana. Problema este că oamenii simt că Dumnezeu este cel care îi distruge pentru că conștiința lor vinovată îi condamnă că sunt demni să moară.

Și, măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte, totuși ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac. Romani 1:32

Totuși, când îl vedem pe Hristos înălțat în contextul crucii corecte, vedem șarpele revelat și ne dăm seama că nu Dumnezeu este cel care distruge, ci Satana. Aceasta vindecă inima umană a rezistenței sale fata de Tatăl gândindu-se că El a fost cel care a ucis. Symbolismul este foarte profund și are nevoie de timp pentru a aprecia cu adevărat, dar adevărul rămâne că atunci când vedeți șarpele în judecățile violente ale Scripturii puteți fi vindecați de rezistența voastră față de Dumnezeu. Poți fi cu adevărat împăcat cu El și să-ți alungi frica..

În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica, pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste. 1 Ioan 4:18

Având în vedere aceste principii, suntem acum gata să luăm în considerare folosirea toiagului care a fost transformat într-un șarpe în timpul celor zece plăgi..

Domnul i-a zis: „Ce ai în mână?” El a răspuns: „Un toiag.”³ Domnul a zis: „Aruncă-l la pământ.” El l-a aruncat la pământ, și toiagul s-a prefăcut într-un șarpe. Moise fugea de el.⁴ Domnul a zis lui Moise: „Întinde-ți mâna și apucă-l de coadă.” El a întins mâna și l-a apucat, și șarpele s-a prefăcut iarăși într-un toiag în mâna lui.⁵ „Iată”, a zis Domnul, „ce vei face ca să creadă că ți S-a arătat Domnul, Dumnezeul părinților lor: Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.”. Exod 4:2-5

Un toiag este un simbol al puterii. În termeni împărătești, acest lucru se numește Sceptru. Hristos, Fiul lui Dumnezeu are un Sceptru.

pe când Fiului I-a zis: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate. Evrei 1:8

Hristos este, de asemenea, menționată ca acest Sceptru.

Îl văd, dar nu acum, Îl privesc, dar nu de aproape. O stea răsare din Iacov, Un toiag de cârmuire se ridică din Israel. El străpunge laturile Moabului și prăpădește pe toți copiii lui Set.. Numeri 24:17

Hristos este puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1:24) și este la dreapta lui Dumnezeu (Evrei 1:3). El este menționat ca mâna dreaptă a lui Dumnezeu sau ceea ce noi am numi "mâna Lui dreaptă."

Dreapta Ta, Doamne, și-a făcut vestită tăria; Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, a zdrobit pe vrăjmași.. Exod 15:6

Dumnezeu îi spune lui Moise că Îl va reprezenta pe Dumnezeu, iar Aaron va fi purtătorul său de cuvânt. Exodul 4:16. Când Moise a aruncat toiagul și a căzut pe pământ, puterea care este în Hristos a devenit asemănătoare șarpelui. Hristos este puterea lui Dumnezeu. Când Dumnezeu i-a spus lui Satana: "Iată, tot ceea ce el are este în

puterea Ta;" (Iov 1:12) Dumnezeu își arunca toiagul pe pământ. Toiagul este Hristos a cărui putere în umanitate și creație este predată lui Satana pentru a servi scopului lui Satana, chiar până acolo când Satana i-a inspirat pe soldații romani să-L oblige pe Hristos să ducă crucea pe dealul Calvarului.

Mințile soldaților romani erau controlate de Satana, dar respirația prin care trăiau era viața care luminează fiecare om care vine pe lume. Puterea lui Hristos în sufletele oamenilor este folosită de Satana pentru a-L pune pe Isus pe cruce. Oprește-te și gândește-te puțin la asta. Imaginea unică a unui soldat roman cu ciocanul bătând cuiele acelea mari în mâinile prețioase ale Mântuitorului deține cheia pentru a înțelege urgiile din Egipt și toată puterea de distrugere manifestată pe pământ. Aici este toiagul care cade pe pământ

Apoi a mers puțin mai înainte, S-a aruncat la pământ și Se ruga ca, dacă este cu puțință, să treacă de la El ceasul acela. Marcu 14:35

Acolo unde vreodată oamenii cad pe pământ sub o forță distructivă, există toiagul care cade pe pământ și devine șarpe.

L-au adus la El. Și, cum a văzut copilul pe Isus, duhul l-a scuturat cu putere, copilul a căzut la pământ și se zvârcolea făcând spumă la gură.. Marcu 9:20

Prin urmare, putem spune că oriunde vedem suferința oamenilor vedem:

În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime.. Isaia 63:9

Adevărul este că, dacă Dumnezeu ar fi putut folosi forța, El ar fi putut pur și simplu să pună capăt vieții celor care aleg să-L urmeze pe Satana, astfel încât puterea lui Dumnezeu în Hristos să nu poată fi folosită de Satana pentru a face lucruri distructive. Totuși, pentru a da fiecărui om libertatea de a alege, Hristos trebuie să permită ca puterea Sa în oameni să fie folosită de Satana atunci când oamenii decid să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și a poruncilor Sale. Cum folosește Satana această putere? Toți oamenii care nu sunt sub

controlul lui Dumnezeu sunt sub controlul lui Satana. Când se află sub controlul lui, mută oamenii să se distrugă unul pe altul. Când mințile oamenilor intră sub controlul lui Satan, puterea vieții care le-a fost dată de Hristos este făcută pentru a sluji scopurilor lui Satana. Prin urmare, puterea lui Dumnezeu este transformată într-un șarpe atunci când este îndepărtată din mâna Sa.

Când citim despre marile războaie ale istoriei, în care milioane de oameni au murit în cel mai violent mod, puterea lui Hristos dată oamenilor este folosită de Satana pentru a-și face lucrarea de distrugere. În toată această devastare, Dumnezeu își arată dragostea Sa prin a da Fiul Său să dezvăluie principiile violente ale șarpelui. Putem înțelege suferința lui Hristos așa cum respirația pe care El o respiră asupra oamenilor a fost folosită în zilele Romei? Legiuni de tineri plini de suflarea de viață a Fiului sunt gata să lupte unul împotriva celuilalt. Două armate pline de viața lui Hristos sunt conduse de Satana să se ciocnească una împotriva celeilalte tăind cu săbii, sulite, cuțite și săgeți. Pe măsură ce fiecare tânăr își dai ultima suflare, Hristos simte o durere profundă în timp ce aceste suflete mor cu sânge în inimile și mâinile lor. Puterea lui Hristos este transformată într-un șarpe atunci când oamenii aleg să se retragă din mâna lui Dumnezeu. Dar pentru ca împărăția violentă a lui Satana să fie revelată, Hristos trebuie să se nege pe Sine însuși și să-și permită să fie străpuns de tristețe văzând cum suflarea Vieții Sale este folosită pentru a face astfel de lucruri rele și brutale. În fiecare act de violență, Hristos este străpuns pentru că El trebuie să se nege pe Sine, să ia crucea și să le permită oamenilor să aibă libertatea de a alege destinul pe care și-l doresc pentru ei înșiși.

Cântărește cu atenție acest punct, este esențial să înțelegeți pentru a vedea puterea vindecătoare a șarpelui pe stâlp. Negarea de sine a lui Hristos în a permite ca puterea Sa să fie folosită de Satana expune adevăratul caracter al lui Satana. Când Hristos a permis ca puterea Sa să fie folosită de Satana pentru a-L ucide, adevărata violență a șarpelui a fost revelată. Adevărata cruce deschide o ușă pentru ca oamenii să vadă că toată violența își găsește sursa în Satana. Aceasta deschide omului posibilitatea de a vedea că Dumnezeu își iubește cu adevărat dușmanii. În Hristos, Dumnezeu a reconciliat lumea către El

Însuși și și-a arătat caracterul Său iubitor de altruist. Totuși, pentru ca șarpele să fie distrus în cele din urmă, puterea lui Hristos a trebuit să fie restaurată într-un toiag.

Domnul a zis lui Moise: „Întinde-ți mâna și apucă-l de coadă.” El a întins mâna și l-a apucat, și șarpele s-a prefăcut iarăși într-un toiag în mâna lui.: Exod 4:4

Ce reprezintă coada?

Căci orice încălțăminte purtată în învălmășeala luptei și orice haină de război tăvălită în sânge vor fi aruncate în flăcări, ca să fie arse de foc.. Isaia 9:15

Coadă șarpelui conține minciunile cu care a înșelat lumea despre caracterul lui Dumnezeu. Satana a convins lumea că Dumnezeu l-a ucis pe Fiul Său într-o mânie violentă..

Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Isaia 53:4

Pentru ca puterea șarpelui să fie ruptă, minciunile pe care Satana le-a spus cu privire la caracterul lui Dumnezeu trebuie să fie revelate. Când Isus a rostit cuvintele "S-a terminat", întrebarea este ce a terminat?

Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.. Ioan 17:4

Când Isus a spus că te-am glorificat pe pământ, el spune că ti-am revelat adevăratul caracter pe pământ. Exodul 33:18; Exodul 34:5-7. Când Isus a strigat, "este terminat", El a luat șarpele de coadă: ceea ce înseamnă că El a revelat minciunile pe care Satana le spunea despre caracterul Tatălui Său ca fiind cineva violent și a arătat că Satana este adevăratul criminal și distrugătorul original.

În lumina acestui adevăr, Evanghelia avea puterea de a fi predicată în întreaga lume într-un timp atât de scurt în timpul vieții apostolilor.

negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintii în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care

ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel; Coloseni 1:23

Provocarea rămâne aceea că de vederea crucii de catre omul natural arata ca Dumnezeu pedepsește pe Fiul Său pentru a-si satisface mânia Lui față de noi. Acest lucru i-a facilitat lui Satan să inventeze mai multe minciuni, mai ales prin înălțarea Omului Păcatului pentru a ascunde adevărata putere a crucii. Acest lucru i-a permis șarpelui să coboare din expunerea sa prin cruce și să se ascundă din nou în întuneric și să muște oamenii din umbră convingându-i că Dumnezeu este cel violent care pedepsește.

Egiptenii au avut o mulțime de ocazii de a învăța despre adevărul Dumnezeu prin Iosif. Dumnezeu i-a dat lui Iosif înțelepciunea de a-i binecuvânta pe egipteni în pregătirea foamei care a venit în Egipt și în toate țările din jurul lor.

și au început să vină cei șapte ani de foamete, așa cum vestise Iosif. În toate țările era foamete, dar în toată țara Egiptului era pâine.. Geneza 41:54

Faraonul a fost avertizat într-un vis despre cei șapte ani de foamete care urmau. Providența lui Dumnezeu l-a plasat pe Iosif unde putea ajuta la pregătirea oamenilor pentru greutățile secetei iminente. Geneza 41:25-36. De ce a venit o secetă atât de teribilă în toate aceste țări?

Să nu vă faceți idoli, să nu vă ridicați nici chip cioplit, nici stâlp de aducere-aminte; să nu puneți în țara voastră nicio piatră împodobită cu chipuri, ca să vă închinați înaintea ei; căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru. ²Să păziți Sabatele Mele și să cinstiți Locașul Meu cel Sfânt. Eu sunt Domnul. ³Dacă veți urma legile Mele, dacă veți păzi poruncile Mele și le veți împlini, ⁴vă voi trimite ploi la vreme, pământul își va da roadele și pomii de pe câmp își vor da rodul. Levitic 26:1-4

Ne amintim din capitolul 13 că Dumnezeu a creat legi în natură pentru a binecuvânta omul.

Relația cauzală dintre om și natură înseamnă că, pe măsură ce rebeliunea rasei umane crește, la fel și rebeliunea vântului, a focului și a inundațiilor. Pe măsură ce oamenii încalcă poruncile

lui Dumnezeu cu mai mult zel, pământul va încălca legile naturii și va reflecta oamenilor propria lor răzvrătire. *Agape*, Capitolul 13, pagina 121

Egiptenii venerau mulți idoli împreună cu națiunile din jurul lor. Ei nu au ținut Sabatul și nici nu au respectat sanctuarul Domnului. Când Moise a venit la Faraon și a cerut în numele Domnului, Faraon a întrebat cu aroganță cine este Domnul și a spus sfidător: "Nu-l cunosc." Acum Faraon nu era necunoscător de Iosif. Egiptul a fost făcut bogat prin Iosif. Deci, acesta a fost un refuz de a-L recunoaște pe Dumnezeu..

fiindcă, măcar că **au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit**, ci s-au dedat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat. ²² S-au fâlit că sunt înțelepți și au înnebunit ²³ și **au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare..** Romani 1:21-23

Ei nu țineau statutul și judecățile pentru că din zilele lui Nimrod multe dintre națiunile în curs de dezvoltare l-au sfidat pe Dumnezeu cerului și au ales să se răzvrătească și să facă ce au dorit. Țara Egiptului și Canaan au fost cunoscute ca țara lui Ham.

Israel, de asemenea, a venit în Egipt; și Iacov a calatorit în țara lui Ham. Psalmul 105:23

Ham le-a dat urmașilor săi o moștenire teribilă prin crima josnică pe care i-a făcut-o tatălui său Noe.

Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său și a spus celor doi frați ai lui afară. ²³ Atunci, Sem și Iafet au luat mantaua, au pus-o pe umeri, au mers de-a-ndăratelea și au acoperit goliciunea tatălui lor; fiindcă fețele le erau întoarse înapoi, n-au văzut goliciunea tatălui lor. ²⁴ Noe s-a trezit din amețeala vinului și a aflat ce-i făcuse fiul său cel mai tânăr. ²⁵ Și a zis: „Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraților lui!”. Geneza 9:22-25

Faptul că Noe știa că fiul său i-a făcut ceva când s-a trezit indică faptul că Ham a făcut mai mult decât să se uite la tatăl său. Când Israel a

ieșit din Egipt, Dumnezeu le-a spus să nu urmeze practicile canaaniților și egiptenilor.

Să nu faceți ce se face în țara Egiptului, unde ați locuit, și să nu faceți ce se face în țara Canaanului, unde vă duc Eu: să nu vă luați după obiceiurile lor. Levitic 18:3

Care sunt lucrurile pe care Domnul i le-a poruncit lui Israel să nu facă ceea ce aceste națiuni făceau ?

1. Incest. Leviticul 18:6-18
2. Sex în timpul perioadei unei femei. Leviticul 18:19
3. Adulter. Leviticul 18:20
4. Oferindu-și copiii idolilor. Leviticul 18:21
5. Homosexualitatea. Leviticul 18:22
6. Bestialitate. Leviticul 18:24

Toate aceste păcate sunt moștenirea fiilor lui Ham. Aceste încălcări ale legii lui Dumnezeu au un impact negativ asupra naturii pentru că este contrară naturii.

De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor, așa că își necinstesc singuri trupurile,²⁵ căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin.²⁶ Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase, căci femeile lor au schimbat întrebuintărea firească a lor într-una care este împotriva firii; : Romani 1:24-26

Aceste păcate, împreună cu consumul de alimente necurate, sânge, și mai multe găsire în Leviticul, au pângărit pământului făcându-l să sufere și să se ofilească.

Țara este tristă, sleită de puteri; locuitorii sunt mâhniți și tânjesc; căpeteniile poporului sunt fără putere,⁵ căci țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic!⁶ De aceea, mănâncă blestemul țara și suferă locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; de aceea sunt prăpădiți locuitorii țării și nu mai rămâne decât un mic număr din ei.. Isaia 24:4-6

Canaan și Egiptul încălcau poruncile lui Dumnezeu. Cei șapte ani de foamete au fost un avertisment pentru aceste țări că urâciunile pe

care le practicau vor duce la convulsii mai mari ale naturii în viitor. Domnul în milă i-a permis lui Iosif să fie dus în Egipt pentru a-i familiariza cu adevăratul Dumnezeu pentru ca egiptenii să se pocăiască de urâciunile lor și să fie cruțați de reacțiile distructive ale naturii. În ceea ce privește abominările sexuale, acest avertisment este dat în legea lui Israel

Țara a fost spurcată prin ele; Eu îi voi pedepsi fărădelegea și pământul va vărsa din gura lui pe locuitorii lui. Levitic 18:25

Urâciunile din Egipt și Canaan au fost pregătirea terenului pentru a vomita locuitorii săi. Răzvrătirea oamenilor împotriva lui Dumnezeu va fi reflectată înapoi la om prin natură. Satana a presat aceste națiuni în aceste păcate pentru a aduce reacțiile violente ale naturii și apoi să-L acuze pe Dumnezeu că acționează în mânia Sa distrugându-le în acest proces, în timp ce, de fapt, Domnul a dorit să salveze Egiptul și celelalte națiuni idolatre. El nu a fost dispus ca vreunul dintre ei să piară, dar ei au refuzat să asculte sfatul Său.

Pe măsură ce luăm în considerare molimele, trebuie să luăm în considerare un verset foarte important.

Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău! Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta, Etiopia și Saba în locul tău. ... Isaia 43:3

Biblia vorbește despre molime în limba crucii. O răscumpărare a fost plătită pentru ca Israelul să fie eliberat. Există multe straturi de simbolism în molime și nu le putem aborda pe toate în această setare. Accentul nostru va fi revelația crucii prin plăgile care au căzut asupra Egiptului.

Moise și Aaron s-au dus la Faraon și au făcut cum poruncise Domnul. Aaron și-a aruncat toiagul înaintea lui Faraon și înaintea slujitorilor lui, și toiagul s-a prefăcut într-un șarpe.. Exod 7:10

Miracolul toiagului care se transformă într-un șarpe se repetă înaintea faraonului. Acest lucru oferă o lecție pentru Egipt că puterea șarpelui este pe cale de a fi eliberată.

El a aruncat asupra lor înverșunarea mâniei, mâniei și indignării sale și a necazului, trimițând[eliberând] **printre ei îngeri răi**.
Psalmul 78:49

În descrierea evenimentelor de molime cartea Psalmilor vorbește despre această eliberare a puterii îngerilor răi.

Cum le-a prefăcut râurile în sânge și n-au putut să bea din apele lor.⁴⁵ Cum a trimis împotriva lor niște muște otrăvitoare care i-au mâncat și broaște care i-au nimicir.⁴⁶ Cum le-a dat holdele pradă omizilor, rodul muncii lor pradă lăcustelor.⁴⁷ Cum le-a prăpădit viile, bătându-le cu piatră, și smochinii din Egipt cu grindină.⁴⁸ Cum le-a lăsat vitele pradă grindinei și turmele pradă focului cerului.⁴⁹ El Și-a aruncat împotriva lor mânia Lui aprinsă, urgia, iuțimea și necazul: o droaie de îngeri aducători de nenorociri.⁵⁰ Cum Și-a dat drum slobod mâniei, nu le-a scăpat sufletul de la moarte și **le-a dat viața pradă molimeii**;⁵¹ cum a lovit pe toți întâii născuți din Egipt, pârga puterii în corturile lui Ham.: Psalm 78:44-51

Cele mai multe dintre urgiile menționate mai sus sunt în legătură cu eliberarea de îngeri răi sau îngeri de distrugere. Dumnezeu le-a dat pestilența pentru că au refuzat să-L recunoască pe Dumnezeu sau poruncile Sale. Menționarea cuvântului pestilență indică încălcarea legământului nepieritor al lui Dumnezeu.

Voi face să vină împotriva voastră sabie, care va răzbuna **călcarea legământului Meu**, și, când vă veți strânge în cetățile voastre, voi trimite ciuma în mijlocul vostru **și veți fi dați în mâinile vrăjmașului**. Levitic 26:25

Nu este clar exact cum au fost implicați îngerii răi sau cum au folosit legile naturii ca sa-l vomite pe locuitori. Cu toate acestea, aceste două elemente – legile naturii combinate cu lucrarea distructivă a îngerilor răi, au adus distrugerea Egiptului. Totuși, prin acest proces de distrugere, Dumnezeu se adresează, de asemenea, lor pentru a-i face să se pocăiască de păcatul lor și să fie mântuiți. Trebuie amintit că toată puterea manifestată vine de la Hristos pentru că El este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Totuși, Hristos trebuie să poarte crucea Sa de suferință pentru a permite ca aceste acte de distrugere să aibă loc.

Puterea lui Hristos a locuit în toate sufletele egiptenilor. Uciderea oricărei persoane implică torturarea persoanei lui Hristos. Îți poți imagina o mamă egipteană ținându-și fiul mort, aplecată peste forma lui fără viață suspinând cumplit în spiritul ei? Aici Hristos este, de asemenea, afectat de suferința ei, aici crucea este ridicată și Hristos este răstignit din nou. Când Dumnezeu îi permite lui Satana să ia puterea Fiului Său, El îi permite lui Satan să-și atingă propriul ochi.

El a făcut o cale *mâniei* lui; [H639 nas, fata] el nu a cruțat sufletul lor de la moarte, dar a dat viața lor *plăgii*; [H1698 – distrugere] Psalmul 78:50

Acest verset descrie plăgile Egiptului. Spune că Dumnezeu a făcut o cale spre fața Lui. Fiul Său iubit este deliciul vieții Sale. Permițând egiptenilor să moară în mâinile distrugătorului, El a permis agonia și suferința Fiului Său; și astfel Tatăl a stat singur în acest întuneric și a plâns pentru Fiul Său în timpul urgiilor din Egipt și pentru tot ceea ce Fiul Său a suferit.

Urgiile nu sunt întâmplătoare, ci sunt îndreptate spre zeii pe care egiptenii i-au slujit. Egiptenii, ca toți adoratorii păgâni, trebuiau să-și calmeze zeii și să nu-i nemulțumească, altfel ar fi pedepsiți. Urgiile sunt reflectate înapoi la egipteni în oglinda divină. Sentimentul lor de vinovăție de la urâciunile lor idolatre, uciderea copiilor, cruzimea sclaviei, poftele depravate și perversiunea sexuală se întorceau acum la ei în această oglindă. Râul Nil a fost venerat sub zeul Hapi, un zeu al fertilității.

Porunca de a-i arunca pe băieții evrei în râu cu 80 de ani mai devreme era posibil să se întoarcă să le oglindească acțiunile. În același timp, legile naturii purtate de Hristos se prăbușeau în cele din urmă sub greutatea urâciunilor lor. În timp ce Fiul lui Dumnezeu considera viitorul Egiptului, El a fost împovărat de durere, iar râul ne dă un simbol al a ceea ce Hristos avea să experimenteze în grădina Ghetsimani când sudoarea Sa s-a transformat în sânge și trupul Său a început să se destrame. A fost greutatea păcatului care a făcut distrugerea în Hristos și a fost auto-pângărirea acțiunile egiptenilor care a dus la distrugerea Nilului și a tot ceea ce era în el.

Utilizarea toiagului este importantă.

Moise și Aaron au făcut cum le poruncise Domnul. Aaron a ridicat toiagul și a lovit apele râului sub ochii lui Faraon și sub ochii slujitorilor lui, și toate apele râului s-au prefăcut în sânge..
Exod 7:20

Căutarea utilizării toiagului pentru a lovi în altă parte în Scriptură este importantă.

ci va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării; **va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui** și cu suflarea buzelor Lui va omori pe cel rău..
Isaia 11:4

Toiagul este un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu și respirația gurii Sale. Când Hristos a atârnat pe cruce, vina păcatului în fața legii încălcate a făcut ca sufletul Său să ardă ca focul. Acest principiu de lovire are loc în altă parte în Scriptură.

Acum, strânge-ți rândurile în cetate, ceata Sionului, căci suntem împresurați! Judecătorul lui Israel este lovit cu nuiua pe obraz!.
Mica 5:1

‘Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu și asupra omului care îmi este tovarăș! zice Domnul oștirilor. Lovește pe păstor, și se vor risipi oile!’ Și Îmi voi întoarce mâna spre cei mici.. Zaharia 13:7

Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; **vei lovi stânca** și va țâșni apă din ea, și poporul va bea.” Moise a făcut așa în fața bătrânilor lui Israel. Exod 17:6

Hristos este conducătorul întregii naturi. Ticăloșia egiptenilor pângărise pământul și l-a făcut pe Hristos să fie străpuns cu coroana de spini. Lovirea apei dezvăluie ce i-au făcut egiptenii lui Hristos. Hristos este fântâna apei vii și ei l-au lovit și l-au provocat mari suferințe. Dumnezeu le dezvăluie egiptenilor răul pe care îl face starea lor. Aceasta este lucrarea legii de a reflecta înapoi la omul căzut starea lui păcătoasă. Cu toate acestea, întreaga lume consideră acest lucru pur și simplu că Dumnezeu distruge alimentarea cu apă a Egiptului. Îl consideră pe Hristos lovit de Dumnezeu și afectat. Când Hristos a fost străpuns acolo a ieșit din sângele și apa Sa și aceasta este ceea ce vedem în Nil.

A doua plagă a fost o oglindă de la o altă zeiță Hequet.

Heqet (qt ȧegiptean, de asemenea, ȧqyt "Heqtit") este o zeiȧă egipteană a fertilităȧii, identificată cu Hathor, reprezentată sub forma unei broaște. [1] Pentru egipteni, broasca a fost un simbol antic al fertilităȧii, legat de inundaȧiile anuale ale Nilului... S-a propus ca numele ei să fie originea numelui hecate, zeiȧă greacă a vrăjitoriei. *Wikipedia*.

Fertilitatea Egiptului a fost distrusă de egipteni prin propriile lor practici abominabile. Pământul îi vomita și broaștele erau o reflectare a acestei vomă. Dumnezeu a permis cultului lor să fie reflectat înapoi la ei într-o oglindă. Frica lor de zei era acum vizitată asupra lor. Acestea nu sunt evenimente aleatorii, ci legi ale naturii care reflectă înapoi gândurile oamenilor. Așa cum ne spune Isus:

Căci cu ce judecați judecați, veți fi judecați; și cu ce măsurați măsurați, vi se va măsura.. Matei 7:2

În același timp, simbolul broaștei descrie principiul înșelăciunii. Am observat mai sus că Hequet avea legătură cu vrăjitoria. Satan a falsificat aceste manifestări în natură prin preoții săi. Broaștele sunt conectate la spiritele rele făcând miracole..

Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura prorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. **14 Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg**, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.. Apoc. 16:13-14

Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. **14 Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei**. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o iconă fiarei, care avea rana de sabie și trăia. Apoc. 13:13-14

Spiritul mincinos al înșelăciunii în miracolul șerpilor, și primele două ciume contrafăcute de preoți, au împiedicat spiritul pocăinței în egipteni, care în cele din urmă le-a pecetluit soarta. Într-un mod similar, un spirit mincinos a fost prezent în încercarea de a-L acuza pe Hristos în mod fals și, astfel, pentru a-i asigura soarta pe cruce.

A treia plagă era în legătură cu praful pământului. Erau doi zei conectați la pământ; Horus, care a fost stăpânul pământului negru, și Set, care a fost stăpânul ținutului deșertului roșu. Solul negru fertil a fost folosit pentru cultivarea culturilor. Păduchii care ieșeau de pe pământ au fost un avertisment că solul era în descompunere și se destramă ca un veșmânt.

Ridicați ochii spre cer și priviți în jos pe pământ! Căci cerurile vor pieri ca un fum, **pământul se va preface în zdrențe ca o haină și locuitorii lui vor muri ca niște muște**, dar mântuirea Mea va dăinui în veci și neprihănirea Mea nu va avea sfârșit. Isaia 51:6

Cuvântul ebraic **niște muște** este de fapt păduchi. Este o revelație a pământului care se îmbătrânește. Blestemul urâciunilor oamenilor ingreunează inima lui Hristos. Așa cum se spune în Psalmi::

Ferice de omul căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea și în duhul căruia nu este viclenie!³ Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte.⁴ Căci zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vlaga cum se usucă pământul de seceta verii. Psalm 32:2-4

Fiul lui Dumnezeu a rămas tăcut, dându-le egiptenilor libertatea lor, dar greutatea pe care a purtat-o în încercarea de a păstra pământul de profanare l-a făcut să geme..

Dar știm că, până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii.. Romani 8:22

Aceste gemete și trudă reflectă suferințele lui Hristos în grădină sub greutatea păcatului. Pentru omul carnal această plagă a fost mânia lui Horus coborând asupra lor, dar pentru omul spiritual vedem descompunerea și lîngoarea pământului sub perversiunile egiptenilor și suferințele lui Hristos.

A patra plagă a fost de diferite tipuri de muște, insecte și, eventual, gândaci, așa cum este tradus în traducerea literală a lui Young. Această ciumă spune că pământul a fost distrus de această ciumă..

Domnul a făcut așa. A venit un roi de muște câinești în casa lui Faraon și a slujitorilor lui și toată țara Egiptului a fost pustie de muște câinești.. Exod 8:24

Cuvântul ebraic pentru **pustiită** este exact același cuvânt folosit pentru distrugătorul menționat în ultima ciumă care a ucis primul născut în Egipt. Este, de asemenea, același cuvânt care este folosit pentru a descrie lumea înainte de inundații.

Dumnezeu S-a uitat spre pământ și iată că pământul era **stricat**,
căci orice făptură își stricase calea pe pământ.. Geneza 6:12

Această a patra plagă a fost o manifestare a profanării cauzate de egipteni. Faraon a negat adevăratul Dumnezeu al cerului și a făcut lucruri abominabile, și astfel semințele pe care el și strămoșii săi le-au semănat se manifestau acum.:

Nebunul zice în inima lui: „Nu este Dumnezeu!” S-au stricat oamenii, **fac fapte urâte**; nu este niciunul care să facă binele..
Psalm 14:1

Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. ¹²Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar. ¹³Gâtlejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă; : Romans 3:11-13

Domnul reține aceste patru vânturi de conflict și caută să spună, "Pace să fie încă," la pământ, dar în cele din urmă pământul va vomita pe locuitorii săi.

A cincea ciumă a fost peste vite, cai, cămile și măgari. Egiptenii nu aveau protecție împotriva distrugătorului. Dacă faraon s-ar fi pocăit atunci lucrarea de distrugere a îngerilor prin natură ar fi putut fi prevenită, dar nu a fost să fie. Domnul a trebuit să dea animalele distrugătorului. Egiptenii au refuzat să vină la Domnul și să fie salvați, așa că Satana a preluat din ce în ce mai mult controlul Egiptului.

Știm că atunci când lui Satan i s-a permis, el i-a adus bube peste Iov, și aceasta este ceea ce Satana le-a făcut egiptenilor în a șasea ciumă. Cum trebuie să fi suferit Hristos privind copiii Săi dragi în agonie cu furuncuri și câtă suferință a suferit pentru a-i permite lui Satana să facă aceste lucruri. Faptul că urgiile au trecut de la afectarea animalelor la a bube pe trupurile oamenilor indică faptul că Satana a luat mai mult controlul asupra situației, la fel cum a făcut cu Iov.

Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet. El se teme de Dumnezeu și se abate de la rău. El se ține tare în neprihănirea lui, și tu Mă îndemni să-l pierd fără pricină.”⁴ Și Satana a răspuns Domnului: „Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viața lui.”⁵ Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de oasele și de carnea lui, și sunt încredințat că Te va blestema în față.”⁶ Domnul a zis Satanei: „Iată, ți-l dau pe mână: numai cruța-i viața.”⁷ Și Satana a plecat dinaintea Domnului.. Iov 2:3-7

Bubele manifestate în egipteni pot vorbi despre suferințele lui Hristos în timp ce El a fost bătut în cuie pe crucea Sa. A fost o suferință a trupului omului.

Suferința egiptenilor a fost suferința Sa și agonia lor l-a afectat foarte mult, și totuși El a continuat să-i permită lui Satana să manifeste această putere deoarece acești oameni au refuzat să asculte apelul de a se întoarce și de a fi mântuiți. Așa cum Isus le-a spus fariseilor: Cum am vrut să te adun ca o găină adunând puii ei, dar tu nu ai vrut!

Mai întâi peștele a murit, apoi broaștele, apoi vitele, iar acum furunculele chiar asupra persoanelor lor. Moise i-a avertizat pe egipteni de fiecare ciumă pentru a putea lua măsuri pentru a se îndepărta de distrugător. Ei s-ar putea întoarce de la acest șarpe mușcător și să se uite la șarpele de pe toiagul care este ridicat. În Hristos fiind înălțat prin această agonie a urgiilor, șarpele a fost expus pentru ceea ce este – distrugătorul. Satana caută să se ascundă în puterea lui Dumnezeu și trimite broaște pentru a ne spune că Dumnezeu este cel care face aceste lucruri direct.

Fiul lui Dumnezeu a suferit teribil pentru a vedea propria Sa putere fiind folosită pe pământ în astfel de moduri distructive și violente. Propriile sale legi în natură, care au fost concepute pentru a-i binecuvânta pe cei care L-au iubit pe Domnul și au ținut poruncile Sale, au fost acum transformate în arme de distrugere în masă. Satana și îngerii săi au fost implicați într-un fel sau altul pentru a crește nivelul de distrugere, deoarece Satana știa că îi poate face pe oameni să creadă că Dumnezeu făcea toată această lucrare distructivă personal.

Moise și-a întins toiagul spre cer, și **Domnul** a trimis tunete și piatră, de cădea foc pe pământ. **Domnul** a făcut să bată piatra peste țara Egiptului.. Exod 9:23

Când Moise a ridicat toiagul la cer, a fost un simbol al Fiului lui Dumnezeu ridicat pe cruce. Hristos, puterea lui Dumnezeu, a fost dat lui Satana pentru a fi folosit conform voinței Sale. Dumnezeu a permis o încălcare a protecției Sale și îngerii răi care se bucură de moarte și distrugere au aruncat în jos aceste pietre de grindină pe pământ. Amintiți-vă ce psalmii spun:

Cum le-a prăpădit viile, bătându-le cu piatră, și smochinii din Egipt cu grindină. 48 Cum le-a lăsat vitele pradă grindinei și turmele pradă focului cerului.49 El Și-a aruncat împotriva lor mânia Lui aprinsă, urgia, iuțimea și necazul: **o droaie de îngeri aducători de nenorociri** Psalm 78:47-49

Grindina este, de asemenea, menționată în Psalmii 18, care vorbește despre suferințele lui Hristos pe cruce.

La strălucirea care era înaintea lui, norii lui groși treceau, pietre de grindină și cărbuni de foc. Psalmul 18:12

Observați că el " le-a lăsat " vitele lor la grindină și cuvântul ebraic pentru „*le-a lăsat pradă*” înseamnă să elibereze sau pierde. Vedem puterea lui Dumnezeu dată lui Satana și subliniem că acest lucru se poate face numai prin tortura și agonia lui Hristos. De fiecare dată când Dumnezeu îi permite lui Satan să distrugă cu puterea Sa, Fiul Său este înălțat așa cum era pe cruce, dar în același timp Satana este revelat ca distrugător pentru cei care se uită în oglinda Evangheliei adevărate. În timpul plăgii de grindină observăm acest detaliu:

Inul și orzul se prăpădiseră, pentru că orzul tocmai dăduse în spic, iar inul era în floare;. Exod 9:31

Orzul a fost folosit pentru oferta primelor fructe. În cazul oamenilor uciși de grindină, primele fructe au fost, de asemenea, distruse. Scriptura spune:

dar fiecare la rândul cetii lui. Hristos este Cel dintâi rod, apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos. 1 Corinteni 15:23

Grindina care distruge orzul simbolizează bătaia lui Hristos, primele fructe. ("L-am stimat lovit" Isaia 53:4) Următoarea plagă a implicat lăcuste și ni se spune despre originea plăgii lăcustelor în Apocalipsa.

și a deschis fântâna Adâncului. Din fântână s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare. Și soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii. **³Din fum au ieșit niște lăcuste pe pământ. Și li s-a dat o putere, ca puterea pe care o au scorpionele pe pământului.** . Apoc.9:2-3

Aceasta face referire la puterea de distrugere a lui Satana prin înșelăciunile sale și aceasta este ceea ce a avut loc în această ciumă. Satana ar roade și ar îndepărta orice lăstari de speranță în agățându-se de mântuire. Satana la presat pe Hristos cu gândurile că toată lucrarea Sa a fost în zadar și că nimeni nu o va aprecia. El a oferit, de asemenea, ispita feroce că Tatăl Său îl va părăsi.

Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuți dau târcoale împrejurul meu, mi-au străpuns mâinile și picioarele; 17 toate oasele aș putea să mi le număr. Ei însă pândesc și mă privesc; 18 își împart hainele mele între ei și trag la sorț pentru cămașa mea. Psalm 22:16-18

Trecătorii își băteau joc de El, dădeau din cap ⁴⁰ și ziceau: „Tu, care strici Templul și-l zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine Însuși! Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, pogoară-Te de pe cruce!” ⁴¹ Preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii și bătrânii, își băteau și ei joc de El și ziceau: ⁴² „Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce și vom crede în El!” ⁴³ S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: ‘Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!’ ” ⁴⁴ Tâlharii care erau răstigniți împreună cu El îi aruncau aceleași cuvinte de batjocură.. Matei 27:39-44

A noua plagă a întunericului reflectă egiptenilor mânia zeului soarelui Ra, dar căutătorului adevărului vorbește direct despre coșmarul lui Hristos pe cruce în timp ce El era complet înconjurat de demoni. În acest moment, Satana știa că putea realiza ruina Egiptului; acest pământ puternic care a învățat atât de multe de la Israel în trecut și pe care Dumnezeu l-a binecuvântat atât de mult. Acel rânjat care marchează fața celui rău apare acum când știe că Egiptul este complet condamnat. În această condamnare este revelată suferința

lui Hristos pe cruce și agonia Lui în a vedea copiii Săi egipteni distruși de Satana. Întunericul vorbește direct despre evenimentele crucii.

În toate zilele eram cu voi în Templu, și n-ați pus mâna pe Mine. Dar **acesta este ceasul vostru și puterea întunericului.**” Luca 22:53

De la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea s-a **făcut întuneric peste toată țara.** Matei 27:45

A noua oră se corelează într-un fel cu a noua ciumă? În orice caz, acest moment a fost cel mai întunecat pentru Hristos și pentru egipteni. Amândoi au fost loviți de ceea ce urma să cadă asupra lor. Întunericul vorbește, de asemenea, despre acoperirea completă a feței Tatălui.

Vestea pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim este că **Dumnezeu e lumină și în El nu este întuneric.** 1 Ioan 1:5

Întunericul indică faptul că Satana a preluat controlul deplin al Egiptului. Tot ce a mai rămas este moartea primului născut, care este plaga finală, iar aceasta este lucrarea culminantă a distrugătorului. În moartea lor este revelată moartea lui Hristos. Hristos ar fi murit de bunăvoie în locul lor! Dar au ales distrugătorul și acum trebuie să-l înfrunte. Totuși, cu milă, pentru toți cei cu credință care au pus sângele mielului pe stâlpii ușilor lor, Lui Satana nu i s-a permis să intre în acea casă.

Când va trece Domnul ca să lovească Egiptul și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii, Domnul va trece pe lângă ușă **și nu va îngădui Nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească.** Exod 12:23

Din nou, să ne amintim - cine este distrugătorul?

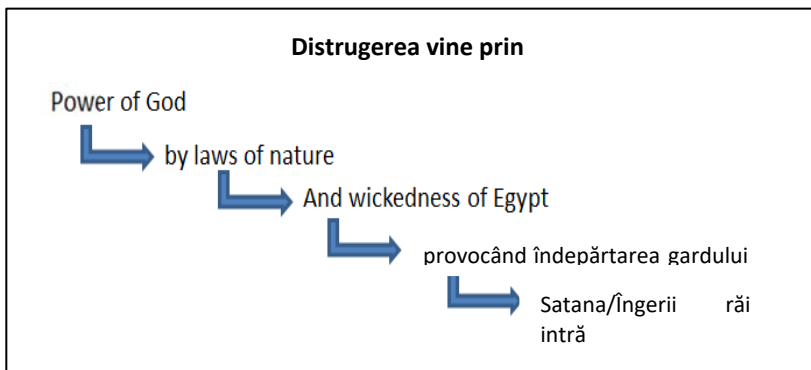
Regele lor este îngerul adancului; numele său în ebraică este Abaddon, și în greacă, Apollyon-Distrugătorul. Apoc 9:11 (NLT).

Să nu cârțiți, cum au cârtit unii din ei, care au fost nimiciți de **Nimicitorul.** 1 Cor. 10:10

Fortându-L pe Dumnezeu să-Și retragă protecția, îngerii răi au fost nestingheriți în lucrarea lor, în măsura în care El a permis; și toți primii născuți din Egipt mor, o prefigurare a morții lui Hristos. În cele zece plagi ale Egiptului, crucea lui Hristos a fost ridicată, dezvăluind că puterea lui Dumnezeu folosită pentru a aduce ruina prin legile naturii ca răspuns la ticăloșia egiptenilor a cauzat o breșă în gardul viu permițându-i lui Satan și îngerilor săi să intre și să distrugă. Această distrugere putea fi făcută doar prin torturarea și suferința lui Hristos care a fost ucis de la întemeierea lumii prin fiecare act al distrugătorului asupra oamenilor. Ura lui Satana pentru imaginea lui Dumnezeu găsită în om îl face să se bucure de fiecare oportunitate de a ucide oameni când și unde poate.

Cum a exultat Satana în ruina Egiptului și suferința pe care el i-a provocat-o lui Hristos și Tatălui. Mâna dreaptă a lui Dumnezeu a fost transformată în lepră, iar sceptrul Său a devenit un șarpe. Dacă putem vedea prin balta de broaște, minciunile pe care Satana le spune despre aceste urgii, atunci vedem suferința lui Dumnezeu și a Fiului Său, crucea lui Hristos este ridicată, și în acea ridicare vedem șarpele pentru ceea ce este el – un criminal și un mincinos de la început. Ioan 8:44. Crucea ne dezvăluie ticăloșia lui Satana și faptul

că Dumnezeu l-a ajutat să-și exercite libertatea de alegere pe cheltuiala Sa.

Percepția noastră că plagile sunt ale unui Dumnezeu care folosește forța pentru a-l obliga pe Faraon să-l lase pe Israel să plece expune cât de dură este inima umană și cât de puțin este înțeleș caracterul iubitor al Tatălui nostru din cer. Dumnezeu nu este dispus ca cineva să piară, ci ca toți să vină la pocăință și să accepte protecția Sabatului, poruncilor și statutelor Sale.

Să ne întoarcem de la toate păcatele noastre și să venim la Hristos pentru a nu-L crucifica din nou prin faptele noastre păcătoase, ci mai degrabă să fim răstigniti în El zilnic și să fim înălțați la noutatea vieții prin puterea învierii Sale. Putem vedea în urgii predicarea crucii lui Hristos și marea Sa suferință știind că Satana va profita de deciziile Egiptului pentru al distruge? Vezi o imagine tandra a lui Dumnezeu care a făcut tot ce a putut pentru a-i salva?

"Cât de profundă este dragostea Tatălui pentru noi. Cât de vast dincolo de orice măsură. Că El îl va da pe singurul Său Fiu pentru a face un mizerabil comoara lui"³

Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. ⁹ Ci cât sunt de sus cerurile față de

³ Cântec de Stuart Townend, *Cât de profundă dragostea Tatălui pentru noi*. 1990.

pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și
gândurile Mele față de gândurile voastre. Isaiah 55:8-9

21. Legământul veșnic și administrarea morții

Vechiul Testament este plin de povești de violență extremă care pare a fi efectuată atât de către urmașii lui Dumnezeu, precum și executată direct de Dumnezeu Însuși. Nu am citi multe dintre aceste povești copiilor noștri de teama de a nu-i speria. Vechiul Testament pare a fi o adevărată rușine pentru un creștinism care caută să predice dragostea și mila lui Dumnezeu prin povestea lui Isus.

Unul dintre modurile în care creștinii au încercat să abordeze violența care pare să vină de la Dumnezeu în Vechiul Testament este printr-o înțelegere a Vechiului și Noului Legământ. Mulți creștini ne învață că Vechiul Legământ se referă doar la Vechiul Testament sau la perioada dinaintea venirii lui Hristos pe acest pământ și a muri pe cruce. Era epoca legii în care trebuie să "te supui și să trăiești", sau să nu te supui și să mori. Există, de asemenea, un sentiment că oamenii din Vechiul Testament au fost cu adevărat primitivi în mentalitatea lor și ar putea înțelege doar limbajul violenței în a face față situațiilor de criză.

În schimb, Noul Testament este perceput ca o eră a harului. Dragostea lui Dumnezeu este acum revelată în Hristos, iar darul Duhului Sfânt care a venit în acel moment permite oamenilor să experimenteze Evanghelia. Cei din Vechiul Testament nu puteau decât să viseze la o realitate viitoare a unei Evanghelii care nu poate fi atinsă de ei. Unii cititori ai Scripturii au perceput acest lucru ca pe Dumnezeu încercând să facă lucrurile într-un singur mod doar pentru a vedea că eșuează, și apoi să încerce o abordare mai iubitoare. Alții prezintă situația ca Dumnezeu care face tot ceea ce poate în acele circumstanțe până când Mesia va sosi. Acest lucru ridică doar întrebarea de ce a durat atât de mult până când Hristos a venit pe lume? Unii spun ca ar fi fost mai bine să-L trimită mai devreme pentru a introduce abordarea iubitoare mai devreme.

Această abordare a Legământului Vechi și Nou prezintă două principii opuse planului salvării. Vechiul Legământ se concentrează asupra aplicării legii, în timp ce Noul Legământ se concentrează asupra milei. Plasarea celor două principii *în epoci diferite ale istoriei lumii* asigură faptul că legămintele sunt înțelese ca opunându-se reciproc. În timp ce atunci când aceste două principii sunt plasate împreună *într-o secvență în cadrul experienței personale a unei persoane*, ele dezvăluie un proces frumos divin de restaurare.

În timp ce acest subiect poate părea un pic plictisitor și irrelevant pentru subiectul caracterului lui Dumnezeu, atunci când este înțeles, se va vedea că această problemă joacă un rol vital în deblocarea multor pasaje care par să indice pe Dumnezeu ca violent și crud în acțiunile Sale.

Să luăm, de exemplu, situația unei persoane care are un anumit nivel de creștere osoasă anormală. La vizita medicului pacientul este informat că medicul trebuie să rupă osul și sa-l reseteze să crească în mod corect. Ce se întâmplă dacă medicul a făcut doar prima parte a procesului de vindecare? Dacă ti-a rupt doar osul și apoi l-a lăsat? Doctorul ar fi considerat un medic teribil de incompetent. Luați în considerare o altă persoană care vizitează dentistul din cauza unei durere mari de dinți. Dentistul descoperă un caz grav de carii dentare. Cu consimțământul pacientului, el începe să foreze dintele pentru a-l pregăti sa fie restaurat. Uneori, pacientul poate experimenta dureri considerabile în acest proces. Ce se întâmplă dacă dentistul a făcut doar prima parte a slujbei? Dacă el doar forează în dinte și lasă pacientul să plece acasă, dintele neprotejat va continua să provoace durere. Astfel, dentistul va fi considerat *neglijent, deoarece el a făcut doar prima jumătate a procesului de reparare*.

Să vedem ce este scris în Scriptură. Notează cu atenție utilizarea cuvântului **și** atunci când subliniat. Acest lucru indică ambele acțiuni, una înainte și după, care se face împreună în ordine, nu una *sau* alta.

Să știți dar că Eu sunt Dumnezeu și că nu este alt dumnezeu afară de Mine; **Eu dau viață și Eu omor, Eu rănesc și Eu tămăduiesc**, și nimeni nu poate scoate pe cineva din mâna Mea. Deuteronom 32:39

Domnul omoară și învie, El pogoară în Locuința morților și El scoate de acolo. 7 Domnul sărăcește și El îmbogățește, El smerește și El înalță. 1 Samuel 2:6-7

Uciderea își are vremea ei, și tămăduirea își are vremea ei; dărâmarea își are vremea ei, și zidirea își are vremea ei; 4 plânsul își are vremea lui, și râsul își are vremea lui; bocitul își are vremea lui, și jucatul își are vremea lui; 5 aruncarea cu pietre își are vremea ei, și strângerea pietrelor își are vremea ei; îmbrățișarea își are vremea ei, și depărtarea de îmbrățișări își are vremea ei; Ecclesiastes 3:3-5

Care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului, căci slova omoară, dar Duhul dă viața.. 2 Corinteni 3:6

În fiecare dintre aceste cazuri, Biblia dezvăluie un proces în două etape. În primul rând există un diagnostic al amplitudinii problemei și o dezvăluire a modului dureros în care este. În al doilea rând, există condiția de remediere și restaurare. Acesta este modul în care legămintele lucrează în viața fiecărei persoane. Versetul din 2 Corinteni 3:6 leagă procesul de ucidere prin literă la procesul de dare de viață prin Spirit cu cuvântul grecesc *de* [G1161] care poate fi tradus ca *și*. Concordanța Strong explică faptul că este o particulă primară care poate fi "adversativ sau continuu". Cazul celor două legăminte este atât adversativ, cât și continuu. Acțiunea primului legământ este adversativă celui de-al doilea legământ, deoarece expune și explica, în timp ce al doilea legământ restabilește și se acumulează. Este continuu în faptul că al doilea legământ urmează sau continuă de la primul. Să ne uităm la acest proces, așa cum a explicat Pavel în viața lui Avraam.

Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă și unul din femeia slobodă.²³ Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc,

iar cel din femeia slobodă s-a născut prin fĂgăduință. ²⁴ Lucrurile acestea trebuie luate într-alt înțeles – acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, ²⁵ căci Agar este muntele Sinai din Arabia; și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. ²⁶ Dar Ierusalimul cel de sus este slobod și el este mama noastră.. Galateni 4:22-26 (NKJV)

Dumnezeu a promis să-i dea lui Avraam un fiu. Problema era că Avraam avea o lipsă de credință în Dumnezeu. El nu a fost conștient de cât de mare problemă a avut până când el și soția sa au fost în imposibilitatea de a produce un copil. Această experiență a făcut parte din problema diagnosticului. Domnul a permis ca întârzierea nașterii copilului să permită dezvăluirea lipsei de credință din Avraam și Sarah. Acest proces este esențial pentru restaurare. Amploarea completă a problemei trebuie să fie dezvăluită pentru vindecarea totală care urmează să fie efectuată. În loc să-L aștepte pe Domnul, Avraam s-a supus sugestiei soției sale de a-și lua servitoarea pentru a produce un copil prin ea. Geneza 16:1-2.

La început, când Ismail s-a născut la Hagar părea soluția perfectă, dar lucrurile s-au complicat rapid. Lipsa de credință a lui Avraam a produs semințele conflictului în casa sa. Acest conflict a continuat până în prezent în sentimentele ostile dintre evrei și musulmani. Această poveste dezvăluie amploarea în care lipsa de credință poate avea consecințe atât de teribile. Domnul a trebuit să permită ca acest lucru să se întâmple pentru a dezvălui lipsa de credință. Partea tristă este că, în acest proces, Sarah și Avraam au sugerat faptul că Domnul a fost de vină pentru întârzierea îndeplinirii promisiunii de a le da un copil.

Și Sarai a zis lui Avram: „Iată, **Domnul m-a făcut stearpă**; intră, te rog, la roaba mea; poate că voi avea copii de la ea.” Avram a ascultat cele spuse de Sarai.. Geneza 16:2

Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să nu mai chemi Sarai pe nevastă-ta Sarai, ci numele ei să fie Sara. ¹⁶ Eu o voi binecuvânta și îți voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvânta și ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împărați de noroade vor ieși din ea.” ¹⁷ **Avraam s-a aruncat cu fața la pământ și a răs, căci a zis în inima lui: „Să i se mai nască oare un fiu unui bărbat de o sută de ani?** Și să mai nască oare Sara la nouăzeci de

ani?”¹⁸ Și Avraam a zis lui Dumnezeu: „Să trăiască Ismael înaintea Ta!” Geneza 17:15-18

Toate aceste evenimente au dezvăluit amploarea problemei cu Avraam și Sarah. Lipsa lor de credință a fost dezvăluită încet. Pavel dezvăluie că legătura lui Avraam cu cele două femei, Sarah și Hagar, afișează adevărul despre cum funcționează cele două legăminte. Abraham a fost căsătorit cu ambele femei. Hagar a produs mai întâi un copil, dar acest lucru i-a cauzat lui Avraam atât de multă durere până în punctul în care a fost forțat să-o trimită pe Hagar și pe fiul său departe. Durerea acestui proces i-a arătat lui Avraam suferința pe care lipsa sa de credință a cauzat-o. Apoi, Avraam a fost capabil să se mute pe deplin în experiența Noului Legământ. A fost un proces în două etape, cu o suprapunere între cele două legăminte, deoarece a existat o perioadă în care ambii fii trăiau în aceeași casă. Prin încercarea de a-l oferi pe fiul său, Isaac, Abraham, a reușit în cele din urmă să treacă prin Noul Legământ. Credința Sa în Domnul nu a ezitat. Perfecțiunea credinței sale a adus în el restaurarea pe care Dumnezeu a dorit-o de la început.

Pentru a face această lucrare de restaurare, Domnul a trebuit să permită procesului de timp pentru a expune boala lui Avraam de lipsă de credință pentru a-l vindeca. Domnul a permis evenimentelor să se desfășoare care *au ucis* vechiul mod de gândire al lui Avraam și l-au *adus* la certitudinea neprihănirii prin credință.

În ultimele două capitole am discutat principiul oglinzii. Oglinda este un instrument folosit de stomatologi pentru a ne arăta probleme care există în gura noastră. Medicii folosesc radiografia ca instrument pentru a ne arăta problemele care există în locuri pe care nu le putem vedea vizibil cu ochiul liber. Legea lui Dumnezeu acționează ca un instrument, o oglindă pentru a dezvălui amploarea bolii noastre; **păcatul**. Această oglindă este instrumentul care ne conduce la Hristos dacă acceptăm diagnosticul.

Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător^{al} spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.. Galateni 3:24

Păcatul este o problemă care începe în mintea carnală. Pentru a rezolva această problemă, Tatăl nostru din cer trebuie să ne dezvăluie

gândirea noastră falsă. Această muncă se face prin lege. Problema este că pentru majoritatea oamenilor această revelație a cât de rău suntem îi face să proiecteze aceste revelații înapoi asupra lui Dumnezeu.

Fiiți împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri. ²³ Căci, dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu **un om care își privește fața firească într-o oglindă** ²⁴ și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era. ²⁵ Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruii în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinator cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.. Iacob 1:22-25 (NKJV)

Ce înseamnă să fii ascultător al cuvântului, dar nu un făcător? Un exemplu perfect în acest sens se găsește în povestea copiilor lui Israel când au venit la Muntele Sinai. Dumnezeu a promis să facă multe lucruri pentru ei, dar ei nu au ascultat cu atenție. În loc să accepte ceea ce le-a promis, israeliții *i-au* spus lui Dumnezeu că vor face ceea ce *El* a spus că va face pentru *ei*.

Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. ⁵ Acum, dacă veți asculta glasul meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; ⁶ **Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.** Acestea sunt cuvintele pe care le veți spune copiilor lui Israel? ⁷ Moise a venit de a chemat pe bătrânii poporului și le-a pus înainte toate cuvintele acestea, cum îi poruncise Domnul. ⁸ **Tot poporul a răspuns: „Vom face tot ce a zis Domnul!”** Moise a spus Domnului cuvintele poporului.. Exod 19:4-8

Dumnezeu a spus de fapt că Le va da harul de a se supune Lui în spirit și în adevăr. Ascultarea a însemnat pur și simplu să aibă încredere că Dumnezeu îi va face regi și preoți ai Lui. Ascultarea trebuia să fie înțeleasă ca nefiind nevoie să facă ceva pentru Dumnezeu, ci mai degrabă având încredere că Dumnezeu făcea ceva pentru ei. Din păcate, Israelul a transformat promisiunea lui Dumnezeu în ceva ce puteau face pentru El și astfel să câștige merit pentru aceasta.

Acest proces este ceea ce Biblia numește în mod oficial Vechiul Legământ. Acest eveniment a arătat într-un mod formal

incapacitatea omului de a-L asculta pe Dumnezeu și de a avea încredere în ceea ce spune El..

În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea. ⁸ Căci ca o mustrare a zis Dumnezeu lui Israel: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou, ⁹ **nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legământul Meu,** și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul. ¹⁰ Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.: Evrei 8:7-10

Domnul știa că Israelul nu-L va asculta cu atenție, ci mai degrabă Israel va încerca să facă de la sine ceea ce el a promis să facă pentru ei. Aceasta face parte din procesul de a aduce pe cineva la Hristos.

Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător^{la} spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. ²⁵ După ce a venit credința, nu mai suntem sub **îndrumătorul**(tutore) acesta. ²⁶ Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus.. Galatians 3:24-25

Dumnezeu știa că Israelul nu-și putea ține promisiunile față de El, dar i-a lăsat să încerce, astfel încât, atunci când au eșuat, ei au avut încă posibilitatea de a renunța la eforturile lor și să aibă încredere în El pentru a termina ceea ce El a promis.

Așa cum am indicat mai devreme în povestea lui Avraam și Sarah, problema pe care o avem ca oameni este că atunci când Domnul începe să ne dezvăluie păcatele noastre mintea noastră naturală pune problema înapoi pe El. Sarah a declarat că Domnul a împiedicat-o să aibă un copil. Ea a sugerat că a fost vina Lui de ce lucrurile nu au lucrat împreună. Când Domnul l-a întrebat pe Adam dacă a mâncat din fructul copacului, Adam a împins vina înapoi asupra lui Dumnezeu.

Și Domnul Dumnezeu a zis: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?” ¹² Omul a răspuns: „**Femeia pe care mi-ai dat-o ca**

să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.”.

Geneza 3:11-12

Această problemă de a proiecta pe Dumnezeu defectele noastre au un impact drastic asupra modului în care citim și interpretăm Biblia. Biblia ne avertizează cu privire la starea noastră carnală și ne dezvăluie gândurile și intențiile inimilor noastre că suntem egoiști, înșelători, distructivi și ucigași.

după cum este scris: „**Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar.** ¹¹Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. ¹²Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar. ¹³Gâttelejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă; ¹⁴gura le este plină de blestem și de amărăciune; ¹⁵au picioarele grabnice să verse sânge; ¹⁶prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor; ¹⁷nu cunosc calea păcii; ¹⁸**frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor.**” . Romani 3:10-18

Realitatea naturii noastre a fost expusă, în contrast în viața lui Isus. Dragostea și mila pe care El le-a arătat dușmanilor Săi și slujirea Sa răbdătoare condamnă complet egoismul nostru. În loc să se pocăiască, inima umană proiectează aceste atribute carnale înapoi asupra lui Dumnezeu pentru a-și justifica propriul păcat. Așa cum am citat în Iacov, omul natural citește Cuvântul lui Dumnezeu și vede propria față naturală.

Căci, dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, **seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă** ; Iacov 1:23

Domnul se comportă ca un medic sau dentist în modul în care El încearcă să ne arate amploarea problemei, dar acest lucru nu este suficient pentru noi, pentru că nu vom crede că problema este terminală, sau dacă o facem, credem că poate există un alt leac mai plăcut decât cel pe care El ni-l oferă, un analgezic temporal pentru durata vieții noastre ar fi adecvat, de exemplu. Cu toate acestea, nu există nici o alta care în jurul faptului că păcatul nu acordă pace, pentru că "nu există nici o pace, spune Domnul, pentru cei răi", nici pentru carne și nici pentru demon-posedat, și, prin urmare, Dumnezeu trebuie să ne permită să experimentăm înțepătura

consecinței acțiunilor noastre păcătoase pentru ca noi să realizăm acest lucru - că "orice nu este din credință este păcat". Isaia 48:22, Romani 14:23.

În suferință pentru Sine, El îl privește în mod repetat pe om trecând prin ritualurile vechiului Legământ de mântuire prin propriile sale căi, rugându-ne să recunoaștem că putem rezolva problema doar permițându-i lui Hristos să lucreze în inimile noastre. Totuși, refuzăm să acceptăm că consecințele dureroase sunt rezultatul acțiunilor naturii noastre carnale, care ar fi mult mai rele dacă nu ar fi temperate de supravegherea blândă a unui Tată iubitor care își propune să facă această lucrare de osândă pentru binele nostru. În schimb, suntem tentați să-L învinuim și să-L acuzăm că are un caracter dur, din perspectiva noastră coruptă, ne maltratează și permițând în mod arbitrar ca durerea să cadă asupra noastră. Oamenii au inventat moduri extrem de inteligente de a proiecta asupra lui Dumnezeu propria lor conduită josnică. După cum spune Scriptura:

„Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea.
Cine poate s-o cunoască?” Jeremiah 17:9

Ită ce ai făcut, și Eu am tăcut. **Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine.** Dar te voi mostra și îți voi pune totul sub ochi!” Psalm 50:21

Din păcate, de la căderea umanității, inimile noastre prin natura lor sunt înșelătoare și criminale. Când omul natural citește Biblia, el proiectează aceste atribute rele asupra lui Dumnezeu. Când Dumnezeu este perceput ca fiind violent și tiranic de către cititor, acest lucru servește pentru a dezvălui pe deplin extinsul semințelor care au existat deja în inima cititorului. După cum explică Pavel:

Apoi, păcatul a luat prilejul și a făcut să se nască în mine, prin poruncă, tot felul de pofte, căci, fără Lege, păcatul este mort. ⁹ Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam, dar când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit. ¹⁰ Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea. ¹¹ Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea m-a amăgit, și, prin însăși porunca aceasta, m-a lovit cu moartea. ¹² Așa că Legea, negreșit, este sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună. ¹³ Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală

ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă.. Romani 7:8-13

Oamenii folosesc poveștile din Vechiul Testament care par să spună că Dumnezeu distruge și ucide oameni pentru a-și valida propria natură criminală. Biblia este scrisă cu grijă pentru a permite oamenilor să dezvăluie pe deplin ceea ce este în inimile lor. Viața lui Isus pe pământ ne arată exact cum este Dumnezeu. Isus nu a ucis pe nimeni, ci, în loc să se uite în această oglindă perfectă a iubirii lui Dumnezeu, oamenii aleg să citească Vechiul Testament ca ascultători ai cuvântului și își văd doar propria față pe ceea ce ei cred că este fața lui Dumnezeu.

Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.. 2 Corinteni 3:18

Slava Domnului este caracterul deplin al Tatălui, așa cum este revelat în viața lui Isus pe pământ.

Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Ioan 17:4

Slava lui Dumnezeu este caracterul Său așa cum ne spune El.

Moise a zis: **„Arată-mi slava Ta!”** ... Domnul S-a pogorât într-un nor, a stat acolo lângă el și a rostit Numele Domnului. ⁶Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: **„Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie,** ... Exod 33:18; 34:5-6

Când citești Biblia prin oglinda slavei sau caracterului lui Isus, vezi ceva complet diferit în Vechiul Testament decât atunci când o citești prin oglinda inimii tale naturale. Dar cum este posibil să vezi slava lui Hristos Domnul într-o oglindă? Ar trebui să ne vedem în oglindă, sa nu ne vedem? Cum îl vedem pe Hristos?

căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume **Hristos în voi, nădejdea slavei.** : Coloseni 1:27

Când intrăm în Noul Legământ, ne naștem din nou și Hristos începe să fie revelat în inimile noastre. Acest lucru începe să schimbe ceea ce vedem reflectat în oglindă. Când îl vedem pe Hristos în oglindă, întregul nostru mod de a citi Biblia începe să se schimbe. După cum am menționat în capitolul 18 despre declarațiile simple, începem imediat să vedem multe contradicții aparente care, la prima vedere, nu sunt ușor de rezolvat. Aceasta este dovada unui proces de schimbare de la vechia la noua experiență a Legământului. Ochii noștri încep să se schimbe modul în care citesc.

Isus a luat pe orb de mână și l-a scos din sat, apoi i-a pus scuiapat pe ochi, și-a pus mâinile peste el și l-a întrebat: „Vezi ceva?”²⁴ El s-a uitat și a zis: „Văd niște oameni umblând, dar mi se par ca niște copaci”.²⁵ Isus i-a pus din nou mâinile pe ochi; i-a spus să se uite țintă și, când s-a uitat, a fost tămăduit și a văzut toate lucrurile deslușit. Marcu 8:23-25

La început vedem oamenii ca pe niște copaci umblători, dar pe măsură ce Domnul își pune mâinile pe ochii noștri, începem să vedem lucrurile așa cum el le vede și ce imagine frumoasă este revelată!

Cheia pentru toate acestea este că lucrarea Vechiului Legământ este critică pentru a ne ajuta să căutăm adevăratul remediu în Hristos. Vechiul Legământ prin lege ne arată cât de răi suntem pentru ca noi să fugim la Hristos și să fim vindecați în Noul Legământ. Aceste două procese sunt întotdeauna împreună și apar în viața fiecărei persoane care vine la Domnul. Este același proces astăzi ca și pentru Adam, Noe, Avraam și Moise.

Încercarea de a separa acest proces în două etape îl prezintă pe Dumnezeu în Vechiul Testament ca fiind pur și simplu rupând oase și găurind dinții fără nici un remediu pentru ei. Acest lucru îl face pe Dumnezeu să pară dur și crud. Mai rău este că Evanghelia predicată astăzi este de multe ori pur și simplu crede în Isus și nu vă faceți griji cu privire la oasele deformate și dinții putrezi. Această Evanghelie l-ar face pe Isus să vă umple cavitățile fără să curețe putreziciunea. Această separare a celor doi pași din viața unei persoane îl face pe Dumnezeu să pară dur în Vechiul Testament și moale și compromițător în Noul Testament.

Cea mai mare victimă a neînțelegerii corecte a acestui proces în două etape este că atunci când Dumnezeu permite ca lucrurile să se dezvolte pentru a dezvălui păcatul în cei pe care El caută să-i salveze, aceste manifestări ale păcatului sunt atribuite lui Dumnezeu ca fiind o dorință a Sa.

Ba încă și **Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala**, dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult,:
Romani 5:20

Când legea intră în inimile și mințile noastre, aceasta face ca păcatul oamenilor să abunde și să devină mai vizibil. Oamenii sunt apoi invitați să se întoarcă la Hristos și să primească remediu.

Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.: Ioan 16:8

Păcătosul condamnat pentru păcat este apoi permis prin credință să primească neprihănirea Sa – neprihănirea lui Hristos care îl pregătește pe păcătos pentru judecata veșnică.

Acum ajungem la un punct critic pentru a înțelege întregul proces. Când un om este în starea sa naturală de spirit, expresiile lui Dumnezeu față de el vorbesc la ceea ce este în inima omului. Dumnezeu caută să dezvăluie intențiile și motivele inimii omului. Dumnezeu dorește cu dragoste să expună acele lucruri pe care omul însuși nu este conștient ca există în el însuși.

Acum, blestemat ești tu, izgonit din ogrorul acesta, care și-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău! ¹² Când vei lucra pământul, să nu-ți mai dea bogăția lui. Pribeag și fugar să fii pe pământ.” . Geneza 4:11-12

În aceste versete Dumnezeu îi dezvăluie lui Cain ceea ce este în el. Cain a adus un blestem pe pământ prin păcatul său. Crima pe care a comis-o i-a distrus simțul demnității și l-a lăsat un om fragmentat. Aceste cuvinte au fost rostite nu pentru a-l distruge pe Cain, ci mai degrabă pentru ca Cain să-și dea seama de condiția sa de a se întoarce la Dumnezeu și de a cere iertare. răspunde Cain?

Cain a zis Domnului: „Pedeapsa mea e prea mare ca s-o pot suferi. ¹⁴ Iată că Tu mă izgonești azi de pe fața pământului; eu va trebui să mă ascund de Fața Ta și să fiu pribeag și fugăr pe pământ, și oricine mă va găsi mă va omorî.” Genesis 4:13-14

În loc să accepte diagnosticul ca o realitate a stării sale, Cain proiectează vina înapoi asupra lui Dumnezeu. Cain refuză să se pocăiască pentru uciderea fratelui său și, prin urmare, nu poate găsi pacea. Vina de a-și ucide fratele apasă pe el zi și noapte făcându-l să alerge constant în mintea lui ca fugăr. Uneori, Dumnezeu va emite comenzi care reflectă mintea persoanei pentru ca acele gânduri să se manifeste într-o decizie, dezvăluind astfel ceea ce este

Uneori,
Dumnezeu va
emite porunci
care reflectă
mintea persoanei
pentru ca acele
gânduri să
dezvăluie ceea ce
este în inimile lor.

în inimile lor. Când Israelul a vrut să spioneze pământul, Dumnezeu a dat porunca să meargă mai departe și să o facă. Rezultatul a fost că 10 din cei 12 spioni s-au întors cu un raport necredincios .

Voi v-ați apropiat cu toții de mine și ați zis: ‘**Să trimitem niște oameni înaintea noastră ca să iscodească țara și să ne aducă răspuns cu privire la drumul pe care ne vom sui în ea și asupra cetăților în care vom ajunge.**’ ²³ Părerea aceasta mi s-a părut bună și am luat doisprezece oameni dintre voi, câte un om de fiecare seminție.: Deuteronom 1:22-23

Domnul a vorbit lui Moise și a zis: ² „Trimite niște oameni să iscodească țara Canaanului, pe care o dau copiilor lui Israel. Să trimiți câte un om pentru fiecare din semințiile părinților lor, toți să fie dintre fruntașii lor.”. Numeri 13:1-2

Motivul pentru care oamenii au cerut să spioneze pământul a fost pentru că le lipsea credința în cuvântul lui Dumnezeu. Domnul a vrut să-i ajute să-și vadă lipsa de credință, așa că pur și simplu le-a întors gândurile și le-a dat propria poruncă a ceea ce aveau deja în inimă: să caute pământul în pregătire pentru a îl lua prin forța propriilor mâini.

Repetăm ideea că, atunci când Dumnezeu are de-a face cu oameni în Vechiul Legământ sau în stare naturală, comenzile pe care El le emite care sunt în conflict cu viața lui Isus pe pământ dau dovadă a oglinzii divine în funcțiune. Ele sunt gândurile reflectate ale oamenilor pentru

...în Vechiul Legământ sau în stare naturală, comenzile care sunt în conflict cu viața lui Isus pe pământ dau dovadă de oglinda divină în funcțiune.

a face ca păcatul lor să abunde. Ele nu sunt gândurile sau dorința lui Dumnezeu. Acesta este punctul în care majoritatea cititorilor Bibliei sunt confuzi și, prin urmare, înșelați.

la cazul lui Balaam. Dumnezeu îi spune lui Balaam să nu se ducă să blesteme Israelul. La început Balaam se supune lui Dumnezeu, dar când oamenii lui Balak se întorc promițându-i o mare onoare, el începe să șovăie și le spune oamenilor să rămână.

Dumnezeu a venit la Balaam în timpul nopții și i-a zis: „Fiindcă oamenii aceștia au venit să te cheme, scoală-te și du-te cu ei, dar să faci numai ce-ți voi spune.” **21** Balaam s-a sculat dimineața, a pus șaua pe măgăriță și a plecat cu căpeteniile lui Moab. Numeri 22:20-21

Această comandă a fost o reflectare a dorinței lui Balaam de a pleca. Domnul i-a răspuns dorinței sale pentru ca el să se poată vedea pe sine însuși. Dacă nu înțelegem acest proces de legământ, versetele următoare nu au niciun sens..

Dumnezeu S-a aprins de mânie pentru că plecase. Și Îngerul Domnului S-a așezat în drum, ca să i se împotrivescă. Balaam era călare pe măgărița lui și cei doi slujitori ai lui erau cu el.. . Numeri 22:22

Ne amintim că cuvântul ebraic *furie* poate fi tradus ca *întristat*. Domnul a fost mâhnit că Balaam a ales să meargă cu oamenii și a trimis îngerul să-l avertizeze. Balam pare să înțeleagă că el ar trebui să se întoarcă acasă, dar un cuvânt mic trădează ceea ce este în inima lui - **dacă**.

Balaam a zis Îngerului Domnului: „Am păcătuit, căci nu știam că Te-ai așezat înaintea mea în drum, și acum, dacă nu găsești că e bine ce fac eu, mă voi întoarce.”. Numeri 22:34

Balam știa că aceasta nu era voia Domnului. Întregul episod cu măgarul și îngerul Domnului a arătat clar că ceea ce făcea era greșit. El chiar și-a recunoscut păcatul, dar a spus, "*Dacă* vrei să mă întorc atunci mă voi întoarce." Domnul trebuie să-i vorbească în oglindă..

Îngerul Domnului a zis lui Balaam: „Du-te cu oamenii aceștia, dar să spui numai cuvintele pe care ți le voi spune Eu.” Și Balaam a plecat înainte cu căpeteniile lui Balac.. Numeri 22:35

Porunca lui Dumnezeu către Balaam să meargă sunt reflectarea propriei sale gândiri, deoarece Balaam este în Vechiul Legământ. Când Dumnezeu vede că oamenii sunt hotărâți să urmeze un anumit curs, El nu dorește să-i limiteze împotriva propriei voințe..

Dar ei n-au ascultat și n-au luat aminte, ci și-au înțepenit gâtul, ca să n-asculte și să nu ia învățătură. Ieremia 17:23

El le dă libertatea de a face ce dorim. Acest lucru permite sămânței păcatului să crească pentru ca păcatul să abunde. Când păcatul abundă, oportunitatea vine din nou să ne pocăim și să alegem calea corectă pentru ca harul ar putea să o abunde.

Gândiți-vă din nou la exemplul momentului în care Israelul a cerut un rege. Dumnezeu i-a avertizat împotriva acestui lucru, dar ei erau încăpățânați. Așa că Dumnezeu le-a dat un rege exact după dorința lor. Nu a fost voia lui Dumnezeu de a face acest lucru, ci în oglinda propriei lor dorințe El le-a permis să aibă regele lor pământesc.

În timpul lui Moise, Dumnezeu i-a spus lui Israel că cananiții vor fi alungați cu viespi. Nu a fost nici o mențiune de uciderea și distrugerea lor. Totuși, israeliții și-au dezvoltat dorințele ucigașe în Numeri 21.

Împăratul Aradului, un canaanit, care locuia la miazăzi, a auzit că Israel vine pe drumul Atarim. El s-a luptat împotriva lui Israel și a luat mai mulți prinși de război.² **Atunci Israel a făcut Domnului o juruință și a zis: „Dacă vei da pe poporul acesta în mâinile mele, îi voi nimici cu desăvârșire cetățile.”**³ Domnul a auzit glasul lui Israel și a dat pe canaanii în

măinile lui. Israelii i-au nimicit cu desăvârșire, pe ei și cetățile lor, și locul acela l-au numit Horma (*Nimicire deplină*). Numeri 21:1-3

Dumnezeu le-a ascultat dorința de a ucide alte națiuni și astfel, în viitor, Domnul le va reflecta dorințele ucigașe din nou și din nou în oglindă le-a dat porunci a-și măcelări dușmanii .

Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. 2 Timotei 4:3

Dacă nu înțelegeți procesul în două etape al legămintelor, veți atribui expunerea păcatului omului caracterului lui Dumnezeu!

Dacă nu înțelegeți procesul în două etape al legămintelor, veți atribui expunerea păcatului omului caracterului lui Dumnezeu Însuși! Acesta a fost unul dintre cele mai mari eșecuri ale oamenilor în citirea Scripturilor de-a lungul secolelor; un eșec de a demasca înclinația naturală a omului de a proiecta spiritul său de răzbunare criminală pe fața iubitoare a lui Dumnezeu.

Orice persoană care îl mărturisește pe Hristos ca Mântuitor al lor trebuie să accepte că este vinovată de moartea Fiului lui Dumnezeu. Acest adevăr dezvăluie faptul că oamenii prin natura lor îl urăsc pe Dumnezeu și pe Fiul Său. Într-un efort de a justifica acest spirit de ură, oamenii își proiectează atributele violente asupra lui Dumnezeu și îl proclamă ca fiind cel mai mare ucigaș al umanității, justificând astfel spiritul crimei pe care îl dețin împotriva celor pe care aleg să-i disprețuiască, și fie păstrează în secret, fie își mărturisesc deschis dorința de a-și vedea dușmanii torturați și uciși în flăcările iadului.

În prezent, începe chemarea de a *se teme de* Dumnezeu și de a-l da slavă. În a ajunge la o mai bună înțelegere a adevăratului caracter al lui Dumnezeu, suntem mutați de la frica unui Tată potențial răzbunător, la o existență superioară a iubirii oferind o reverență mai mare cu o pocăință mai profundă pentru al fi acuzat vreodată pe Dumnezeu pe nedrept.

În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica, pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste.. 1 Ioan 4:18

O lumină începe să apară și slava Domnului este acum revelată. Când veți începe să înțelegeți cu adevărat procesul legămintelor din planul salvării, norii întunecați care au fost aruncați pentru a înconjura și păta caracterul lui Dumnezeu vor fi risipiți în lumina glorioasă a revelației Sale.

Cu aceste principii prezentate avem acum instrumentele necesare pentru a examina unele povești foarte violente din Biblie și pentru a vedea în ele răbdarea, înțelepciunea, dreptatea, mila și dragostea lui Dumnezeu.

22. Moise cel mai blând om

(Acum, omul Moise a fost foarte blând, mai presus de toți oamenii care au fost pe fața pământului.) Numere 12:3

Crescut într-o epocă de perversiune, sclavie, sacrificiu uman și război, acest verset iese în evidență ca un far de lumină într-o lume întunecată. Moise a fost un om foarte umil, blând. El a revelat dragostea altruistă a lui Hristos într-un mod pe care puțini oameni îl au înainte sau după el.

Când s-a uitat la ticăloșia poporului pe care a fost chemat să-l conducă din Egipt și după ce a îndurat acuzațiile lor împotriva lui împreună cu dorința lor de a-l ucide, în ciuda faptului că Moise încă s-a rugat pentru ei. În timp ce mulți cititori pot crede că ar fi trebuit să fie lăsați să piară – cu toate acestea Moise s-a rugat, "șterge numele meu din cartea vieții în locul lor."

Moise s-a întors la Domnul și a zis: „Ah, poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Și-au făcut un dumnezeu de aur. ³² Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta pe care ai scris-o!”. Exod 32:31-32

Este ușor să citiți acest pasaj și să treceți rapid mai departe - dar pentru a-și oferi până și viața veșnică pentru cei care nu le-ar putea păsa mai puțin de tine, sau care te urăsc și chiar să încerce să te omoare? Singurele alte ființe create care au avut fața strălucind cu slava lui Dumnezeu sunt îngerii. Acest om a petrecut patruzeci de ani în deșert îngrijind oile, îngrădind mieii în brațele sale, conducându-i ușor și protejându-i de pericol. La Sinai, el a petrecut patruzeci de zile singur în prezența lui Dumnezeu comunicând cu cel mai milostiv, tandru și iubitor Mântuitor al oamenilor. Moise a înțeles planul salvării; el a cerut cu sinceritate să vadă slava lui Dumnezeu și Dumnezeu i-a revelat caracterul Său: milostiv, blând și îndelung răbdător, plin de bunătate și adevăr. Moise a suferit mult timp cu minciunile și insultele aduse împotriva lui. El a pledat în fața lui Dumnezeu pentru viețile oamenilor care au dorit poziția sa. Nu e de mirare că Tatăl nostru a dorit foarte mult să-l ridice pe Moise din mormânt și să-l ducă la cer pentru a continua acea părtășie dulce, precum și pentru ca el să ajute slujirea lui Isus în lucrarea salvării.

Din acest context, împreună cu principiile capitolului anterior, ne aventurăm în unele povești foarte violente legate de viața lui Moise.

...s-a așezat la ușa taberei și a zis: „Cine este pentru Domnul să vină la mine!” Și toți copiii lui Levi s-au strâns la el. ²⁷ El le-a zis: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: ‘Fiecare din voi să se încingă cu sabia; mergeți și străbateți tabăra de la o poartă la alta și fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul și pe ruda sa.’” ²⁸ Copiii lui Levi au făcut după porunca lui Moise și aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor. . Exod 32:26-28

După aceasta, Moise oferă să-și cedeze viața veșnică dacă nu ar fi posibil ca păcatul lui Israel să fie iertat. Moise cunoștea marea dragoste și milă a lui Dumnezeu și totuși, în mintea lui, știe că păcatul dureros pe care l-au comis a fost înfăptuit în deplină sfidare și ticăloșie în fața lui Dumnezeu. Ce a fost această răutate? A fost închinarea Vițelului de Aur, unul dintre zeii Egiptului..

Domnul a zis lui Moise: „Scoală și pogoară-te, căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a stricat. ⁸ Foarte curând s-au abătut de la calea pe care le-o poruncisem Eu; și-au făcut un vițel turnat, s-au închinat până la pământ înaintea lui, i-au adus jertfe și au zis: ‘Israele, iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului!’ . Exod 32:7-8

Cu doar patruzeci de zile înainte, tot Israelul promisese să se închine adevăratului Dumnezeu promițând să-l fie loial. În mai puțin de șase săptămâni dansau, beau și se angajau într-o dezmațare sacrificând zeilor falși ai Egiptului.

Avem nevoie pentru a păși înapoi în poveste pentru a obține o imagine mai clară a problemelor implicate. Înainte de evenimentele plăgilor, Domnul le promisese israeliților șapte lucruri pentru împlinirea legământului făcut cu Avraam, Isaac și Iacov. Aceste promisiuni sunt consemnate în Exodul 6:6-8:

1. *Te voi scoate de sub poverile egiptenilor, și...*
2. *Te voi scăpa din robia lor, și...*
3. *Te voi răscumpăra cu un braț întins, și cu judecăți mari: și...*
4. *Te voi duce la mine pentru a fi un popor, și...*

5. *Eu voi fi pentru tine un Dumnezeu: și voi veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, care vă va scoate de sub poverile egiptenilor.*
6. *Te voi aduce în țară, cu privire la ceea ce am jurat să-l dau lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; și...*
7. *Ți-o voi da pentru o moștenire: Eu sunt Domnul.*

Aceasta a fost o invitație de a intra în legământul veșnic. Tot ce trebuiau să facă era să accepte și să creadă aceste promisiuni. Cum a reacționat Israelul?

Astfel a vorbit Moise copiilor lui Israel. Dar deznădejdea și robia aspră în care se **aflau i-au împiedicat să-l asculte pe Moise..**
Exodus 6:9

Au refuzat să asculte sau să accepte oferta. De ce ai refuza o ofertă atât de minunată ca asta! Răspunsul constă în cuvintele "pentru suferința spiritului și robia crudă". Ei l-au învinovățit pe Domnul pentru situația lor dură și astfel au refuzat să-L creadă. Sclavia lor era imputabilă doar lor înșiși. Mulți dintre ei au părăsit închinarea adevăratului Dumnezeu, așa cum reiese din închinarea lor la Vițelul de Aur. Ei renunțaseră la Sabat și la toate protecțiile legate de poruncile lui Dumnezeu. A fost numai vina lor. Totuși, în loc să-și mărturisească păcatul și să accepte cu recunoștință oferta, ei au ales în schimb să-și proiecteze vina asupra lui Dumnezeu însuși. Cât de rea este inima umană! După ce au fost eliberați în mod miraculos din toate acele secole de robie, ei au stat sfidători, refuzând pe deplin să se pocăiască și să accepte responsabilitatea pentru această criză.

Dumnezeu, în marea Sa milă și dragoste, a ales să-i elibereze, chiar dacă marea majoritate a refuzat să asculte. Nu până când au stat pe țărnișele opuse ale Mării Roșii și au văzut toți persecutorii lor morți pe malul mării, a început să realizeze în mintea lor întunecată că erau cu adevărat liberi. Sclavia fizică a fost luată, dar cătușele minții încă mai țineau ferm. Murmuratul și plânsul au început.

Și toată adunarea copiilor lui Israel a cântat în pustia aceea împotriva lui Moise și Aaron. ³Copiii lui Israel le-au zis: „Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului, când ședeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine

de ne săturam? Căci ne-ați adus în pustia aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta.. Exod 16:2-3

Este important să rețineți aici că întreaga congregație murmura împotriva lui Moise și Aaron. Toți, de la primul până la ultimul, s-au plâns de deciziile pe care le luau Moise și Aaron, chiar dacă puteau vedea norul ziua și stâlpul de foc noaptea ca dovadă tangibilă a călăuzirii divine.

Acest spirit acuzator de murmur este spiritul lui Satana. El este acuzatorul fraților și acest spirit a condus întreaga congregație în călătoria prin pustie. Amintim că niciunul dintre copiii lui Israel nu acceptase cele șapte promisiuni ale lui Dumnezeu, ci a ales mai degrabă să-L învinovățească pentru circumstanțele lor. Aceste mici încercări au fost folosite de Dumnezeu pentru a permite israeliților să-și exercite credința, dar în schimb au expus adevăratele sentimente ale inimilor lor pentru a-și arăta lipsa de recunoștință și gratitudine. Niciunul dintre israeliți nu era în legământul nepieritor și niciunul dintre ei nu era plin de Spiritul lui Hristos. Acest lucru devine mai evident în capitoul următor.

Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din pustia Sin, după călătoriile zilnice pe care poruncise Domnul să le facă, și au tăbărât la Refidim. Acolo poporul n-a găsit apă de băut. ² **Atunci, poporul a căutat ceartă cu Moise.** Ei au zis: „Dă-ne apă să bem!” Moise le-a răspuns: „Pentru ce căutați ceartă cu mine? Pentru ce ispițiți pe Domnul?” ³ Poporul stătea acolo, chinuit de sete, **și cărtea împotriva lui Moise. El zicea: „Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici, cu copiii și turmele noastre?”**. Exod 17:1-4

În loc să-i mulțumească lui Moise pentru că l-a lăsat pe Dumnezeu să-l folosească pentru a-i scoate din Egipt, oamenii l-au acuzat că vrea să-iucidă și, prin urmare, unii dintre ei s-au gândit să-l omoare cu pietre.

Nu există nici o dovadă care să sugereze că copiii lui Israel s-au pocăit vreodată de păcatele lor pentru aceste acuzații false sau idolatria lor în Egipt. Ei nu au fost plini de Spiritul lui Dumnezeu, ci mai degrabă plini de un spirit acuzator, de plăcere și de un spirit iubitor de ușurință. În această stare de spirit, copiii lui Israel i-au promis lui

Dumnezeu să-l asculte. Ei știau că Moise nu făcuse toate aceste miracole prin propria sa putere. Acuzațiile lor împotriva lui Moise au fost doar reflecții ale acuzațiilor lor originale împotriva lui Dumnezeu găsite în Exodul 6:9 - ei au urât sclavia lor și a dat vina pe Dumnezeu pentru asta. Acest resentiment a fost în inimile lor când au promis să facă tot ce le-a promis Dumnezeu.

Domnul știa că nu erau plini de Spiritul Său și nu-și puteau ține promisiunea. El l-a dus pe Moise pe munte timp de patruzeci de zile pentru a lăsa acele seminte de resentimente să se manifeste. Israeliții nu știau cât timp va sta Moise pe munte. Ei au crezut că ar fi murit acolo sus și resentimentele lor au prins viață în închinarea zeilor Egiptului.

Leviții, care au fost din același trib ca Moise, nu au participat la închinarea vițelului de aur. Fără influența subjugării Spiritului lui Dumnezeu în inimile lor, leviții s-ar putea gândi ca fiind superiori fraților lor. Nu există nici o dovadă că leviții au fost consacrați lui Dumnezeu. Ei au murmurat împotriva lui Moise așa cum este detaliat în Exodul 16. Ei au promis să se supună lui Dumnezeu cu toți ceilalți și, prin urmare, au fost în mentalitatea Legământului Vechi. Acest lucru este esențial să înțelegem deoarece, așa cum este indicat în capitolul anterior – când oamenii sunt în Vechiul Legământ, Dumnezeu le vorbește înapoi în limbajul gândurilor din mintea lor pentru a face ca păcatul să fie expus pe deplin păcătosului.

Trebuie să ne oprim și să reflectăm în acest moment pentru a ne asigura că citim cu atenție *modul* în care are loc judecata lui Dumnezeu. Este scris direct în poruncile lui Dumnezeu. Este singurul mod în care Dumnezeu aduce judecata asupra oamenilor.

Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. ⁵ Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești, căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, **care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc,** ⁶ și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele. Exod 20:4-6

Când Moise i-a cerut lui Dumnezeu să-i dezvăluie slava Sa, Domnul spune același lucru, dar puțin diferit.

Domnul S-a pogorât într-un nor, a stat acolo lângă el și a rostit Numele Domnului. ⁶Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, ⁷ care **Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!**” Exod 34:5-7

Ce înseamnă să vizitezi nedreptățile părinților asupra copiilor celor care mă urăsc? În primul rând, să clarificăm faptul că vine asupra generațiilor care continuă să-L urască pe Dumnezeu. A-L urî pe Dumnezeu înseamnă a rezista protecției Sale. Deci, vizitarea nedreptății este consecințele păcatului care cade asupra păcătosului. Biblia ne spune acest lucru de multe ori.

Domnul Se arată, face dreptate și prinde pe cel rău în lucrul mâinilor lui.. Psalm 9:16

De aceea, și Eu voi fi fără milă și nu Mă voi îndura, **ci voi face să cadă asupra capului lor faptele lor.**” Ezechiel 9:10

Știm că israeliții erau dispuși să folosească săbii pentru a rezolva situații. Înainte ca Israelul să vină pe Muntele Sinai, ei se ocupaseră de amaleciți în mod corespunzător..

Atunci, Moise a zis lui Iosua: „Alege niște bărbați și ieși de luptă împotriva lui Amalec. Iar eu voi sta mâine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână.” ¹⁰ Iosua a făcut ce-i spusese Moise și a ieșit să lupte împotriva lui Amalec. Iar Moise, Aaron și Hur s-au suit pe vârful dealului. ¹¹ Când își ridică Moise mâna, era mai tare Israel și când își lăsa mâna în jos, era mai tare Amalec. ¹² Măinile lui Moise fiind trudeite, ei au luat o piatră, au pus-o sub el, și el a șezut pe ea. Aaron și Hur îi sprijineau mâinile, unul de o parte, iar altul de alta, și mâinile lui au rămas întinse până la asfințitul soarelui. ¹³ **Și Iosua a biruit pe Amalec și poporul lui cu tăișul sabiei.** . Exod 17:9-13

Fie că Moise a ales singur să lupte cu amaleciții sau dacă Moise a fost lăsat de Dumnezeu să reflecteze înapoi la israeliți, propria lor gândire

nu ni se spune. Știm că nu a fost intenția lui Dumnezeu ca copiii lui Israel să ucidă pe cineva când au luat țara Canaanului..

Voi trimite groaza Mea înaintea ta, voi pune pe fugă pe toate popoarele la care vei ajunge și voi face ca toți vrăjmașii tăi să dea dosul înaintea ta. ²⁸ Voi trimite viespile bondărești înaintea ta și vor izgoni dinaintea ta pe heviți, canaaniți și hetiti.. Exod 23:27-28

Dacă israeliții ar fi acceptat cele șapte promisiuni ale lui Dumnezeu din legământ, ei ar fi fost plini de Spiritul Său. Când Spiritul lui Dumnezeu umple cu adevărat o persoană, aceasta este ceea ce se întâmplă.

Am ridicat ochii, m-am uitat și iată că acolo stătea un om îmbrăcat în haine de in și încins la mijloc cu un brâu de aur din Ufaz. ⁶ Trupul lui era ca o piatră de hrisolit, fața îi strălucea ca fulgerul și ochii îi erau niște flăcări ca de foc, dar brațele și picioarele semănau cu niște aramă lustruită și glasul lui tuna ca vuietul unei mari mulțimi. ⁷ Eu, Daniel, am văzut singur vedenia, **dar oamenii care erau cu mine n-au văzut-o; totuși au fost apucați de o mare spaimă și au luat-o la fugă ca să se ascundă!** Daniel 10:5-7

Aceasta este natura asistenței divine a Spiritului care i-ar fi ajutat. Nu ar fi trebuit să facă nimic. Dușmanii lor fie și-ar fi mărturisit păcatele și s-ar fi pocăit, ceea ce ar fi trebuit să facă, fie ar fi fugit.

Din păcate, Israelul nu a avut acest Spirit. Ei au fost plini de murmur și plânsete și de aceea nu au avut nici o putere de a provoca dușmanii lor să fugă de la ei. Ce opțiuni le-au mai rămas? Au făcut ce știau mai bine, au luat săbii și au început să ucidă oameni. Nu poate fi nici un sentiment dulce în timp ce lupți cu o altă ființă umană, nici o odihnă în lovind la pământ semenul tău, cu tortura pe fata lui, gâfâind pentru aer, într-o mizerie sângeroasă, țipând în agonie sau chiar în tăcere își da ultima lui respirație. Nu vei uita niciodată o asemenea imagine. Fiecare om care ucide un alt om nu primește Spiritul pașnic al lui Hristos; primește spiritul denaturat al vagabondului-fugar. Un astfel de om are o imagine ne sfântă imprimată în mintea sa; imaginea oribilă de a cauza moartea prin propria sa mână, provocând carnagiu și vărsare de sânge, este cazul în care o astfel de moarte

afectează : tați, mame, frați, surori, soți, soții, fii, fiice, rude, familii, și comunități.

Biblia ne spune că Hristos este sfânt și inofensiv și neîntinat.. Inofensiv înseamnă să nu faci rău.

Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri, Evrei 7:26

Nu este posibil ca Spiritul lui Hristos care locuiește într-un om să ia sau să distrugă viața. Hristos este învierea și viața. Moartea nu poate exista în prezența Sa imediată. El ridică din morți, el nu pune la moarte. Oamenii pot ucide doar atunci când sunt în mentalitatea Vechiului Legământ și în trup.

Pentru ca Dumnezeu să le arate oamenilor ce este în inimile lor când sunt în Vechiul Legământ, El le va oglindi gândul lor că păcatul sa poată abunda. El le dă dorințele lor în oglindă.

Pe de altă parte, atunci când un om este în Noul Legământ el vede ceva foarte diferit. Aceasta este ceea ce Moise a făcut mai devreme în acest capitol, când Domnul l-a testat.

Domnul a zis lui Moise: „Văd că poporul acesta este un popor încăpățânat. ¹⁰ Acum, lasă-Mă; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor și-i voi mistui, dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare.” ¹¹ **Moise s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, și a zis: „Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare?**

Exod 32:9-11

Moise a fost tentat să renunțe la israeliți. Satana l-a ispitit cu siguranță să-i lase să intre în uitare și astfel Domnul l-a testat pe Moise și a reflectat înapoi acele gânduri ca pe o poruncă.

În Moise, erau două semințe care se luptau pentru măiestrie chiar cum Esau și Iacov se luptau în pântecul Rebecăi. Așa cum Moise a văzut spiritul dulce al lui Dumnezeu pe munte și fața lui a strălucit cu acea lumină, el a manifestat acest caracter frumos și a pledat cu

Dumnezeu pentru a-i cruța pe israeliții care l-au tratat atât de rău. El a biruit sământa cărnii și a fost victorios. *Același test a venit și la Leviți. Ei erau în trup și nu în Spirit.* Gândurile lor cu privire la cei care s-au închinat Vițelului de Aur și au refuzat să se pocăiască au fost că ar trebui să moară. Prin urmare, *Domnul prin Moise reflectă înapoi la ei propria lor gândire.* Domnul trebuie să scoată din Leviți sentimentele lor criminale. Dacă aceste sentimente ar fi rămas ascunse, ar fi făcut mult mai multe stricăciuni. În timp ce leviții dormeau în acea noapte în corturile lor, mințile lor ar fi fost umplute cu imagini oribile ale bărbaților și femeilor pe care le tăiaseră cu sânge rece. Aceasta a fost dorința inimilor lor și Dumnezeu le-a dat-o. Prin dorința lor păcătoasă, Dumnezeu a adus, de asemenea, judecată asupra celor care au refuzat să se pocăiască și i-a permis Satanei accesul în tabără prin răzvrătirea lor completă.

Tatăl nostru din cer este înțelept. El se ocupă de oameni prin procesul a două etape al Legământului: mai întâi să-i expună pe oameni la sinele lor rău, pentru ca ei să se poată întoarce la Hristos și apoi să fie mântuiți prin neprihănirea Sa, permițând în același timp păcatului oamenilor să se distrugă în judecată.

Când Moise a fost testat de Domnul în ceea ce privește faptul de a lăsa israeliții să fie consumați, vedem modul noului Legământ de a răspunde la astfel de situații. Când leviții au primit instrucțiunile de a-i ucide pe infractori, ei ar fi putut face așa cum a făcut Moise. În primul rând, *ei ar fi putut mărturisi murmurele lor împotriva lui Moise și prostia lor în încercarea de a face promisiunile pe care Dumnezeu le-a promis. De asemenea, s-ar putea să-și fi mărturisit resentimentele în Egipt pentru că au refuzat să accepte Noul Legământ. Atunci ei ar fi fost plini de Spiritul lui Dumnezeu și cei răi și răzvrățiți ar fi fugit pentru viețile lor sau poate chiar s-ar fi ucis unul pe altul în eforturile lor de a scăpa.* Moise a furnizat sursa modului de abordare a acestor situații. Leviții ar putea să se fi reflectat asupra modului în care Moise a gestionat situația. În loc să se pocăiască de murmurele lor, ei au ales să se odihnească în faptele lor bune de a nu se închina în fața Vițelului de Aur. Ei au ales mai degrabă să-i omoare pe alții decât să-și mărturisească propriile păcate.

În limbajul Vechiului Legământ, Domnul a trimis un mesaj întregii tabere că idolatria este complet inacceptabilă. Domnul le-a dat un mesaj într-un mod pe care l-au înțeles. Moartea celor trei mii de oameni a pus o rețineră asupra inimilor rele, dar *în cele din urmă nu a ajutat nici măcar unul dintre acei Leviți; nici unul dintre ei a intrat în Țara Făgăduinței*. Toți au căzut în sălbăticie și au murit. Dintre toți cei care au părăsit Egiptul, doar Caleb și Iosua au intrat în Țara Făgăduinței. După cum spune Domnul – El a vizitat nedreptățile părinților asupra copiilor celor care l-au urât. Leviții încă mai aveau semințele resentimentelor față de Domnul, dar pur și simplu nu erau conștienți de asta. Acest lucru este dovedit de eșecul lor de a intra în țara Canaan.

Datorită luminii care strălucea de pe fața lui Moise și dorinței sale de a muri pentru cei care l-au urât, din Scriptură, sunt destul de încrezător că Moise a avut o anumită înțelegere a principiului oglinzii și, așa cum Domnul s-a ocupat de el mai devreme în capitolul treizeci și doi din Exod, astfel i s-a poruncit să se ocupe de leviți mai târziu în capitol. Același test a venit la toți cei care nu au plecat genunchiul la Vițel de Aur.

Acest principiu al oglinzii se aplică în același mod multor alte povestiri din viața lui Moise.

Domnul a zis lui Moise: „Strânge pe toate căpeteniile poporului și spânzură pe cei vinovați înaintea Domnului în fața soarelui, pentru ca să se întoarcă de la Israel mânia aprinsă a Domnului.”⁵ Moise a zis judecătorilor lui Israel: „Fiecare din voi să ucidă pe aceia dintre ai lui care s-au lipit de Baal-Peor.”
Numeri 25:4-5

Aceasta este limbajul oglinzii. Aceste acțiuni nu sunt în caracterul lui Hristos și, prin urmare, cuvântul Domnului reflectă gândurile oamenilor pentru a-i aduce la pocăință. Cheia simplă pentru a citi aceste povestiri este de a le compara cu acțiunile lui Hristos pe pământ. Isus și-a iubit dușmanii și nu a ucis pe nimeni. El ține poruncile Tatălui Său care spun: "Să nu ucizi." Prin urmare, aceste comenzi sunt date în oglinda gândurilor oamenilor despre cum să facă față situației. Dacă Moise a înțeles pe deplin acest lucru sau nu ,

aceasta nu schimbă principiul oglinzii fiind modul în care Dumnezeu vorbește unui grup de oameni din Vechiul Legământ.

Există o altă poveste pe care trebuie să o luăm în considerare în viața lui Moise, care este un pic diferită, este povestea Core, Datan, și Abiram. Este important pentru că Cora a fost din tribul lui Levi; cei care nu au plecat genunchii la Vițel de Aur. Povestea lui ne spune ce era în inimile unora dintre cei considerați neprihăniți în momentul incidentului Vițelului de Aur.

Core, fiul lui Ițchar, fiul lui Chehat, fiul lui Levi, s-a răsculat împreună cu Datan și Abiram, fiii lui Eliab și On, fiul lui Pelet, câteșitrei fiii lui Ruben.²S-au răsculat împotriva lui Moise, împreună cu două sute cincizeci de oameni din copiii lui Israel, din frunțașii adunării, din cei ce erau chemați la sfat și care erau oameni cu nume.³**Ei s-au adunat împotriva lui Moise și Aaron și le-au zis: „Destul! Căci toată adunarea, toți sunt sfinți și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicați voi mai presus de adunarea Domnului?”**⁴Când a auzit Moise lucrul acesta, a căzut cu fața la pământ.⁵A vorbit lui Core și la toată ceata lui și a zis: „Măine, Domnul va arăta cine este al Lui și cine este sfânt și-l va lăsa să se apropie de El; va lăsa să se apropie de El pe acela pe care-l va alege.⁶Iată ce să faceți. Luați cădelnițe, Core și toată ceata lui.⁷Măine, puneți foc în ele și puneți tămâie pe el înaintea Domnului. Acela pe care-l va alege Domnul va fi sfânt. Destul, copiii lui Levi!”⁸Moise a zis lui Core: „Ascultați dar, copiii lui Levi!⁹**Prea puțin lucru este oare pentru voi că Dumnezeul lui Israel v-a ales din adunarea lui Israel, lăsându-vă să vă apropiați de El, ca să fiți întrebuițați la slujba cortului Domnului și să vă înfățișați înaintea adunării ca să-i slujiți?**¹⁰**V-a lăsat să vă apropiați de El, pe tine și pe toți frații tăi, pe copiii lui Levi, și acum mai voiți și preoția!**¹¹De aceea te aduni tu și ceata ta împotriva Domnului! Căci cine este Aaron, ca să cârțiți împotriva lui?” Numeri 16:1-11

Cora l-a acuzat pe Moise de un spirit de control și de dorința de a se impune poporului. Desigur, această acuzație proiectează dorințele lui Cora asupra lui Moise. I-a dezvăluit sentimentele inimii. Cora a indicat că toată congregația este sfântă și Domnul este printre ei. De ce spune asta?

Trebuie să ne uităm la evenimentele de dinainte de asta. Cei doisprezece spioni s-au întors din Canaan, iar zece dintre ei au dat un raport malefic pe care israeliții l-au crezut. Numai Iosua și Caleb și-au exprimat credința că Dumnezeu îi poate duce în Țara Făgăduinței. Răspunsul poporului a fost să încerce să-i omoare pe Caleb și Iosua. Moise este testat ulterior în același mod ca înainte - Domnul testează pe Moise cu oferta de a înlocui națiunea Israel cu una mai mare și mai bună. Atât de răi au fost oamenii încât ar fi fost o mare ispită pentru Moise să cedeze acestei dorințe de a scăpa de ei.

Și Domnul a zis lui Moise: „Până când Mă va nesocoti poporul acesta? Până când nu va crede el în Mine, cu toate minunile pe care le fac în mijlocul lui? ¹² De aceea, îl voi lovi cu ciumă și-l voi nimici, dar pe tine te voi face un neam mai mare și mai puternic decât el.”. Numeri 14:11-12

Încă o dată, Moise mijlocește pentru poporul care reflectă Spiritul lui Hristos așa cum a dorit Domnul.

Moise a zis Domnului: „Egiptenii vor auzi lucrul acesta, ei, din mijlocul cărora ai scos pe poporul acesta prin puterea Ta. ¹⁴ Și vor spune locuitorilor țării aceleia. Ei știau că Tu, Domnul, ești în mijlocul poporului acestuia; că Te arătai în chip văzut, Tu, Domnul; că norul Tău stă peste el; că Tu mergi înaintea lui ziua într-un stâlp de nor și noaptea într-un stâlp de foc. ¹⁵ Dacă omori pe poporul acesta ca pe un singur om, neamurile, care au auzit vorbindu-se de Tine, vor zice: ¹⁶ ‘Domnul n-avea putere să ducă pe poporul acesta în țara pe care jurase că i-o va da, de aceea l-a omorât în pustie!’ ¹⁷ Acum, să se arate puterea Domnului în mărirea ei, cum ai spus când ai zis: ¹⁸ ‘Domnul este încet la mână și bogat în bunătate, iartă fărădelegea și răzvrătirea, dar nu ține pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam.’ ¹⁹ **Iartă dar fărădelegea poporului acestuia, după mărirea îndurării Tale, cum ai iertat poporului acestuia din Egipt până aici.”** . Numeri 14:13-19

Domnul i-a iertat pe israeliți, ceea ce îi împiedică să sufere consecințele imediate ale răzvrătirii lor păcătoase. În schimb, Domnul reflectă înapoi la oameni ceea ce au judecat când au continuat să spună că Dumnezeu a fost acela care a încercat să-i omoare în pustie.

Spune-le: **‘Pe viața Mea’, zice Domnul, ‘că vă voi face întocmai cum ați vorbit în auzul urechilor Mele!** ²⁹ Trupurile voastre moarte vor cădea în pustia aceasta. Voi toți, a căror numărătoare s-a făcut, numărându-vă de la vârsta de douăzeci de ani în sus, și care ați cântit împotriva Mea ³⁰ nu veți intra în țara pe care jurasem că vă voi da-o s-o locuiți, afară de Caleb, fiul lui Iefune, și Iosua, fiul lui Nun Numeri 14:28-30

Trebuie să ne amintim că această condamnare la moarte nu a fost cu scopul de a distruge pur și simplu oamenii, a fost o administrație de moarte concepută pentru a le aduce la pocăință. Dacă ar fi acceptat sentința și *și-ar* fi mărturisit ticăloșia, tot ar fi obținut viața veșnică, așa cum a făcut Moise. Moise nu a intrat în țara Canaan și totuși a primit viața veșnică. Toți copiii lui Israel ar fi putut face la fel *dacă* s-ar fi pocăit.

Când Israelul s-a confruntat cu propria lor ticăloșie, Satana i-a agitat pe Cora, Datan și Abiram. Ei au criticat conducerea lui Moise și au aruncat toată vina pentru ceea ce s-a întâmplat de când au părăsit Egiptul, asupra lui. Prin Moise, Dumnezeu le-a spus oamenilor că sunt răi și că vor vedea cu siguranță moartea. Acest lucru a fost menit să-i aducă la pocăință, dar ei au ales mai degrabă să-l învinovățească pe Moise pentru eșecul care a avut loc. Acuzațiile au devenit foarte personale..

N-ajunge că ne-ai scos dintr-o țară unde curge lapte și miere ca să ne faci să murim în pustie, de vrei să mai și stăpânești peste noi? ¹⁴ Ce bine ne-ai mai dus într-o țară unde curge lapte și miere și ce bine ne-ai mai dat în stăpânire ogoare și vii! Crezi că poți să iei ochii oamenilor? Nu ne suim!” ¹⁵ Moise s-a mâniat foarte tare și a zis Domnului: „Nu căuta la darul lor. Nu le-am luat nici măcar un măgar și n-am făcut rău niciunuia din ei.” Numeri 16:13-15

Moise a fost acuzat că s-a făcut priț peste ei, încercând să-i ucidă pe acești oameni și să le ia posesiunile. Cuvântul ebraic mâniat poate fi tradus *întristat*. Moise a făcut atât de multe pentru acești oameni; el chiar s-a oferit să-și preda viața veșnică pentru ei. Cu toate acestea, aproape întreaga congregație a acceptat minciunile și acuzațiile lui Cora, Datan și Abiram, în loc să se pocăiască de răutatea lor. Asta chiar l-a rănit pe Moise. El a fost împins la limitele sale de acest test.

Cora a adunat toată congregația împotriva lui Moise și apoi Domnul a intervenit.

Și Core a chemat toată adunarea împotriva lui Moise și Aaron, la ușa cortului întâlnirii. Atunci, slava Domnului s-a arătat întregii adunări. Numeri 16:19

Încă o dată, Moise a fost testat dacă să lase toți oamenii să piară sau să pledeze pentru ei.

Și Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron și a zis: ²¹ „Despărțiți-vă din mijlocul acestei adunări și-i voi topi într-o clipă.” ²² Ei au căzut cu fețele la pământ și au zis: „Dumnezeule, Dumnezeul duhurilor oricărui trup! Un singur om a păcătuit, și să Te mânia împotriva întregii adunări?” Numeri 16:20-22

Încă o dată, Moise rămâne credincios și pledează pentru popor. Un astfel de Spirit prețios a locuit în inima lui Moise; atât de credincios a fost Moise să pledeze pentru popor. El vorbește apoi despre un singur om – Cora. Testul este mai profund acum. Domnul l-a instruit pe Moise:

Domnul a vorbit lui Moise și a zis: ²⁴ „Vorbește adunării și spune-i: ‘Dați-vă la o parte din preajma locuinței lui Core, Datan și Abiram!’ ” ²⁵ Moise s-a sculat și s-a dus la Datan și Abiram; și bătrânii lui Israel au mers după el. ²⁶ A vorbit adunării și a zis: „Depărtați-vă de corturile acestor oameni răi și nu vă atingeți de nimic din ce este al lor, ca să nu pieriți odată cu pedepsirea lor pentru toate păcatele lor.” Numeri 16:23-26

Acești oameni sunt pe cale să iasă complet din aria de protecție al lui Dumnezeu. Când porunca de a se îndepărta de corturile lor a fost dată, s-ar putea chiar să se fi pocăit atunci, dar au rămas sfidători până la sfârșit fiind conduși de spiritul lui Satana. Satana a avut controlul asupra acestor oameni și acum el trebuie să găsească o cale de a pune cauza distrugerii lor asupra lui Dumnezeu.

Ei s-au depărtat din preajma locuinței lui Core, Datan și Abiram. Datan și Abiram au ieșit afară și au stat la ușa corturilor lor, cu nevestele, copiii și pruncii lor. ²⁸ Moise a zis: „Iată cum veți cunoaște că Domnul m-a trimis să fac toate aceste lucruri și că nu lucrez din capul meu. ²⁹ Dacă oamenii aceștia vor muri cum mor toți oamenii și dacă vor avea aceeași soartă ca toți oamenii, nu m-

a trimis Domnul,³⁰ dar dacă Domnul va face un lucru nemaiauzit, dacă pământul își va deschide gura ca să-i înghită cu tot ce au, așa încât se vor pogori de vii în Locuința morților, atunci veți ști că oamenii aceștia au hulit pe Domnul.”³¹ Pe când isprăvea el de spus toate aceste vorbe, pământul de sub ei s-a despicat în două.³² Pământul și-a deschis gura și i-a înghițit, pe ei și casele lor, împreună cu toți oamenii lui Core și toate averile lor.³³ Și s-au pogorât astfel de vii în Locuința morților, ei și tot ce aveau; pământul i-a acoperit de tot și au pierit din mijlocul adunării. Numeri 16:27-33

Acești conspiratori au pus la îndoială dreptul lui Moise de a-i conduce. L-au acuzat că a încercat să se facă prinț în locul lor. Întreaga congregație s-a întors împotriva lui Moise datorită muncii lui Cora și a asociaților săi. Să ne uităm din nou cu atenție la ceea ce spune Moise:

Moise a zis: „Iată cum veți cunoaște că Domnul m-a trimis să fac toate aceste lucruri și că nu lucrez din capul meu.”²⁹ Dacă oamenii aceștia vor muri cum mor toți oamenii și dacă vor avea aceeași soartă ca toți oamenii, nu m-a trimis Domnul,³⁰ dar dacă Domnul va face un lucru nemaiauzit, dacă pământul își va deschide gura ca să-i înghită cu tot ce au, așa încât se vor pogori de vii în Locuința morților, atunci veți ști că oamenii aceștia au hulit pe Domnul.. Numeri 16:28-30

Oamenii au văzut o mulțime de dovezi că Domnul l-a condus pe Moise prin tot ce s-a întâmplat în Egipt, Marea Roșie și la Muntele Sinai. Au fost dovezi abundente că Moise a fost trimis de Domnul. Dacă Domnul ar fi făcut un miracol în contextul în care Moise l-a înscenat, atunci ar fi fost un miracol care a răspuns îndoielii. Prin urmare, nu Dumnezeu a fost cel care a înfăptuit acest miracol pentru că orice nu este din credință este păcat. Când Isus a fost interogat de Satana despre poziția Sa ca Fiul lui Dumnezeu, El a refuzat să facă un miracol ca răspuns la ispita legată de "*dacă ești...*

Ispitorul s-a apropiat de El și i-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâine”.⁴ Drept răspuns, Isus i-a zis: „Este scris: ‘Om nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.’” Matei 4:3-4

După tot ce a făcut Moise, ca Isus, *toți l-au părăsit și au fugit*. Marcu 14:50. În timp ce Moise suferea în trupul său, Satana l-a chemat să coboare de pe această cruce. El a fost tentat să ceară un miracol pentru a-și susține poziția. Niciodată nu a răspuns Hristos la întrebarea **dacă**. Niciodată nu a făcut apel la un miracol pentru a-și dovedi propria identitate. El a avut încredere deplină în ceea ce Tatăl Său i-a spus.

Ioan Botezătorul, care a fost cel mai mare dintre profeți, s-a confruntat cu același test în timp ce se afla în închisoare. Același lucru **dacă** apare principiul în întrebarea pe care Ioan a cerut-o ucenicilor săi să-L întrebe pe Isus.

Ioan a auzit din temniță despre lucrările lui Hristos ³ și a trimis să-L întrebe prin ucenicii săi: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?” Matei 11:2-3

Nu a fost nici un miracol pentru Ioan cum a existat pentru Moise. El s-a dus la moarte având încredere deplină că Hristos a fost într-adevăr Mesia. Ucenicii lui Ioan s-au întors de la interviul lor cu Isus și i-au dat lui Ioan confirmarea dorită.

Când Domnul i-a spus lui Moise să le spună oamenilor să se retragă de la Cora, Datan și Abiram, Moise și-a asumat responsabilități care nu i-au fost date atunci când a exprimat întrebarea **dacă**? În timp ce Dumnezeu a fost forțat să retragă protecția îngerilor Săi de la acești oameni răi, Satana l-a ispitit pe Moise cu întrebarea **dacă** dezvăluind cum plănuise să distrugă acești apostoli. Amintiți-vă că Satana a preluat controlul deplin asupra acestor oameni. El i-a presat din greu să reziste Spiritului atrăgător al lui Isus să se pocăiască. Isus este restauratorul în timp ce Satana este distrugătorul și prin îndoielile puse în mintea lui Moise, Satana a fost capabil să-și deghizeze lucrarea sa de distrugere pentru a apărea ca o judecată directă a lui Dumnezeu. Este o decepție extrem de inteligentă că fără Hristos în noi îi va înșela chiar și pe cei aleși.

Acesta a fost cel mai chinător test pentru Moise și este o importantă lecție pentru noi. Moise a purtat greutatea minciunilor împotriva sa atât de mult timp și a pledat pentru apărarea acestor oameni păcătoși din nou și din nou. Când s-a ajuns la acest om rău și asociații săi care

i-au refuzat pe toți, testul a devenit gigantic. Este un test cu care foarte puțini oameni, dacă există, s-au confruntat de atunci. Deci Satana a fost cel care a deschis pământul și i-a înghițit pe acești oameni pentru ca Dumnezeu să fie învinuit. Pavel ne dă un indiciu puternic despre ceea ce s-a întâmplat în acest verset.

Să nu cârțiți, cum au cârțit unii din ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul.. 1 Corinteni 10:10

Cuvântul distrugător, așa cum am menționat mai devreme, este șarpe veninos. Cora și oamenii săi au condus murmurul împotriva lui Moise, iar Pavel spune că șarpele veninos i-a distrus. Înghițirea lui Cora și a asociaților săi s-a întâmplat în fața celor 250 de prinți. Acest lucru le-a dat timp să-și dea seama că sunt în mare pericol și că ar trebui să fugă la Salvatorul lor pentru a fugi de distrugător. Din păcate, ei nu s-au pocăit și au fost dați pe deplin lui Satana..

Un foc a ieșit de la Domnul și a mistuit pe cei două sute cincizeci de oameni care aduceau tămâia. Num. 16:35

Mulți vor plânge "dar se spune focul Domnului", și va alege să ignore ordinul de a cerceta toate Scriptura și să arate că Isus Hristos este același ieri, astăzi, și pentru totdeauna!

Isus, în Luca 9: 54-56, le-a spus ucenicilor că focul care a venit din cer ca răspuns la Ilie nu era spiritul în care El l-a acționat.. Știm din povestea lui Iov că "focul lui Dumnezeu" a coborât și a ars oile și slujitorii lui Iov.

Pe când vorbea el încă, a venit un altul și a zis: „**Focul lui Dumnezeu a căzut din cer** și a aprins oile și pe slujitorii tăi și i-a ars de tot. Numai eu am scăpat, ca să-ți dau de știre.”. Job 1:16

Știm că Satana a adus acest foc fizic și i-a mistuit. Deci, dacă focul fizic este ceea ce se înțelege în text, atunci acesta este modul în care a venit, dar, așa cum se explică în capitolul *Îngeri distrugători*, acest foc poate fi convingerea Duhului lui Dumnezeu care a adus teroare în inimile acestor oameni, pe deplin ca un fulger de lumină. Spiritul fără clemență a lovit conștiința acestor oameni de păcatele lor și i-a îndemnat să se pocăiască, dar, deoarece ei nu puteau crede într-un Dumnezeu milostiv, păcatele lor i-au mistuit. După cum am văzut deja

acest principiu al focului din cer este menționat în mai multe pasaje din Biblie.

Când acești 250 de prinți au refuzat să se pocăiască și Dumnezeu și-a retras protecția angelică, Satana a trimis focul fizic și i-a consumat sau a fost pur și simplu cărbunii de foc din convingerea păcatului? Este firesc să presupunem că atunci când acești prinți au fost consumați, au fost transformați în cenușă, dar, după cum aflăm în povestea lui Nadab și Abihu, focul care i-a consumat nici măcar nu le-a ars hainele.

Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului. ³Moise a zis lui Aaron: „Aceasta este ce a spus Domnul când a zis: ‘Voi fi sfințit de cei ce se apropie de Mine și voi fi proslăvit în fața întregului popor.’” Aaron a tăcut. ⁴Și Moise a chemat pe Mișael și Elțafan, fiii lui Uziel, unchiul lui Aaron, și le-a zis: „Apropiați-vă, scoateți pe frații voștri din Sfântul Locaș și duceți-i afară din tabără.” ⁵**Ei s-au apropiat și i-au scos afară din tabără, îmbrăcați în tunicile lor,** cum zisese Moise.. Levitic 10:2-5

Din toate principiile pe care le-am învățat este evident că există o serie de explicații din Scriptură care pot fi date pentru a arăta că Dumnezeu nu este distrugătorul, ci că Satana este. O înțelegere corectă a legămintelor folosite împreună cu viața perfectă a lui Isus pe pământ urmăresc aceste povești violente către sursa lor – cel care are puterea morții și acesta este diavolul. Evrei 2:14.

Moise a fost cel mai umil și mai blând om care a trăit până în timpul lui Hristos. Multe lucruri eronate i-au fost atribuite printr-o înțelegere greșită a legămintelor. În cadrul celei mai severe încercări, el a fost ispitit și acest lucru i-a permis lui Satan să-și acopere lucrarea de distrugere. Acest test ar fi învins pe oricine dintre noi, așa că nu-l putem judeca pe Moise pentru ce s-a întâmplat. Dar vedem, de asemenea, ca un eșec la ispitele lui Satana poate avea ramificații uriașe, mai ales dacă este un lider care a pierdut din vedere pe Hristos. Este important să înțelegem lecția aici pentru a putea vedea o expresie consecventă a caracterului lui Dumnezeu în Scriptură. Numai Hristos ne dă acea imagine perfectă. Cât de recunoscători ar trebui să fim de acest exemplu, astfel încât să putem citi Vechiul

Testament în lumina Sa pură, discernând adevărul blândului nostru
Tată, despre care Moise a fost un exemplu strălucitor.

23. Ilie și Frontiera Finală

Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei,... Apoc.12:7

Procesul de recrutare al lui Satana a necesitat folosirea propagandei împotriva Tatălui nostru ceresc pentru a asigura loialitatea îngerilor. Această separare a reușit cu o treime din îngeri prin minciunile sale. Apocalipsa 12:4,7. Satan a proiectat ideologia sa dură asupra lui Dumnezeu, atrăgând astfel îngerii spre el însuși. Îngerii care l-au urmat pe Satana au ajuns sub regimul tiranic de care credeau că fug. "Oricine comite păcatul este slujitorul păcatului." Ioan 8:34.

Satana a ascuns adevărata sa motivație în timp ce proiecta exact opusul a ceea ce el însuși devenise. Toată înțelepciunea, intelectul și puterile pe care le primise în creația sa de către Dumnezeu au fost transformate într-o capodoperă a înșelăciunii pentru a convinge universul să-l venereze ca suprem..

Omul a căzut în gheară dragonului prin poveștile pe care Satana le-a spus. El a acceptat propaganda lui Satana împotriva lui Dumnezeu și a îmbrățișat șarpele, chiar cel de care credea că fugea în grădină. Satana a devenit autorul morții și a avut puterea morții așa cum am descoperit în capitolul 3. Minciuna lui cheie a fost că Dumnezeu nu iartă. Realitatea a fost revelată prin faptul că Adam, Eva și Cain nu au cerut niciodată iertare a păcatelor lor atunci când au fost abordați. Adam a învățat abilitățile de deviere și proiecție ca o armură împotriva pocăinței. El a descoperit o modalitate de a înțepeți genunchii ca să nu se închine și să ceară iertare de la Dumnezeu.

În această stare de spirit, fiecare acțiune a lui Dumnezeu care l-ar chema pe om să-și vadă marea problemă este interpretată ca un efort al lui Dumnezeu de a-l răni sau distruge. Acesta este motivul pentru care darul crucii este înțeles de omul natural ca mânia lui Dumnezeu care îl face să se ridice și să-L lovească pe Fiul Său. Amintiți-vă în capitolul 20 am declarat:

Aceasta este complexitatea crucii. Ea dezvăluie caracterul violent al lui Satana și consecințele naturale ale unei vieți păcătoase, dar

se *simte* ca și cum Dumnezeu, în mânie teribilă, este cel care se aduce chinul asupra păcătosului. *Agape*, capitolul 20, pagina 215.

Cain simte propria condamnare de sine, care este consecința naturală a păcatului său. Simte că păcatul lui este atât de mare încât nu poate fi iertat. Totuși, în același timp, există o expresie de a arunca acest lucru înapoi asupra lui Dumnezeu pentru a-L face responsabil pentru aceste consecințe. Acestea sunt cele două laturi ale judecății și, prin urmare, cele două aspecte ale crucii. *Agape*, capitolul 20, pagina 215.

Biblia descrie acest proces de proiectare a atributelor noastre înapoi pe Dumnezeu ca un om citind Cuvântul lui Dumnezeu și apoi văzând propria față naturală. Apoi am adăugat la aceasta doua fete a crucii aplicată temei legămintelor:

Dacă nu înțelegeți procesul în doua etape a Legămintelor veți atribui expunerea păcatului omului ca Dumnezeu fiind păcătos. Dumnezeu în imaginea omului, doamne ferește!

În practică, aceasta înseamnă că poveștile scripturii care sunt scrise pentru a arăta cele mai mari triumfuri pentru Dumnezeu servesc de fapt pentru a deveni cele mai mari înfrângeri pentru caracterul Său, deoarece acestea sunt citite prin lentila păcatelor umane proiectate.

Două astfel de povești care se încadrează în această categorie sunt victoria lui Ilie pe Muntele Carmel și ofranda lui Isaac pe Muntele Moria. Vom lua în considerare povestea lui Ilie în acest capitol și povestea lui Avraam în următorul. Povestea lui Ilie a fost folosită de Satana ca una dintre cele mai mari arme de propagandă împotriva Tatălui nostru ceresc și a caracterului Său.

Prin oglinda proiectată Satana face ca focul care a căzut din cer pe altarul lui Ilie să-i înșele, dacă este posibil, pe cei aleși. Se crede în mod greșit că Dumnezeu este în foc, vânt, și cutremur *în* timp ce vocea blinda a Duhului lui Dumnezeu este înecată de propaganda neobosita al șarpelui, a cărui dușmănie față de Dumnezeu este amplificată în sufletele căzute ale oameni.

Dacă ne-am putea întoarce în timp aproximativ 2600 de ani pentru a sta pe Muntele Carmel cu restul Israelului imediat după ce focul a coborât pe altarul Domnului și a consumat sacrificiul, am asista la o scenă de confruntare. 850 de oameni sunt capturați, oameni care au condus națiunea adânc în idolatrie cu practicile sale abominabile. Acești oameni au distrus închinarea adevăratului Dumnezeu și chiar au luat parte în punerea la moarte a celor credincioși lui Iahova. Ilie, omul lui Dumnezeu, își ia sabia pentru a începe lucrarea de curățare a acestei urâciuni. Om după om este tăiat cu sabia, 850 de oameni cad la pământ dând-si ultima suflare.

„Puneți mâna pe prorocii lui Baal”, le-a zis Ilie, „niciunul să nu scape!” Și au pus mâna pe ei. Ilie i-a pogorât la pârâul Chison și i-a înjunghiat acolo.. 1 Împarați 18:40

Dealul este plin de trupurile idolatrilor. Sângele lor uda pământul sec până târziu în acea seară când cerurile s-au deschis și norii au turnat ploaie. Ploaia pare a fi un semn a ceea ce pare a fi aprobarea cerului pentru măcelul care a avut loc în acea zi.

Înainte de a continua această parte a povestirii, să aruncăm o privire la versetele înainte ca Ilie să fie luat la cer într-un car de foc.

A trimis la el pe o căpetenie de cincizeci cu cei cincizeci de oameni ai lui. Căpetenia aceasta s-a suit la Ilie, care ședea pe vârful muntelui, și i-a zis: „Omule al lui Dumnezeu, împăratul a zis: ‘Pogoară-te!’ ”¹⁰ Ilie a răspuns căpeteniei peste cincizeci: „Dacă sunt un om al lui Dumnezeu, să se pogoare foc din cer și să te mistuie, pe tine și pe cei cincizeci de oameni ai tăi!” Și s-a pogorât foc din cer și l-a mistuit pe el și pe cei cincizeci de oameni ai lui.. 2 Împarați 1:9-10

Ce a făcut Ilie pentru a determina o bandă de 51 de soldați să vină după el? Regele de atunci s-a îmbolnăvit și a trimis mesageri să-l întrebe pe Baalzebul, zeul lui Akron. Ilie i-a interceptat pe mesageri și le-a spus că regele va muri. Desigur, regele nu a fost fericit despre acest lucru, și a trimis oamenii săi pentru a-l captura pe Ilie.

Când acești oameni au venit să-l ia pe Ilie, el a poruncit focului să coboare din cer și să-l distrugă. Am putea crede că următorul set de soldați ar învăța din ceea ce s-a întâmplat și ar încerca mijloace

alternative de a negocia cu Ilie. Din păcate, și ei s-au întâlnit cu focul din cer și au murit. 102 oameni au fost distruși de foc. Acest lucru pare al face pe Ilie un super-erou profet care poate apela foc din cer și distruge dușmanii lui Dumnezeu. Imediat după această poveste am citit:

Pe când mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe unul de altul, și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt. 2 imparati 2:11

Pentru majoritatea oamenilor aceasta este o dovadă convingătoare că Dumnezeu a trimis foc din cer și a ars acești soldați și apoi l-a dus pe profetul Său super erou la cer. Această întâmplare uimitoare, împreună cu triumful lui Ilie asupra profeților lui Baal de la Muntele Carmel, pare a fi o victorie minunată pentru cauza adevărului.

Dacă mergem la reflectarea perfectă a Tatălui în Hristos găsim comentarii divine la aceste istorii.

Ucenicii Săi, Iacov și Ioan, când au văzut lucrul acesta, au zis: „Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?”⁵⁵ Isus S-a întors spre ei, i-a certat și le-a zis: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți!”⁵⁶ Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască.” Și au plecat într-alt sat. Luca 9:54-56

Atunci, Isus i-a zis: „Pune-ți sabia la locul ei, căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri.. Matei 26:52

„Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, a răspuns Isus. „Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta,

slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor, dar, acum, Împărăția Mea nu este de aici.” Ioan 18:36

Când privim slava sau caracterul Domnului Isus vedem ceva diferit de ceea ce vedem în povestirile cu Ilie. Ucenicii au vrut să-l imite pe Ilie, dar Isus i-a muștrat spunându-le că acesta nu este Spiritul Său sau metoda sa de lucru. Isus nu este distrugătorul, ci Mântuitorul. Faptul că Isus vorbește direct la povestea lui Ilie aducând foc pentru a consuma oameni, spunându-ne că acesta nu este Spiritul Său,

înseamnă că trebuie să ne uităm mai atent la această poveste pentru a înțelege exact ce s-a întâmplat.

Ceea ce este fascinant este faptul că multe versiuni moderne lasă o parte critică a ceea ce Isus a spus:

Când ucenicii Iacov și Ioan au văzut acest lucru, ei au întrebat:
"Doamne, vrei să chemăm focul din cer pentru a-i distruge?" (55)
Dar Isus s-a întors și i-a mustrat. Luca 9:54-55 (NIV)

Excluderea declarației "Nu am venit să distrug viețile oamenilor" din Noua Versiune Internațională îl face pe cititor să se întrebe exact de ce au fost muștrați discipolii. S-ar putea să fi fost doar o problemă de sincronizare sau de abuz al puterii lui Dumnezeu. Includerea expresiei în misiunea Fiului lui Dumnezeu de a nu distruge, vorbește nu numai despre dorințele ucenicilor, ci și despre acțiunile lui Ilie.

Ne întoarcem la dimineața de după marea victorie de pe Muntele Carmel. Regina Izabela este extrem de supărată pentru ce a avut loc și îi transmite un mesaj lui Ilie..

Ahab a spus Izabelei tot ce făcuse Ilie și cum ucisese cu sabia pe toți prorocii.² Izabela a trimis un sol la Ilie să-i spună: „**Să mă pedepsească zeii cu toată asprimea lor dacă mâine, la ceasul acesta, nu voi face cu viața ta ce ai făcut tu cu viața fiecăruia din ei.**” 1 Imparati 19:1-2

Ilie a fost neînfricat în a anunța seceta ce avea să vina regelui Ahab și pe tot parcursul celor trei ani și jumătate Ahab a încercat să-l găsească și să-l omoare. El a avut încredere în Domnul să aibă grijă de el și să-i îndeplinească nevoile. După ce Ilie ucide profeții lui Baal ceva se schimbă și el fuge pentru viața lui.

Ilie, când a văzut lucrul acesta, **s-a sculat și a plecat, ca să-și scape viața.** A ajuns la Beer-Șeba, care ține de Iuda, și și-a lăsat slujitorul acolo.⁴ El s-a dus în pustie unde, după un drum de o zi, a șezut sub un ienupăr și dorea să moară zicând: „Destul! Acum, **Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinții mei.**” 1 Imparati 19:3-4

De ce ar fugi Ilie de femeia asta? El a stat singur pe Muntele Carmel când regele și preoții din Baal l-ar fi putut prinde și ucide în orice

moment. Ilie a avut încredere în protecția Dumnezeului său. Dar reforma la care a sperat Ilie nu s-a materializat. Oamenii nu s-au pocăit de participarea lor în cultul lui Baal. Inima lui era plină de frică și s-a simțit obligat să-și părăsească postul de datorie. De ce această schimbare bruscă în Ilie? Acum, după ce a luat viața, Ilie experimentează o experiență similară cu ceea ce a venit peste Cain.

Iată că Tu mă izgonești azi de pe fața pământului; eu va trebui să mă ascund de Fața Ta și să fiu pribeag și fugar pe pământ, și **oricine mă va găsi mă va omori**.”. Geneza 4:14

Cele Zece Porunci care reflectă caracterul lui Dumnezeu spun în mod clar - *tu nu vei ucide*. Când oameniiucid alți oameni, frica de moarte crește în sufletul lor. Ceea ce le faci altora te face să te temi că același lucru ți se va face și ție. Această teamă crește pentru că lui Satana i se dă un acces mai mare să ispitească și să hârțuie. Există o mărită nevoie de protecție în acest caz în care armatele sau orașele cu ziduri devin necesare pentru a face față acestei temeri.

Ilie a rostit cuvintele triste: "Ia-mi viața; căci eu nu sunt mai bun decât tații mei." Cu ce se lupta Ilie înăuntru? De ce a fost copleșit de o așa descurajare până la moarte? Adevărat, așteptarea sa sporită de reformă nu a avut loc, dar ce l-a determinat să se compare cu tații săi, dorind să moară?

Ilie era un om supus acelorai slăbiciuni ca și noi și s-a rugat cu stăruință să nu plouă, și n-a plouat deloc în țară trei ani și șase luni.. Iacob 5:17

Observați ce i-a spus Ilie Domnului când a fost întrebat de ce a fugit.

Și acolo, Ilie a intrat într-o peșteră și a rămas în ea peste noapte. Și Cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: „Ce faci tu aici, Ilie?”¹⁰ El a răspuns: „**Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul oștirilor, căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale și au ucis cu sabia pe prorocii Tăi**; am rămas numai eu singur, și caută să-mi ia viața!”. 1 Imparati 19:9-10

Ilie se plânge că, în ciuda loialității sale, a trebuit să fie martor la agonia de a-i vedea pe profeții lui Dumnezeu uciși cu sabia și se pare că a fost doar el lăsat în pace. Dacă Ilie ar fi fost supus pasiunilor ca și

noi, ar fi putut fi tentat să caute răzbunare pentru uciderea poporului lui Dumnezeu și, eventual, a celor care i-au fost buni prieteni? Ai fi tentat de răzbunare dacă un prieten apropiat de-al tău ar fi ucis? Ar fi posibil ca acest motiv să fie ascuns adânc în inima voastră, chiar ascuns de voi înșivă și acoperit cu un zel pentru Dumnezeu?

Când Ilie a cercetat scena distrugerii profeților lui Baal, a fost el conștient de manifestarea acelei sămânță de crimă care a locuit adânc în sufletul său? Și-a dat seama că nu era mai bun decât părinții săi? Când Izabela i-a amenințat viața, a devenit el nesigur în legătură cu relația sa cu Dumnezeu? La fel ca Adam, Ilie s-a grăbit cu răspunsul său la întrebarea: "Ce faci aici?" Sa gândit că a fost într-adevăr vina lui Dumnezeu pentru că toate acestea s-au întâmplat? Expresiile lui Ilie sunt defensive; "Am făcut asta și am făcut asta." "Situția asta e groaznică și sunt singurul rămas"

Pentru unii oameni acest tip de sondare a profetului super-erou este sacrilegiu. Pentru cei care doresc să învingă toate păcatele, ei văd în experiența lui Ilie propria lor natură pe ecran, pentru ca ei să poată fi instruiți să facă față crizei finale a pământului. Este esențial pentru noi să citim aceste povestiri într-un mod care ne va instrui cu adevărat, astfel încât atunci când ajungem la o criză în viața noastră și manifestăm trăsături de caracter care sunt ca ale lui Hristos vom fi capabili să stăm tari și să nu pledăm să murim în disperare. Trebuie să citim această poveste în profunzimea ei și să înțelegem lecțiile ei pentru noi în ultimele zile. Spiritul lui Ilie va veni la poporul lui Dumnezeu nu numai pentru a avertiza lumea, ci pentru a-i pune în poziția de a-și vedea propria natură criminală revelată. Dacă nu înveți lecția, vei muri în descurajare disperată sau mai rău: vei justifica comportamentul criminal ca mânie divină.

Putem fi încrezători că Ilie nu a fost în experiența Noului Legământ în acest moment. Experiența Noului Legământ este scrierea caracterului lui Dumnezeu în inimă. Caracterul lui Dumnezeu este revelat în legea lui Dumnezeu.

Așa că Legea, negreșit, este sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună.. Romani 7:12

Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeu lor, și ei vor fi poporul Meu... Evrei 8:10

Ilie fuge la Muntele Sinai și este interogată de Dumnezeu: "De ce ești aici?" Ilie își oferă apărarea. El afirmă că el a fost credincios lui Dumnezeu, dar totul a fost în zadar, că el a rămas singur, și conducerea a încercat să-l omoare. Domnul continuă să-i demonstreze lui Ilie că problema este în înțelegerea sa.

Domnul i-a zis: „Ieși și stai pe munte înaintea Domnului!” Și iată că Domnul a trecut pe lângă peștera. Și înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. Și, după vânt, a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ.¹² Și, **după cutremurul de pământ, a venit un foc. Domnul nu era în focul acela.** Și după foc, a venit un susur blând și subțire¹ Imparati 19:11-12

Caracterul lui Dumnezeu nu a fost revelat în demonstrațiile puternice ale naturii. Evident, el nu a fost în aceste lucruri. Focul care a venit din cer și a mistuit sacrificiul a fost interpretat ca o dovadă de forță care l-a legitimat pe Ilie în uciderea profeților lui Baal cu sabia. I s-a spus că Dumnezeu nu era în foc. Ce înseamnă asta? Dumnezeu a trimis focul, dar El nu este în foc? Domnul îi spune lui Ilie, de fapt, că El a răspuns cererii făcute pentru a dezvălui cine l-a slujit pe Adevăratul Dumnezeu. Răspunsul a fost într-un mod pe care publicul l-a înțeles.

Tot Israelul a fost în experiența Vechiului Legământ. Ceea ce au văzut a fost o manifestare a puterii în conformitate cu înțelegerea lor a modului în care Dumnezeu ar trebui să acționeze. Toți oamenii au interpretat din ceea ce au văzut că Dumnezeu era în acest foc. Dumnezeu i-a spus lui Ilie că el nu a fost. Dumnezeu le-a vorbit oamenilor în oglinda ceea ce era în inimile lor. Dumnezeu a lucrat într-adevăr miracolul *focului*, dar *nu a fost reflecția caracterului Său*.

Manifestarea puterii a eliberat semințele răzbunării în Ilie. Aceasta este lucrarea legii în Vechiul Legământ. Dumnezeu face păcatul să

abunde. În același mod în care Hristos i-a spus femeii că nu este corect să ia pâinea copiilor și să o arunce câinilor, Tatăl nostru din cer a dat o dovadă de putere pentru a testa inimile oamenilor. Acest spectacol a dezvăluit ce era în Ilie. În oglindă, Ilie aude porunca dorită de inima lui – porunca de a-i ucide pe profeții lui Baal. L-a arătat pe Ilie ca fiind un criminal, nu mai bun decât tații săi. Profeții lui Baal sunt pedepsiți în acest proces. Domnul lucrează prin Vechiul Legământ pentru a trimite un mesaj lui Israel că idolatria este rea, dar caracterul Său nu se reflectă în acest proces.

Miracolul vântului, cutremurului și focului ne arată că Ilie nu a înțeles caracterul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu a căutat să-i dezvăluie propriul Său caracter pentru ca Ilie să vadă contrastul cu al său și să se pocăiască de acest spirit de răzbunare. Dumnezeu i-a pus din nou întrebarea lui Ilie pentru a scoate o mărturisire de la Ilie.

Când l-a auzit, Ilie și-a acoperit fața cu mantaua, a ieșit și a stat la gura peșterii. Și un glas i-a vorbit zicând: „Ce faci tu aici, Ilie?”¹⁴ El a răspuns: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul oștirilor, căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale și au ucis cu sabia pe prorocii Tăi; am rămas numai eu singur, și caută să-mi ia viața. 1 Împarați 19:13-14

Ilie își repetă apărarea inițială. Acest lucru indică faptul că el nu discerne sensul evenimentelor care tocmai au avut loc. Ilie este adus la limită. După cum le-a spus Isus ucenicilor, El îi spune lui Ilie: Spiritul este dornic, dar carnea este slabă. Lui Ilie i se spune că lucrarea lui se va sfârși în curând..

Domnul i-a zis: „Du-te, întoarce-te pe drumul tău prin pustie până la Damasc și, când vei ajunge, să ungi pe Hazael ca împărat al Siriei.¹⁶ Să ungi și pe Iehu, fiul lui Nimși, ca împărat al lui Israel și să ungi pe Elisei, fiul lui Șafat, din Abel-Mehola, ca proroc în locul tău. 1 Împarați 19:15-16

Semințele fricii pentru uciderea profeților lui Baal au rămas în Ilie. Dorința de a ucide este revelată din nou chiar înainte ca Ilie să fie înălțat, când Ilie a chemat focul din cer asupra celor care au venit să-l captureze. Cum știm dacă lui Ilie i-a fost frică când acești oameni au venit să-l captureze?

Îngerul Domnului a zis lui Ilie: „**Pogoară-te împreună cu el, n-ai nicio frică de el.**” Ilie s-a sculat și s-a pogorât cu el la împărat
2 Imparati 1:15

Lui Ilie încă îi era frică. Când căpitanul celor cincizeci de oameni l-a chemat prima dată pe Ilie, l-a numit "omul lui Dumnezeu". Căpitanul nu s-a îndoit că e un om al lui Dumnezeu.

Ilie a răspuns căpeteniei peste cincizeci: „**Dacă sunt un om al lui Dumnezeu, să se pogoare foc din cer și să te mistuie, pe tine și pe cei cincizeci de oameni ai tăi!**” Și s-a pogorât foc din cer și l-a mistuit pe el și pe cei cincizeci de oameni ai lui.. 2
Imparati 1:10

Domnul i-a arătat lui Ilie că El nu era în foc. De ce atunci a chemat Ilie focul? Îi era frică. Cum ar putea fi posibil ca focul să coboare din cer și să-i consume pe acești oameni? Sub serviciul regelui care s-a dat în slujba lui Baal, zeul lui Ekron, gardul viu de protecție a fost îndepărtat. Cine a adus focul peste acei oameni?

Domnul a zis Satanei: „Iată, îți dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna.” Și Satana a plecat dinaintea Domnului..... (16) Pe când vorbea el încă, a venit un altul și a zis: „**Focul lui Dumnezeu a căzut din cer și a aprins oile și pe slujitorii tăi și i-a ars de tot.** Numai eu am scăpat, ca să-ți dau de știre.”. Iov 1:12,16

De ce i-ar arde Satana pe oamenii care au fost trimiși să-l captureze pe profetul lui Dumnezeu?

Provoacă-ți un prejudiciu pentru a câștiga încrederea inamicului.
Stratagema 34 din 36. *Arta războiului* de Sun Tzu

Când Ilie, cu teamă, a făcut apel la sprijinul unui miracol pentru a da asigurări că el a fost într-adevăr un om al lui Dumnezeu, el a deschis ușa pentru ca Satana să lovească. Lovindu-i chiar pe oamenii de sub controlul său, Satana a convins lumea că Dumnezeu i-a doborât pe acești oameni și i-a ucis.

Ucenicii lui Isus au mușcat momeala și au fost dornici să urmeze exemplul lui Ilie în uciderea samaritenilor. Prin această strategie Satana a asigurat încrederea dușmanilor săi pământești. Au devenit îmbibați de spiritul său prin această strategie seducătoare. L-a costat

pe Satana doar 102 oameni, dar a câștigat războiul propagandei cu scopul de a-L caracteriza greșit pe Dumnezeu, Dumnezeu pe care aproape universal creștinismul îl acceptă astăzi. Satana, desigur, a făcut acest lucru în acord cu spiritul carnal al omului, căruia, în natura sa nepocăită, îi place să aibă un Dumnezeu Creator mânios, pentru că fie își justifică propria mânie, fie îl face să se simtă superior moral lui Dumnezeu și îl fortifică în răzvrătirea sa. Această poveste a lui Ilie face parte din frontiera finală în evadarea din capcana de minciuni pe care Satana a întins-o pentru oameni.

Când un om invocă puterea divină în autoapărare, a trecut la muncă pentru inamic. Un om poate schimba tabăra în acest război spiritual fără să știe că a făcut acest lucru. Nu am cunoaște niciodată adevărul fără cuvintele lui Isus rostite ucenicilor Săi despre acest foc din cer și astfel am fi blocați în credința că Dumnezeu trimite foc din cer pentru a ucide. Această credință falsă ne-ar asigura că vom încerca să-L slujim din frică și nu din dragoste.

După 40 de zile de ispită în pustie, Isus devenise foarte flămând. Satana l-a ispitit pe Isus să facă un miracol pentru a Se salva pe Sine. El spuse: "Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, transforma aceste pietre în pâine." În replică, Isus a spus că, "omul nu va trăi doar prin pâine, ci prin fiecare cuvânt care vine de la Tatăl." El a refuzat întrebarea **dacă** a dușmanului și s-a agățat de cuvântul Tatălui Său. Cei care doresc să învingă strategia lui Satana, parțial articulată în *Arta războiului de Sun Tzu*, trebuie să înțeleagă cum lucrează Satana; acest lucru nu este înțeles prin studierea cărților oculte inspirate de Satana, care plantează semințe de corupție, ci prin înțelepciunea care ne-a fost dată de la Dumnezeu. Este permițându-I lui Isus să ne arate caracterul nostru încăpățânat, greșit, permițându-I să lucreze schimbarea în noi și apoi prin noi. El ne dă un nou imperativ moral bazat pe o credință perfect asigurată în Tatăl nostru – ca moștenitori comuni cu Hristos îl urmăm în același spirit de iubire care se sacrifică pe sine arătat în slujirea lui Isus pe pământ. Pentru copiii lui Dumnezeu:

... Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte. Apoc. 12:11

Poporul lui Dumnezeu nu învinge adversitatea prin sabia mâinii lor cu puterea de a ucide oameni. Ei nu iubesc viața lor până la moarte.

Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foamea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? ³⁶ După cum este scris: „**Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat**”. ³⁷ **Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.** Romani 8:35-37

Atunci cum ar putea Ilie să fie înălțat în cer? Ilie este un tip care reprezintă pe toți cei din ultimele zile care sunt luați în cer, fără a vedea moartea.

Iată, **vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.** ⁶ El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!”. Maleahi 4:5-6

În ultimele zile, rămășița lui Dumnezeu se va confrunta cu fiara și cu chipul Său în Spiritul lui Ilie. Romani 11:2-5; Apocalipsa 12:17. Această rămășiță va trece printr-o încercare similară cu cea a lui Ilie în confruntarea cu regii pământului în apostazia lor. Această încercare este, de asemenea, exprimată în povestea lui Iacov.

Vai, căci ziua aceea este mare. Niciuna n-a fost ca ea? **Este o vreme de necaz pentru Iacov, dar Iacov va fi izbăvit din ea.** ⁸ În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, voi sfărâma jugul de pe grumazul lui, îi voi rupe legăturile, și străinii nu-l vor mai supune.: Ieremia 30:7-8

Înainte ca Ilie să poată fi înălțat, jugul păcatului trebuie să fie complet rupt. Pasiunile la care a fost supus Ilie trebuie depășite înainte de a merge la cer. Povestea lui Ilie este legată de ultimele evenimente din istoria Pământului.

Săvârșea semne mari, până acolo că **facea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor.** ¹⁴ Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. ¹⁵ I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să

fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. ¹⁶ Și a făcut ca toți – mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte : Apoc. 13:13-16

Plasarea poveștii lui Ilie despre focul din cer în contextul profeției lui Maleahi 4:5-6 și apocalipsa 13:13-16 leagă evenimentele din ultimele zile de experiența sa. Frica din Ilie a trebuit să fie cucerită și, printr-un proces de cercetare severă a sufletului, Ilie a rupt jugul de pe umeri. Ilie a fost un om al rugăciunii. El s-a rugat cu sinceritate pentru ploaie în ziua muntelui Carmel, ținându-se de credință, așteptând ca micul nor de mărimea mâinii unui om să vină. 1 Regi 18:41-45. În ultimele zile, poporul Domnului se va ruga, de asemenea, cu sinceritate în timpul necazului lui Iacov pentru a obține victoria asupra fiarei și a imaginii sale..

În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar, în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte. Daniel 12:1

Experiența lui Ilie se reflectă și în viața lui Ioan Botezătorul. A avut o criză majoră de credință chiar înainte de a fi martirizat..

Ioan a auzit din temniță despre lucrările lui Hristos ³ și a trimis să-L întrebe prin ucenicii săi: „**Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?**” Matt. 11:2-3

Isus s-a referit la Ioan Botezătorul ca fiind al doilea Ilie.

Și, dacă vreți să înțelegeți, el este Ilie, care trebuia să vină. Matei 11:14

Criza credinței pe care Ioan a trăit-o crezând în Hristos ca Mesia a ieșit la suprafață elementele din caracterul său care trebuiau depășite. Ca și în cazul lui Ioan Botezătorul, Ilie a trebuit să depășească aceste lucruri. În focul suferinței, inimile păcătoase ale oamenilor sunt revelate și, chiar în acel loc, Domnul Isus face ca neprihănirea Sa să abunde.

Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala, dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, ²¹ pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot

așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.. Romani 5:20-21

Ilie s-a dus la cer numai pe baza neprihănirii lui Mesia. El nu a mers ca un profet supraomenesc prăjind dușmanii săi. El s-a dus ca un păcătos neajutorat care avea încredere numai în harul lui Dumnezeu și în promisiunea Mielului.

Când combinăm poveștile lui Iacov, Ilie, Ioan Botezătorul și Spiritul lui Ilie care se va manifesta în poporul lui Dumnezeu în ultimele zile, vedem că toți sunt aduși la pocăință pentru a primi coroana vieții. Toți sunt aduși într-o poziție dificilă care expune rădăcinile păcătoase ale condiției lor umane fragile.

Această lucrare de pocăință nu este vizibilă cititorului Bibliei în viața lui Ilie, însă cuvintele lui Isus indică faptul că spiritul inițial din Ilie nu a fost Spiritul lui Hristos. Acest lucru trebuie să fi fost pocăit de înainte ca răpirea ar putea avea loc. Lipsa de credință a lui Ioan Botezătorul în Mesia a însemnat, de asemenea, că trebuia să se pocăiască de acest lucru pentru a primi viața veșnică. Experiențele acestor doi oameni vor fi repetate de rămășița ultimelor zile. Unii vor fi răpiți la cer fără a vedea moartea (1 Tesaloniceni 4:15-17), dar vor trece printr-un timp de necaz pentru a purifica zgura din sufletele lor. Unii vor fi executați ca Ioan Botezătorul. Dar toți sunt aduși într-un punct de pocăință de care nu trebuie să ne ferim.

În adevăr, când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire și de care cineva nu se căiește niciodată, pe când întristarea lumii aduce moartea. 2 Corinteni 7:10

Pentru Iacov, caracterul său de încredere în sine, auto-protector, înșelător a fost în cele din urmă predat după lupta sa toată noaptea cu Fiul lui Dumnezeu, refuzând să renunțe până când nu a câștigat asigurarea binecuvântării divine și a încrederii totale în Dumnezeul care l-a hrănit toată viața. Geneza 48:15.

Pentru Ilie, trupurile a 952 de oameni împrăștiați pe pământ din cele două evenimente, au dat dovadă de spiritul de răzbunare și frică care a locuit în el fără ca el să știe că era acolo.

Pentru Ioan Botezătorul, el a riscat să pună la îndoială lucrarea lui Mesia, care ar fi afectat multe mii de oameni. Cu toate acestea, amândoi și-au depășit condiția prin pocăință și încredere deplină în meritele Mântuitorului nostru. Același lucru va fi experiența oamenilor lui Dumnezeu din ultima zi. Este ultima frontieră.

Nu există profeți eroi; există doar Hristos și El răstignit. Există doar neprihănirea lui Hristos pentru mântuire. Dumnezeu a făcut lucruri mărețe în acești doi profeți, dar cel mai mare lucru a fost să-i aducă să înțeleagă propria lor nevoie de mântuire ca fiind aceeași pentru fiecare.

Când vom înțelege cu adevărat acest adevăr - *nu există nici unul far prihană, nici măcar unul* - atunci decepțiile lui Satana vor pierde puterea lor asupra noastră.

Satana dorește ca oamenii să citească la suprafață Biblia și să creadă că acțiunile profetului care reflectă propriul său caracter violent ar trebui înțelese ca fiind caracterul lui Dumnezeu. Când Dumnezeu aduce oamenii prin Vechiul Legământ pentru a se vedea pe ei înșiși, Satana îi convinge pe oameni să proiecteze acțiunile umane fragile expuse ca reflecții ale caracterului lui Dumnezeu. Acest proces de proclamare sfântă a acțiunilor oamenilor, că aceștia sunt sub voința directă a lui Dumnezeu, servește doar scopului de a justifica spiritul de răzbunare, violență, și eliminarea dușmanilor tăi.

Să ne uităm la Hristos singur ca la exemplul perfect al Tatălui. Numai în studierea caracterului Său putem fi siguri că primim vocea încă blândă a lui Dumnezeu care nu este amestecată cu vântul, cutremurul și focul. Să nu-L rănim pe Dumnezeu neînțelegându-L, pentru că în acest fel adevărul este respins și disprețuit de oameni. "Și și-a făcut mormântul cu cei răi, și cu cei bogați în moartea sa; **pentru că el nu a făcut nici o violență**, nici nu a fost nici o înșelăciune în gura lui." Isaia 53:9.

24. Avraam și urâciunea care dezolează

După aceste lucruri, Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam și i-a zis: „Avraame!” „Iată-mă”, a răspuns el. ² Dumnezeu i-a zis: **„Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere-de-tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune..** Geneza 22:1-2

După tot ceea ce am considerat că ar trebui să devină clar că acest pasaj poate fi citit în cel puțin două moduri diferite. O cale dezvăluie dragostea lui Dumnezeu într-un mod atât de uimitor; Avraam oferind pe fiul său Isaac oferă un simbol al iubirii lui Dumnezeu care este dispus să renunțe la Fiul Său pentru noi, pentru ca noi să putem vedea și crede în numele (caracterul) Fiului lui Dumnezeu și să fim mântuiți. În schimb, uitându-ne la oglinda Vechiului Legământ vedem o imagine a lui Dumnezeu care testează loialitatea lui Avraam printr-un test de neconceput în cel mai bun caz și o cerere ca Avraam să-și ucidă propriul fiu în cazul cel mai rău.

De ce i-ar cere Dumnezeu lui Avraam să-și ofere fiul promis *pentru* o jertfă arsă? Cererea pare să se potrivească perfect cu conceptul de zeitate furioasă care cere satisfacție prin moarte. Acesta este modul în care funcționează toate religiile păgâne; calmarea zeității prin sacrificiu este inima păgânismului. De ce se pare că Biblia îl înfățișează pe Dumnezeu în această lumină?

În primul rând, să ne întoarcem și să ne uităm la originile sacrificiului din Scriptură..

Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevastei lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele. Geneza 3:21

Nu ni se spune cum au apărut în existența pieile. Este foarte probabil ca un animal sau animale a trebuit să moară pentru ca pieile să fie procurate. Dumnezeu ar fi putut crea aceste piei fără moartea unui animal, dar aceasta este doar o speculație și din acest verset noi pur și simplu nu știm. Primul pasaj care vorbește despre sacrificiu se găsește în următorul capitol al Genezei.

După o bucată de vreme, Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare^[a] din roadele pământului. ⁴ **Abel a adus și el o jertfă de**

mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui; Geneza 4:3-4

Această poveste indică faptul că ofrandele au fost necesare și că, fără oferirea unui miel închinarea nu ar putea fi considerată acceptabilă.

dar spre Cain și spre jertfa lui n-a privit cu plăcere. Cain s-a mâniat foarte tare și i s-a posomorât fața. ⁶Și Domnul a zis lui Cain: „Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce ți s-a posomorât fața? ⁷Nu-i așa? **Dacă faci bine, vei fi bine primit**, dar, dacă faci rău, păcatul pândeste la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești.”. Geneza 4:5-7

De aceea, se pare că Dumnezeu a cerut oamenilor să sacrifice animale ca parte a închinării lor. Refuzul lui Cain de a aduce un sacrificiu animal a escaladat până la prima crimă. Ceea ce este cel mai important este că, în timp ce Cain nu a vrut să recunoască sacrificiul mielului, el a găsit un înlocuitor în uciderea fratelui său pentru a-și satisface propria mânie.

Acest lucru este important pentru povestea jertfei lui Isaac, deoarece aceasta a fost, de asemenea, o propunere de sacrificiu uman în scopul ispășirii. În ceea ce privește atitudinea Domnului față de sacrificii, observăm următoarele cu mare interes.

Doamne, Dumnezeule, multe sunt minunile și **planurile Tale pentru mine: nimeni nu se poate asemăna cu Tine.** Aș vrea să le vestesc și să le trâmbițez, dar numărul lor este prea mare ca să le povestesc. ⁶ **Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere-de-tot, nici jertfă de ispășire.** Psalm 40:5-6

Psalmistul inspirat declară că Dumnezeu nu a dorit sacrificii. El face apoi declarația incredibilă că Dumnezeu nu a cerut sau nu a comandat niciodată jertfe arse și jertfe pentru păcat. La început, acest gând pare total incompatibil cu ceea ce este scris în restul Vechiului Testament. Instrucțiunile pe care Dumnezeu i le-a dat lui Moise cu detalii explicite despre modul în care sacrificiile urmau să fie prezentate par să indice cu siguranță că aceasta este exact ceea ce a dorit Dumnezeu. Cu toate acestea, citim din nou:

Căci n-am vorbit nimic cu părinții voștri și nu le-am dat nicio poruncă cu privire la ardere-de-tot și jertfe în ziua când i-am scos din țara Egiptului. ²³ Ci iată porunca pe care le-am dat-o: «Ascultați glasul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul vostru, iar voi veți fi poporul Meu; umblați pe toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să fiți fericiți!» ²⁴ Dar ei n-au ascultat și n-au luat aminte, ci au urmat sfaturile și pornirile inimii lor rele, au dat înapoi și n-au mers înainte.. Ieremia 7:22-24

Acest lucru pare complet contradictoriu. Profetul Ieremia scrie sub inspirație că Dumnezeu nu l-a instruit pe Israel cu privire la jertfele și sacrificiile arse. Dar scrierile lui Moise dau multe porunci despre acest.

Domnul a vorbit lui Moise și a zis: ² „Vorbește copiilor lui Israel și spune: ‘Când va păcătui cineva fără voie împotriva vreuniei din poruncile Domnului, făcând lucruri care nu trebuiesc făcute, și anume: ³ Dacă a păcătuțit preotul care a primit ungerea și, prin aceasta, a adus vina asupra poporului, să aducă Domnului un vițel fără cusur, ca jertfă de ispășire pentru păcatul pe care l-a făcut. ⁴ **Să aducă vițelul la ușa cortului întâlnirii, înaintea Domnului,** să-și pună mâna pe capul vițelului și să-l junghie înaintea Domnului.. Levitic 4:1-4

Domnul a vorbit lui Moise și a zis: ² „**Poruncește copiilor lui Israel și spune-le: ‘Să aveți grijă să-Mi aduceți, la vremea hotărâtă, darul Meu de mâncare, hrana jertfelor Mele mistuite de foc, care Îmi sunt de un plăcut miros.’** ³ Să le spui: ‘Iată jertfa mistuită de foc pe care o veți aduce Domnului: în fiecare zi, câte doi miei de un an fără cusur, ca ardere-de-tot necurmată. ⁴ **Să aduci un miel dimineața și celălalt miel seara** Numbers 28:1-4

Ne amintim de unul dintre punctele cheie ale capitolului 21 din această carte.

... în Vechiul Legământ sau în starea naturală, comenzile pe care El le-a dat dar care sunt în conflict cu viața lui Isus pe pământ dau dovadă de oglinda divină în funcțiune.

Să ne întoarcem la momentul în care Dumnezeu l-a abordat pe Adam în Grădina Edenului. Dumnezeu l-a întrebat pe Adam dacă a mâncat din pomul cunoașterii binelui și răului. Adam nu se pocăiește de faptele sale, ci îl acuză pe Dumnezeu că a cauzat problema. Adam nu realizează că în inima lui sunt semințele crimei. Luând sfatul șarpelui, Adam a îmbrățișat spiritul șarpelui care a fost un criminal de la început. Ioan 8:44. Pentru ca Adam să se pocăiască de păcatul său, el trebuia să înceapă să înțeleagă ce a făcut în a mânca fructul.

Am discutat această realitate în capitolul 19 - *Rănit de încălcarea noastră*. Repetăm acest punct:

Când Adam și Eva au căzut în păcat, ei au devenit ca Satana în natură. Spiritul lui Hristos care fusese în ei a fost străpuns și zdrobit. Spiritul lui Hristos în om este cel care ne dă viață. El este lumina care luminează fiecare om care vine pe lume, Ioan 1:9. Dacă Hristos l-ar părăsi complet pe Adam, atunci el ar muri. Spiritul lui Hristos în Adam a fost zdrobit, dar Hristos nu s-a retras, deși i-a cauzat durere să rămână. Din suferința continuă a lui Hristos, stânca, a ieșit apa spirituală pentru a-l ține pe Adam în viață. *Agape*, Capitolul 19, pagina 199.

Adam nu știa că avea semințele violenței în el. El nu a înțeles că evenimentele răstignirii lui Hristos care se vor manifesta 4000 de ani mai târziu și-au găsit sursa în el. Domnul a trebuit să-i arate lui Adam care era problema pentru ca Adam să înțeleagă situația sa disperată și să răspundă Spiritului lui Hristos și să se pocăiască.

Sistemul sacrificial era o oglindă a ceea ce oamenii simt în mod natural față de Hristos. Sistemul sacrificial este un maestru de școală pentru a aduce oamenii la Hristos, dar, așa cum am declarat anterior, oamenii proiectează această oglindă înapoi pe Dumnezeu și își pun propriul caracter pe El. Astfel, se crede aproape universal că Dumnezeu a cerut sacrificiile și, ca o consecință, oamenii cred cu bună știință sau fără să vrea că Dumnezeu l-a ucis pe Fiul Său.

Avraam a fost crescut în Babilon – țara Caldee. Geneza 11:31. A fost crescut într-o cultură a sacrificiului uman. Principiile care s-au manifestat în Cain când și-a ucis fratele au devenit semnul distinctiv al fiecărei religii păgâne. Sacrificarea a milioane de animale și a mii de

oameni toate provin din inima înșelătoare a omului proiectând înapoi la Dumnezeu propria sa natură mânioasă. În loc să accepte că sacrificiul este o reflectare a lui însuși și a condiției sale depravate, oamenii întorc sacrificiile ca pe ceva cerut de Dumnezeu pentru a-l face pe plac.

Samuel a zis: „Îi plac Domnului mai mult arderile-de-tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor.. 1 Samuel 15:22

Avraam nu a reușit să aibă încredere că Domnul îi va da fiul promis pe care și l-a dorit atât de mult. El l-a rugat pe Domnul să-l accepte pe Eliezer, slujitorul său credincios. Geneza 15:2. Avraam a ascultat apoi sugestia soției sale de a avea un fiu prin slujitoarea ei Hagar, care l-a născut pe Ismael.

Lipsa lor de credință a creat un mediu familial negativ, iar Avraam este forțat să-i trimită pe Hagar și Ismael din casa sa. În disperare, Avraam își dă seama de eșecurile sale. Ispita de a sacrifica ceva pentru a-L potoli pe Dumnezeu crește. Toate experiențele sale din copilărie, amestecate cu semințele moștenirii carnale a lui Adam, îl presează pe Avraam să caute ispășirea prin sacrificiu.

În acest context, Dumnezeu pune problema lui Avraam în oglindă. Comanda vine ca o reflectare a propriei sale gândiri în termeni de sacrificiu.

În același timp, observăm cu atenție că Dumnezeu nu i-a spus lui Avraam să-șiucidă fiul, Isaac. Dumnezeu i-a spus să-l ofere pe Isaac *pentru* o ofrandă arsă. Comanda a oferit posibilitatea de a fi citit în două moduri diferite.

Când Isus a vorbit cu femeia care a cerut ca fiica ei să fie vindecată, Isus a spus: "Nu este corect să luăm mâncarea copiilor și să o dăm câinilor." Nu a numit-o câine. El a vorbit gândul care a fost în mintea ucenicilor și ceea ce ea a perceput ca Evreii au crezut despre ea. Ea l-a înțeles spunând că este un câine după răspunsul ei, dar putea la fel de ușor să-i spună că este un copil al lui Dumnezeu.

Același lucru se întâmplă și în povestea lui Avraam. Dumnezeu i-a spus lui Avraam să-și ofere fiul ca un sacrificiu. Nu i-a spus explicit să-șiucidă fiul. Raționamentul pentru aceasta ar putea fi ca Avraam să renunțe la orice dorință pentru fiul său care era în afara voinței lui Dumnezeu. Datorită modului în care Avraam a fost crescut și datorită mentalității sale, Avraam a înțeles că Dumnezeu a dorit ca el să-șiucidă fiul. Dumnezeu știa că asta se va întâmpla. A fost necesar să dezvăluie în Avraam înțelegerea sa subconștientă că Dumnezeu trebuia să fie potolit, aducându-l în același timp la punctul de încredere deplină în Dumnezeu. Este un proces uimitor de a-l aduce pe Avraam în Noul Legământ al credinței în spirit și adevăr, prin slava Vechiului Legământ. 2 Corinteni 3:7-9.

Atunci, Îngerul Domnului l-a strigat din ceruri și a zis: „Avraame! Avraame!” „Iată-mă!” a răspuns el. ¹² Îngerul a zis: „Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.” ¹³ Avraam a ridicat ochii și a văzut înapoia lui un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș, și Avraam s-a dus de a luat berbecul și l-a adus ca ardere-de-tot în locul fiului său.. Geneza 22:11-13

Dacă tragem concluzia din această poveste că Dumnezeu nu vrea prin uciderea copiilor noștri, ci mai degrabă prin uciderea propriului Său Fiu, atunci suntem încă adânc înrădăcinați în păgânism nu prea departe de exemplul aztecilor din America Centrală. Singura diferență este al cui fiu, zeitatea cere să moară; că Fiul lui Dumnezeu este un sacrificiu mai demn și mai valoros în comparație cu sacrificiile inferioare ale păgânilor.

Dorința de a-L împăca pe Dumnezeu prin oferirea unui sacrificiu a fost o durere *continuă* pentru Dumnezeu de-a lungul secolelor. El nu a dorit niciodată ca omul să-L liniștească cu sacrificarea animalelor..

Noe a zidit un altar Domnului, a luat din toate dobitoacele curate și din toate păsările curate și a adus ardere-de-tot pe altar. ²¹ Domnul a mirosit un miros plăcut și Domnul a zis în inima Lui: „Nu voi mai blestema pământul din pricina omului, pentru că întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele din tinerețea lui, și nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut. Geneza 8:20-21

Citirea de suprafață a acestui verset îi face pe oameni să creadă că Dumnezeu este potolit prin sacrificiu. Mirosul dulce care vine în nasul Domnului îl face să promită că nu va mai blestema pământul. Realitatea este cuvântul este de fapt cuvântul *Rauch*. Este cuvântul rădăcină din care primim cuvântul Spirit sau Spiritul lui Dumnezeu. Cuvântul înseamnă:

O rădăcină primitivă; în mod corespunzător **pentru a sufla, care este, respira**; numai (literalmente) pentru a mirosi sau (implicit) percepe (figurativ pentru a anticipa, bucurați-vă): - accepta, miros, X touch, face de înțelegere rapidă.

La începutul versetului 21 este cuvântul *și*. Acest cuvânt de conexiune nu există în ebraică. Dumnezeu nu a fost potolit de sacrificiul animalelor. El a acceptat pocăința lui Noe care, prin acest act, intenționa să spună: "Știu că nu sunt bun în mine și sunt vinovat de crimă împotriva fiului tău." Domnul, în marea Sa milă, respiră Spiritul Său pe pământ și, pur și simplu din harul Său, El trimite viață pentru a umple pământul. Când citim Biblia în lumina caracterului lui Hristos, toate aceste pasaje întunecate încep să strălucească în fața lui Isus Hristos. 2 Corinteni 4:6. Nu a fost niciodată posibil ca sângele taurilor și caprelor să-L satisfacă pe Dumnezeu..

căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele. ⁵ De aceea, când intră în lume, El zice: „**Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup;** ⁶ **n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat.** ⁷ **Atunci am zis: ‘Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!’ ”** ⁸ După ce a zis întâi: „Tu n-ai voit și n-ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat”, (lucruri aduse toate după Lege), ⁹ apoi zice: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule”. El desființează astfel pe cele dintâi, ca să pună în loc pe a doua.. Evrei 10:4-9

Este căința sufletului care îi face plăcere lui Dumnezeu. Este o credință în mila și iertarea lui Dumnezeu care aduce această căință.

Sacrificiile lui Dumnezeu sunt un spirit frânt: o inimă frântă și o inimă smerită, O, Doamne, nu vei disprețui. Psalmul 51:17

Numai în acest context jertfa unui animal în sacrificiu este plăcută lui Dumnezeu. David continuă din versetul anterior.

În îndurarea Ta, varsă-Ți binefacerile asupra Sionului și zidește zidurile Ierusalimului!

¹⁹Atunci vei primi jertfe neprihănite, ardere-de-tot și jertfe întregi; atunci se vor aduce pe altarul Tău vițeii. Psalmul 51:18-19

Din nou, Pavel din Noul Testament ne spune ce miroase dulce pentru Dumnezeu. Pavel ia tipul Vechiului Testament și îl aplică sacrificiului și slujirii inimii omului.

Berbecul să-l arzi de tot pe altar; aceasta este o ardere-de-tot pentru Domnul, **este o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului.** Exod 29:18

Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și **S-a dat pe Sine pentru noi** „ca un prinos și ca o jertfă de bun miros” lui Dumnezeu.. Efeseni 5:2

Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, **să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu;** aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Romani 12:1

Am de toate și sunt în belșug. Sunt bogat de când am primit prin Epafrodit ce mi-ați trimis..., **un miros de bună mireasmă, o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu.** Filipeni 4:18

Dar ni se amintește că, fără ca Dumnezeu să trimită mai întâi Spiritul Său pentru a-i da omului darul pocăinței, omul nu are capacitatea de a oferi lui Dumnezeu o jertfă dulce și mirositoare a inimii Sale. În acest sens, Hristos "s-a dat pentru noi o jertfă;" nu pentru a întoarce inima lui Dumnezeu, ci pentru a o întoarce pe a noastră, permițându-ne să ne vedem păcatele și să ne aducem inimile la căință.

Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, **ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor.** Fapte 5:31

Cain nu și-a dat inima lui Dumnezeu, ci a introdus principiile închinării prin pacificarea dietației un pas mai departe spre închinarea naturii. El a îndepărtat mielul care era simbolul inimii sale ucigașe și pur și simplu a oferit fructe și legume. În acest act de a-L liniști pe Dumnezeu, lucrurile de pe pământ au devenit salvatorul Său. Cain a

adăugat la această închinare uciderea fratelui său și astfel au început originile cultului păgân. În cultele păgâne acest lucru s-a manifestat prin închinarea în livezi de copaci combinate cu sacrificiul uman. Acest tip de închinare a fost o durere *continuă* pentru Dumnezeu. Satana a pervertit cele mai prețioase adevăruri menite să fie predate în sacrificiu și i-a făcut pe oameni să caute să-L liniștească pe Dumnezeu..

Să nimiciți toate locurile în care slujesc dumnezeilor lor neamurile pe care le veți izgoni, fie pe munți înalți, fie pe dealuri și sub orice copac verde. ³ Să le surpați altarele, să le sfărâmați stâlpii idolești, să le ardeți în foc copacii închinați idolilor lor, să dărâmați chipurile cioplite ale dumnezeilor lor și să faceți să le piară numele din locurile acelea.. Deut. 12:2-4

Modul în care Israelul ar fi trebuit să distrugă locurile înalte ale păgânismului a fost să înceteze cu închinarea de calmare și să-i permită lui Dumnezeu să respire *asupra* lor Spiritul Său (nu să miroasă fumul *din* sacrificiile lor).

Ei au crezut că Dumnezeu a fost cu totul unul ca ei înșiși; ei credeau că *îi* dădeau lui Dumnezeu ceea ce El cerea: sânge, dovada vieții sacrificate pentru a satisface o sete divină. Dar Dumnezeu a spus că *EL va* da sângele.

Căci viața^{la} trupului este în sânge. **Vi l-am dat** ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire.. Levitic 17:11

Dacă ar fi ascultat glasul lui Dumnezeu, ar fi dărâmat aceste altare care locuiau în mintea lor..

Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. ⁴ Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, **ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.** ⁵ **Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.;** 2 Corinteni 10:3-5

Dovada că Israelul nu a scăpat niciodată pe deplin de principiu de închinare se reflectă în faptul că Locurile Înalte au rămas în Israel

aproape tot timpul, chiar și printre regii neprihăniți în ochii Domnului..

Solomon iubea pe Domnul și se ținea de obiceiurile tatălui său David. Numai că **aducea jertfe și tămâie pe înălțimi**. 1 Imparati 3:3

Dar înălțimile n-au pierit, măcar că inima lui **Asa** a fost în totul a Domnului în tot timpul vieții lui 1 Imparati 15:14

Copiii lui Israel au făcut pe ascuns împotriva Domnului, Dumnezeului lor, lucruri care nu sunt bune. Și-au zidit înălțimi în toate cetățile lor, de la turnurile străjerilor până la cetățile întărite. ¹⁰ **Și-au ridicat stâlpi idolești și Astartee pe orice deal și sub orice copac verde.** ¹¹ **Și acolo au ars tămâie pe toate înălțimile**, ca și neamurile pe care le izgonise Domnul dinaintea lor, și au făcut lucruri rele, prin care au mâniat pe Domnul. ¹² Au slujit idolilor, despre care Domnul le zisese: „Să nu faceți lucrul acesta!”. 2 Imparati 17:9-12

Doi regi au îndepartat Locurile Înalte: Ezechia și Iosia.

A îndepartat înălțimile, a sfărâmat stâlpii idolești, a tăiat Astarteele și a sfărâmat în bucăți șarpele de aramă pe care-l făcuse Moise, căci copiii lui Israel arsese ră până atunci tămâie înaintea lui: îl numeau Nehuștan. 2 Imparati 18:4

Iosia a mai înlăturat toate templele idolești ale înălțimilor care se aflau în cetățile Samaricii și pe care le făcuseră împărații lui Israel ca să mânie pe Domnul; a făcut cu ele întocmai cum făcuse în Betel. ²⁰ A înjunghiat pe altare pe toți preoții înălțimilor care erau acolo și a ars pe ele oase de oameni. Apoi s-a întors la Ierusalim. 2 Imparati 23:19-20

Cartea legii a fost, de asemenea, găsită în timpul domniei lui Iosia și au început din nou să respecte Legile și să păstreze sărbătorile Domnului. 2 Cronici 35:1. Din păcate, Iosia a murit în lupta împotriva regelui Egiptului, iar Israelul a revenit din nou la păgânism în cultul lor. La scurt timp după aceasta, au fost duși în Babilon. Dorința lui Israel de a se închina zeilor din jurul lor este cel mai viu portretizat în viziunea lui Ezechiel.

Și m-a dus în curtea dinăuntru a Casei Domnului. Și iată că, la ușa Templului Domnului, între pridvor și altar, **erau aproape douăzeci și cinci de oameni cu dosul întors spre Templul**

**Domnului și cu fața spre răsărit și se închinau înaintea
Soarelui, spre răsărit.. Ezechiel 8:16**

Nu este de mirare că, așa cum națiunea lui Israel și mai ales conducătorii ei au fost înrobiți să se închine la soare ca națiunile păgâne în cele din urmă au deveni fizic înrobiți de națiunile păgâne. În timp ce se aflau în captivitatea Babilonului, Daniel a pledat pentru înțelegerea a ceea ce se va întâmpla cu poporul lui Dumnezeu. În viziunea lui Daniel capitolul șapte, el vede o succesiune de fiare necurate ieșind din mare pentru a conduce lumea. Poporul lui Dumnezeu este asuprit și persecutat de aceste puteri conducătoare. Poporul lui Dumnezeu este împrăștiat sub această persecuție, dar toate acestea au loc din cauza refuzului lui Israel de a elimina locurile înalte de închinare pe bază de pacificare și pur și simplu să se pocăiască pentru păcatele lor și să accepte neprihănirea lui Dumnezeu în Mesia.

Dacă, cu toate acestea, nu Mă veți asculta și dacă vă veți împotrivi Mie, ²⁸ Mă voi împotrivi și Eu vouă cu mânie **și vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre.** ²⁹ Veți mânca pâna și carnea fiilor voștri, veți mânca pâna și carnea fiicelor voastre. ³⁰ **Vă voi nimici înălțimile pentru jertfă, vă voi dărâma stâlpii închinați soarelui,** voi arunca trupurile voastre moarte peste trupurile moarte ale idolilor voștri și sufletul Meu vă va urî. ³¹ Vă voi lăsa cetățile pustii, **vă voi pustii locașurile sfinte** și nu voi mai mirosi mirosul plăcut al tămâii voastre. ³² Voi pustii țara, așa că vrăjmașii voștri care o vor locui vor rămâne încremeniți văzând-o. ³³ Vă voi împrăștia printre neamuri și voi scoate sabia după voi. **Țara voastră va fi pustiiă și cetățile voastre vor rămâne pustii.** Lev. 26:27-33

Este dincolo de scopul acestei cărți pentru a face o expunere a celor **șapte ori** (perioade de timp) menționate aici, dar are o legătură profetică cu restaurarea Evangheliei adevărate printre poporul lui Dumnezeu.

A fost planul Domnului ca Israelul să fie conducătorul națiunilor și ca națiunile din jur să vină în Israel pentru a învăța despre adevăratul Dumnezeu și căile Sale. Dacă ar fi ascultat glasul Său și ar fi înțeles legământul nepieritor și s-ar fi întors de la teologia lor, nu ar fi avut nevoie să existe aceste mari împărății păgâne care să apară în felul în

care au făcut-o. Aceste regate au fost o magnificare a inimii păcătoase a omului pentru ca oamenii să poată discerne tirania și inutilitatea căilor omului..

„De la al treisprezecelea an al lui Iosia, fiul lui Amon, împăratul lui Iuda, sunt douăzeci și trei de ani de când mi-a vorbit Cuvântul Domnului; v-am vorbit de dimineață, și n-ați ascultat. **4 Domnul v-a trimis pe toți slujitorii Săi prorocii, i-a trimis dis-diminează, și n-ați ascultat, n-ați plecat urechea să ascultați.** **5** Ei au zis: 'Întoarceți-vă fiecare de la calea voastră cea rea și de la răutatea faptelor voastre, și veți rămâne în țara pe care v-am dat-o vouă și părinților voștri, din veșnicie în veșnicie; **6 nu vă duceți după alți dumnezei, ca să le slujiți și să vă închinați înaintea lor, nu Mă mâniați prin lucrarea mâinilor voastre, și nu vă voi face niciun rău!**' **7 'Dar nu M-ați ascultat, zice Domnul, ci M-ați mâniat prin lucrarea mâinilor voastre, spre nenorocirea voastră.'** **8** De aceea, așa vorbește Domnul oștirilor: „Pentru că n-ați ascultat cuvintele Mele, **9** iată, voi trimite să aducă toate popoarele de la miazănoapte, zice Domnul, și voi trimite la robul Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; îi voi aduce împotriva acestei țări și împotriva locuitorilor ei, și împotriva tuturor acestor neamuri de jur împrejur, ca să le nimicească cu desăvârșire și să facă din ele un pustiu și o pricină de batjocură, niște dărâmături veșnice.. Ieremia 25:3-9

Cele patru regate care au apărut în viziunea lui Daniel au fost Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. Toate aceste regate aveau temple de închinare în care sacrificiile erau oferite înaintea zeilor lor. În centrul războiului lui Satana împotriva lui Dumnezeu se află propaganda continuă a potolirii lui Dumnezeu prin sacrificiu. Sacrificiile lor erau oferite zilnic. Scris pe cilindrul lui Cyrus (538-529BC) este o inscripție care vorbește despre sacrificiile lor de zi cu zi pentru zeii lor.

"**Zilnic** el a planificat și în dușmănie, el a permis **ofrandele** regulate să înceteze; el s-a stabilit în oraș." Citat în F.L Sharp, *Antioh sau Roma*, pagina 40.

Această ofertă menționează o perioadă în care ofrandele au fost întrerupte. Acest lucru ne spune că, de obicei, au avut sacrificii de zi cu zi, ca parte a serviciilor lor. În timp ce Daniel continua să se întrebe despre viitor și persecuția poporului său, el a fost uimit până la

punctul de disperare când, în viziune, a auzit două ființe cerești vorbind:

Dintr-unul din ele a crescut un corn mic, care s-a mărit nespuse de mult spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea minunată. ¹⁰ S-a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele și le-a călcat în picioare. ¹¹ S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată și i-a surpat locul locașului său celui sfânt. ¹² Oastea a fost pedepsită din pricina păcatului săvârșit împotriva jertfei necurmate; cornul a aruncat adevărul la pământ și a izbutit în ce a început. ¹³ Am auzit pe un sfânt vorbind și un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: 'În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmate și despre urâciunea pustiirii? Până când vor fi călcate în picioare Sfântul Locaș și oștirea?' ¹⁴ Și el mi-a zis: 'Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit. Daniel 8:9-14

Nu vrem să ne împotmolim în toate detaliile acestui pasaj. Punctul esențial pe care dorim să-l facem aici este că sistemul de închinare, așa cum este practicat de păgâni, va fi luat în forma sa păgână, înlocuit și exaltat într-un cadru creștin. Puterea care a apărut la căderea Imperiului Roman a luat sacrificiul lui Hristos și la încadrat într-un limbaj de substituție penală. Jertfa lui Hristos va fi prezentată lumii ca o pacificare a unei zeități furioase care cerea pedeapsa cu moartea. Aceasta este partea care nu este greu de înțeles. Mesajul Evangheliei care este predicat în majoritatea bisericilor este, de fapt, este încărcat cu concepte păgâne de închinare.

În timp ce Daniel contempla oroarea care a avut loc, el a fost copleșit.

Iar vedenia cu serile și diminețile de care a fost vorba este adevărată. Tu pecetluiește vedenia aceasta, căci este cu privire la niște vremuri îndepărtate.' ²⁷ **Eu, Daniel, am stat leșinat și bolnav mai multe zile; apoi m-am sculat și mi-am văzut de treburile împăratului. Eram uimit de vedenia aceasta, și nimeni nu știa.. Daniel 8:26-27**

Când caută să înțeleagă cum va avea loc acest lucru, îngerul Gabriel a fost trimis la Daniel pentru a explica mai mult despre viziunea anterioară. Gabriel îi dă mai întâi lui Daniel punctul de plecare al

profeției cu privire la perioada de șaptezeci de săptămâni care l-ar aduce pe Mesia Prințul. Apoi Gabriel spune ceva foarte important.

El va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână, dar **la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât’.. Daniel 9:27**

Acest verset vorbește despre lucrarea lui Hristos pe pământ. La moartea lui Isus, sacrificiul animalelor nu va mai face parte din închinarea lui Dumnezeu. Când Hristos a murit, cortina din templu a fost ruptă în două, semnificând astfel sfârșitul sistemului sacrificial fizic.

Cu toate acestea, există o semnificație mai profundă a acestui text, care a fost complet ratat de cele mai multe. Știm că, după ce Isus a murit pe cruce, sacrificiile animalelor au continuat să fie oferite, chiar dacă nu aveau nicio semnificație. Realitatea mai profundă a lucrării lui Hristos este că *încetarea jertfei nu este doar un lucru fizic. Când adevărul crucii va fi înțeles cu acuratețe, atunci principiul teologiei de pacificare va înceta în inima credinciosului.* Când adevăratul legământ nepieritor va fi înțeles, oamenii vor înceta să se apropie de Dumnezeu prin procesul de sacrificiu de calmare. Aceasta este realitatea mai profundă a înțelesului textului că *el va provoca sacrificiu și oblația să înceteze.* Micul cuvânt *pentru* poate fi tradus *împotriva*. Când legământul veșnic va fi apreciat mai deplin, atunci teologia potolirii va înceta și adevărul prețios va lucra *împotriva* răspândirii ororile care au făcut Evanghelia dezolantă față de adevăratul caracter al iubirii al lui Dumnezeu. O carte ar putea fi scrisa doar pe această temă, dar conexiunea este clară. Adevărata înțelegere a crucii va expune și învinge urâciunea care pustiește.

Astăzi, când majoritatea oamenilor vorbesc despre crucea lui Hristos, ei vorbesc în contextul în care mânia lui Dumnezeu este satisfăcută. Această gândire duce doar la o urâciune care dezolează inima. Orice sentimente pe care o persoană le are pentru Dumnezeu sunt dezolate în secret atunci când se bazează pe ideea că Dumnezeu și-ar ucide propriul Fiu pentru a-și satisface propria mânie. Sufletul este lăsat sterp la gândul că Dumnezeu a trebuit să adopte un decret de

moarte că numai uciderea Fiului Său l-ar satisface. Învățătura catolică este expresia cea mai deplină a acestui sistem de închinare. Participând la liturghie cel puțin în fiecare duminică, mărturisind păcatele tale unui preot pământesc, crezând în Treime și bazându-te pe meritele sfinților catolici, poți evita mânia flăcărilor eterne ale iadului lui Dumnezeu.

Adevărul este pur și simplu acesta:

Sacrificiul și jertfa încetează cu adevărat doar pentru cei cu care Mesia confirmă legământul.

Simpla îndepărtare a sacrificiilor animale în sine nu înlătură dorința de a-L îmbuna pe Dumnezeu prin aceste sacrificii. Asemenea lui Avraam, astăzi putem auzi vocea chemându-ne în timp ce suntem pe cale să aruncăm cuțitul în relațiile noastre cele mai prețuite gândindu-ne că acest lucru îl va potoli pe Dumnezeu.

Pentru toți predicatorii Evangheliei care își sacrifică familiile pentru a predica mesajul pe care se simt chemați să-l împărtășească, ascultați glasul – "Nu trebuie să fiu potolit! Lucrările tale în predicare nu-ți ispășesc păcatele. Profesia voastră a unui cred doctrinal pentru a-i scoate în evidență pe alții ca eretici să fie izolați și condamnați sa renunțe."

Tatăl nostru din cer vrea să fim liberi de gândirea noastră păgână. El dorește ca noi să credem cu adevărat că El ne iubește -ne iubește-agape. Nu putem face sau spune nimic pentru a-L face să ne iubească mai mult decât face el deja. Citiți aceste gânduri pătrunzătoare ale acestui autor creștin:

Ideea unei pripitiții sau sacrificii este că există mânie care trebuie potolită. Dar observați în mod special că noi suntem cei care cerem sacrificiul, și nu Dumnezeu. El oferă sacrificiul. Ideea că mânia lui Dumnezeu trebuie să fie potolită pentru ca noi să putem avea iertare nu găsește nici un mandat în Biblie. Este culmea absurdității să spunem că Dumnezeu este atât de supărat pe oameni încât El nu-i va ierta decât dacă este prevăzut ceva pentru a-și potoli mânia și că, prin urmare, El Însuși își oferă darul, prin care El este potolit...

Ideea păgână, care este prea des deținută de creștinii declarați, este că oamenii trebuie să ofere un sacrificiu pentru a potoli mânia zeului lor. Toate închinarea păgâna este pur și simplu o mită pentru zeii lor de a fi favorabili pentru ei ...

Persecuția care a fost purtată în așa-numitele țări creștine în trecut și este într-o anumită măsură chiar și acum, nu este decât extantul acestei idei păgâne de propiție. Conducătorii ecleziastici își imaginează că mântuirea este prin fapte și că oamenii prin fapte pot ispăși pentru păcat, și astfel ei oferă celui pe care îl consideră rebel ca un sacrificiu pentru Dumnezeu lor nu pentru Dumnezeu adevărat, pentru că El nu este mulțumit de astfel de sacrificii. E. J Waggoner, *Adevărul prezent*, 30 august 1894.

Dacă suntem cinstiți și vedem realitatea caracterului iubirii Tatălui nostru, aceasta va începe să trezească în noi un sentiment profund de pocăință.

Căci bunătate voiesc, nu jertfe, și cunoștința de Dumnezeu mai mult decât arderi-de-tot!. Osea 6:6

Sistemul de sacrificiu de pacificare este una dintre ultimele piese în apărarea umană împotriva acceptării responsabilității noastre de a ne uni cu Satana și îngerii săi în uciderea Fiului lui Dumnezeu. Când vom trece frontiera finală, asta va avea loc..

Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu și-L vor plânge amar, cum plânge cineva pe un întâi născut.. Zaharia 12:10

Agonia sufletului pe care Adam i-ar fi putut oferi lui Dumnezeu ca răspuns pentru păcatul său poate fi astăzi a noastră în lumina caracterului cu adevărat iubitor al lui Dumnezeu. Dumnezeu nu are nevoie de jertfă și sacrificiu pentru a-i face pe plac. Acesta este sacrificiul de care el are nevoie:

Sacrificiile lui Dumnezeu sunt un spirit frânt: o inimă frântă și o inimă smerită, O, Doamne, nu vrei să disprețuiești. Psalm 51:17

Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie,

dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite. Isaia 57:15

Dacă sunteți dispus să căutați cu atenție scripturile în lumina principiilor acestei cărți, veți găsi adevărul cuvintelor rostite de Isus lui Filip:

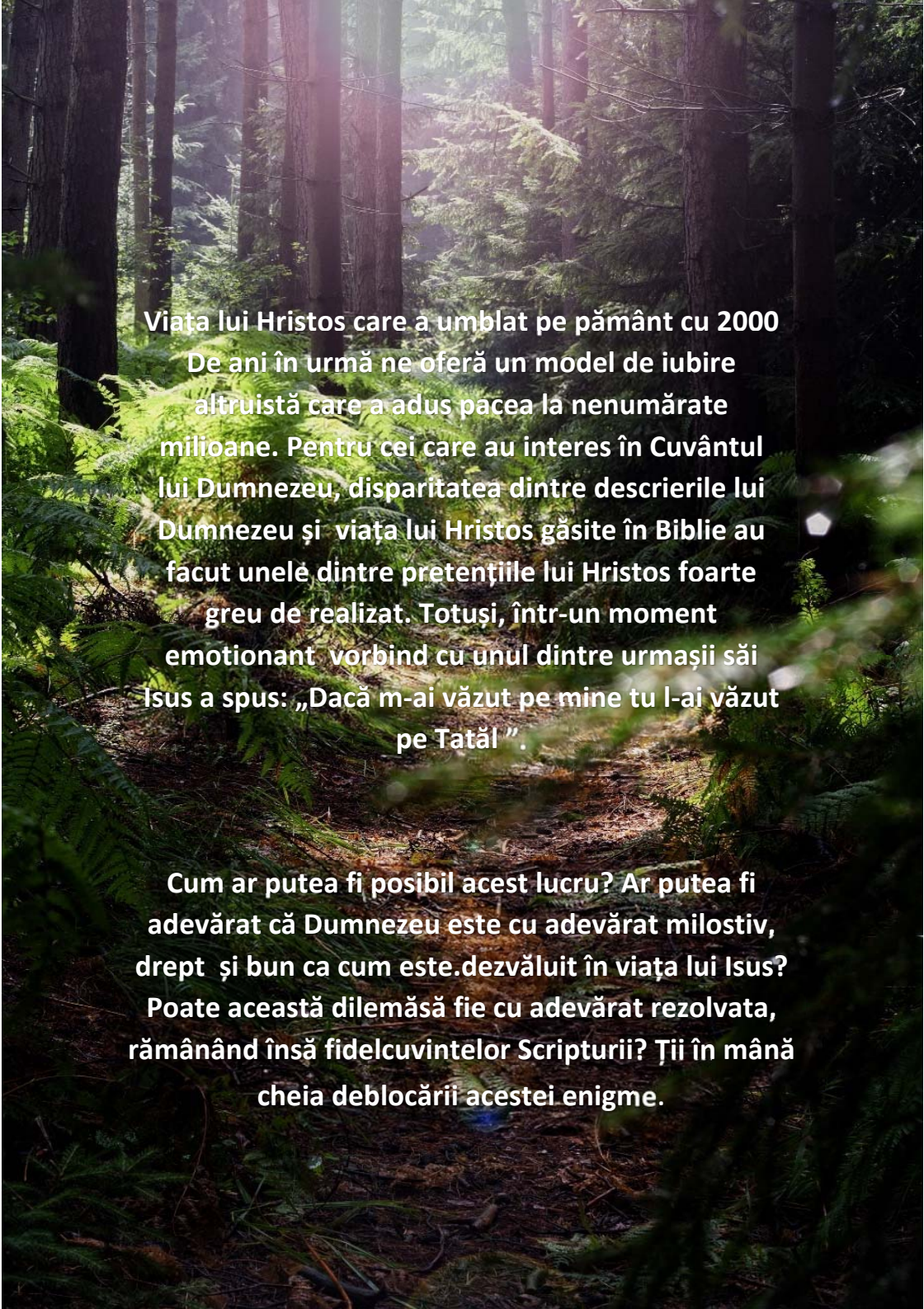
Isus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: ‘Arată-ne pe Tatăl’? ... Ioan14:9

Pentru mine personal, este o astfel de bucurie să mă trezesc în fiecare dimineață cu gândul la dragostea blândă a Tatălui meu din cer. Sunt profund mișcat că El a fost atât de dispus să-L trimită pe Fiul Său să ne arate cum este el cu adevărat. Chiar și cu tot riscul ca umanitatea să răsucescă totul, Isus a venit de bunăvoie să ne arate Tatăl și ca noi să știm că El nu este dușmanul nostru; El este Tatăl nostru, Tatăl nostru prețios care își iubește copiii. Nici un cuvânt nu poate exprima cu adevărat profunzimea iubirii Sale pe deplin altruiste-Agape pentru noi.

Dorința mea ferventă este să ne unim intrând în acel loc sfânt al păcii perfecte și să auzim aceste cuvinte în toată plinătatea lor.

Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”.. Matei 3:17

spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui.. Efeseni 1:6

**Viata lui Hristos care a umblat pe pământ cu 2000
De ani în urmă ne oferă un model de iubire
altruistă care a adus pacea la nenumărate
milioane. Pentru cei care au interes în Cuvântul
lui Dumnezeu, disparitatea dintre descrierile lui
Dumnezeu și viața lui Hristos găsite în Biblie au
facut unele dintre pretențiile lui Hristos foarte
greu de realizat. Totuși, într-un moment
emotionant vorbind cu unul dintre urmașii săi
Isus a spus: „Dacă m-ai văzut pe mine tu l-ai văzut
pe Tatăl”.**

**Cum ar putea fi posibil acest lucru? Ar putea fi
adevărat că Dumnezeu este cu adevărat milostiv,
drept și bun ca cum este.dezvăluit în viața lui Isus?
Poate această dilemă să fie cu adevărat rezolvată,
rămânând însă fidel cuvintelor Scripturii? Ții în mână
cheia deblocării acestei enigme.**